இரத்தக் கலகம்

O-,3MMY,N
N06
116193

118193

O-,8MMY,N
N06

கடவுள் துணை.

நாரதர் கலகம்

முதற்பாகம்.

இஃது

[illegible]

முனிசாமி முதலியார்

[illegible]

இயற்றியது

சிவகாமிவிலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906 வரு — இதன் விலை அணா 6.

Registered Copy Right.

அறிக்கை.

இதனால் சகலமானவர்களுக்குந் தெரிவிப்பது யாதெனில் நாரதர் கலகம் என்கிற 1, 2-பாகமாகிய இப்புத்தகத்தைக் கெவர்ன்மெண்டு சட்டப்படி (ரிஜிஸ்தர் காப்பி ரைட்) செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதை என் அனுமதியின்றி யாரும் அச்சிடக்கூடாதென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் சென்னை குனி, சட்டணாரயக்கன்றெரு, 12-வது நெம்பர் வீட்டில் அச்சுக்கூடம் வைத்திருக்கும் என்னிடத்திலும் பிறதேசங்களில் புத்தகவியாபாரஞ்செய்யும் எல்லா புஸ்தகக்கடைகளிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இப்படிக்கு,

சிறுமணவூர்-முனிசாமி முதலியார்.

சென்னப்பட்டணம் குனி.

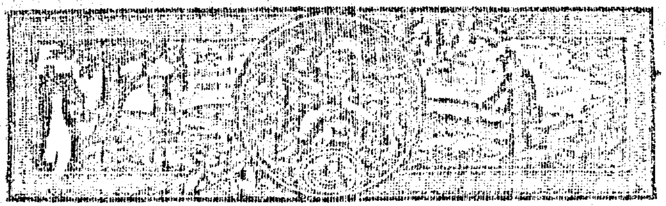

நாரதர்
கலகரகசியம்.

விநாயகர்-காப்பு.

வெண்பா.

பாரதனிற் பலபெயரைப் பற்றுறக்கக் குன்மொழியாய்
நாரதர்செய்க் கலகமதை நவில்லவே—சீரதுவாய்
குணமதிகம் பெறவருநுங் குஞ்சரமா முகன்செல்வன்
கணபதிசெந் சரணிதங் காப்பு.

நாரதர் கலகமென்றால், கலகமென்றே புரிப்பது தகாமையாகும். நாரதர் செய்த கலகத்தினால் எல்லோர்க் கிடுக்கணேய்தியதாக என்னாளிலும் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலுங் கேட்டதேயில்லை. கலகமென்பதெல்லாம் உலகத்துக் கநுகூலமான இலக்காகவே தொடுத்து பிரதிகூலமேயற்றும் அவுணர் அரக்கர்முதலிய இரக்கமில்லாத பாவிகளின் ஜீவிகளையொழித்து தேவியாகிய பூமாது பேரோபாரந் தவிர்க்குமாறு நாரதர்தொடுத்த தொடுப்பெல்லா முபகாரமேயாம். அஃதெவ்வாறெனின், தக்காசுரனென்பவன் கடவுளை வணங்கும் எல்லா தேவர்களுந் தன்னை வணங்கவும் பிரமாதிகளின்றி திக்குத்தலைவர்கள் ஏவல்செய்யவும், பார்வதிதேவியார் தனக்குப் பெண்ணாகப் பிறக்கவும், ஆயிரமாயிரம்பிள்ளைகள் பிறவும் திருலோகமுமுந் தானேயாளவும் வரம்பெற்றான் இரணியாக்ஷன் இரவிலும், பகலிலும், தேவராலும், மனிதராலும், எல்லா ஆயுதங்களினாலும் மரணமில்லாமலும் மூன்றுலோகமுந் தன்னுடைய செலுத்தவரம்பெற்றான் பத்மாசுரனென்பவன் தன் கையை யாவர்சிரமேல் வைத்தாலும் அவர்கள் பற்றியெரிந்து பஸ்மமாய்ப்போகவேண்டுமென்று வரம்பெற்று உடனே அவ்வரத்தைக் கொடுத்த பரமனார் சிரசிலேயே கையைவைக்க முயன்றான் இது அநீக்குமோ இப்படியே இன்னுமெத்தனையோ இராக்ஷதர்க

னுடைய சமயத்திலெல்லாம் நாரதபகவான் திருவேரா... னதயும் ஒரு லோகமாகநினைத்து ஜீவகாருண்யத்தைமுன்னிட்டு த... யபற்றிபெத்து தனதுகாரியம்போல் திரியாவிட்டால் உலகமென்பது இன்னமிருக்குமா எக்காலத்துக்குமுன்னேபோ பெரிக்குக்கரிந்து காற்றிற் பறந்துபோயிருக்குமல்லவோ! உலகமென்று சொல்லவந்ததாரணமெல்லாம் இக்காலத்தில் ஒருவர்க்கொருவ ராகவொட்டாமல் ஆணறியாமல்பெண்ணுக்குப்போதித்து பெண்ணறியாமல் ஆணுக்குப்போதித்து ஒரு குடும்பத்தை யிரண்டாய்ப்பிரித்து அண்டைவீட்டுச் சண்டை கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி யென்பதுபோல பிள்ளையைக் கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டிவிடுகிற சண்டாளருக்குஞ் சண்டாளிகளுக்கும் புத்திவரும்படி அவர்கள் நெஞ்சில் புடைக்குமாறு சொல்லவந்ததேயல்லாமல் நாரதரைச்சொல்வதற்கு நம்மில் யாரும் பெரியோர்களில்லை ஆகையால் பாலைப்பற்றி அதனுடன் கலந்த நீரையும் பருகுவார்போல நாரதர் பெயரை முன்னிட்டு அடியேன் எழுதிய இந்நூலில் சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம், எழுத்துப்பிழை முதலிய வெவ்விதக்குற்ற மிருந்தபோதிலும் அங்கீகரிப்பீர்களென்று அனைவருக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்.

இப்புத்தகம் வாசிப்போர்க்கொரு விஞ்ஞாபனம்,—அடியேன் சிற்றறிவிற் கெட்டியவரையில் சேகரித்து 1, 2 பாகம் பிரகரித்ததினிமித்தம் 3-வது பாகமும் அச்சிற் கொடுத்திருக்கின்றனம் இஃதன்றியில் நாரதர் உடன்பட்ட சரித்திரங்கள் யாதாவது தெரிந்திருக்கும் புண்ணியவான்கள் எனக்கெழுதி அனுப்பும்பட்சத்தில் மேல்வரும் 4-ம்பாகத்தில் இன்னாருதவியின் முயல் கிடைக்கப்பட்டதென் றவ்வவர்கள் பெயருடன் பதிப்பிக்க சித்தமுடையவனாயிருக்கின்றேன்.

இப்படிக்கு,
சிதமணலூர் முனிசாமி முதலியார்,
சென்னப்பட்டணம் சூளை,
25—டிசம்பர்—06.

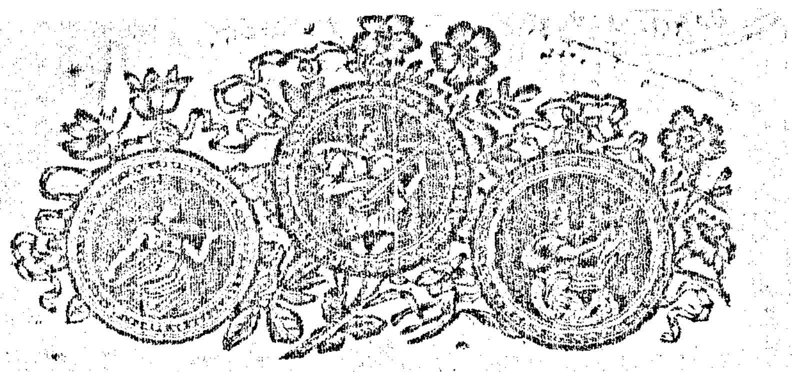

உ

சிவமயம்.

நாரதர் கலகம்.

முதற்பாகம்.

நாரதர் தக்கனிடத்திற்செய்த கலகமும்,

நாரதருக்கு சாபம்வந்தவரலாறும்.

உலகினுண்மேலதாகி யோங்குபேரொளியாய்வாய்மேற்
றலைமையதாகிவைகுஞ் சத்தியவுலகந்தன்னில்
புலவுணர்முனிவர்தேவர் புதல்வர்கள்புடையிற்போற்ற
மலரயன்றனதுகோயிற் மன்றில்வீற்றிருந்தானன்றே.

சகல உலகத்திலும் சிறப்புற்றோங்கிய சத்தியலோகத்தில் எல்லாத் தேவர்களும் எல்லா முனிவர்களும் எல்லா ரிஷிகளும் புடைசூழ்ந்திருக்குஞ்சமயத்தில் தமதுகுமாரர்களுடன் பொன்மயமான சிங்காதனத்தின்மீது பிரம்மதேவன் கொலுவீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில் அவன் பிள்ளைகளில் ஒருவனாகிய தக்கன் பிதாவைநோக்கி ஓ என்தந்தையே திருமூர்த்திகளில் நீயொருவனாகத்தானிருக்கின்றாய் ஆகையால் உங்களில் உயர்வுமுடையவனும், பிறப்பு இறப்பில்லாதவனும் சர்வகாரணகர்த்தனும் பொருந்தியிருப்பவனும், சகல பூதகாரணனொருவனும், சகல மங்களகுணங்களும் வாய்ந்த விராட்சொரூபியுமாகிய

மூலகாரணக்கடவுள் யாரோ அவரை அடியேனுக்கு தெரிவிக்க வேணுமென்று அதிக ஆவலுடன் கேட்ட தனது பிள்ளையைப்பார்த்து நகைத்து பிரமதேவன் சொல்லுகிறான்.

அப்பா குமாரனே முன்னொருகாலத்தில் நானும் விஷ்ணுவும் யான் பிரமம் யான் பிரமமென்று அகங்கையினால் வாதிட்டு அநேககாலம் போர்புரியும்போது உலகையுபாதிவை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு எங்க ளிருவருக்கு மத்தியில் அக்கினி ஸ்தம்பமாகத்தோன்றி அடியேங்கள் மயக்கத்தை யகற்றி பரத்துவ நிச்சயத்தைத் தெளிவித்த பரமசிவன்றான் சகல லோகங்களுக்கும் கர்த்தாவென்று பிரமன் சொல்லவும் அதைக்கேட்ட தக்கன் திரும்பவும் பிதாவைநோக்கி நீர் போதித்தது உண்மையேயாயினும் முதன்மையாகிய (சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரம்) ஆகிய கிருத்தியங்களை நீங்கள் நடாத்திவர தாமதகுணத்தினால் சராசரப்பிரபஞ்சங்களை அக்கினியில் சங்கரிக்கப்பட்ட சிவன் உங்களுக்குக் கர்த்தனானகாரண மென்ன அதை விவரமாகத் தெரிவிக்கவேணுமென்று வினவிய தக்கனைப்பார்த்து பிரமன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

அப்பா தக்கனே நீ சகல சாஸ்திரவேதங்களையும் நன்றாய் வாசித்திருந்தும் பரத்துவ நிச்சயத்தை நிச்சயிக்காமல் மயங்குகின்றாய் ஆகிலும் நான் சொல்லுகிறேன் கேள் அழித்தற்குரிய தொழிலையுடைய பரமன் முதன்மைக்கடவுளென்றதற்குக் காரணம் யாதெனில் என்னையும் கேசவன்றன்னையும் மற்ற தேவர்களுடன் எண்பத்துநான்குலட்சம் ஜீவபேதங்களையும் ஊழிகாலத்தில் ஒடுக்குகின்றவன் அவனேயாயின் முதல் சிருஷ்டிப்பவனும் அவனேயல்லவா சர்வசங்காரகாலத்தி லொருவனும் விளங்கி அண்டாண்டசராசரங்களை யழித்தப் பின்பு தானும்பின்பு உலகங்களை யளித்தக்காக்குத் தொழில் அடியேன்களுக்குக் கட்டளையிட்டு தானும் ஒரு கிருத்தியத்தைச் செய்பவன்போல் திருமூர்த்திகளி லொருவனும் விளங்குவன். ஆதியில் வேதங்களை யுண்டுபண்ணி எங்கட்குப் போதித்தவனும் அவனே சர்வலோகசரண்யனுமிருப்பதினாலே எவ்வுலகத்தில் எத்தகையோர் எத்தத்தப்பதத்தைத் அடைகினும் அந்தந் தோத்திரமெல்லாம் அழிவின்றிநிற்கும் மூலகாரணனாகிய பரமசிவனையே சேரும் அவைகளுக்குரிய வினைப்போகங்களை யூட்டி நடப்பிக்கவல்ல கடவுள் அவனே அருவியும் அவனே சொரூபியும் அவனே நித்தியன் நிர்மலன் நிர்மலன் நிட்களங்கன் சுயம்பிரகாசன் சுத்தசைதன்னியன் பூரணன் புரா

தனன் நா[illegible] காண்டற்கரியவன் சிவனேயென்று வேதாகமங்களெல்லாம் முறையிடுகின்றது அவனைக் கோரியே பலதேவரும் பல முனிவரும் பல அவுணரும் தவமிருந்து பலசித்திகளையடைந்திருக்கின்றார்களென் றறியக்கடவாய் மகனேயென்று கூறிய பிரமனைப்பார்த்து தக்கன் கேட்கின்றான்.

எந்தையே தாங்கள் இதுவரையில் போதித்த உண்மையைத் தெரிந்துக்கொண்டேன் அந்தப் பரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்யத்தகுதியான இடமும் தவத்திற்குரிய மூலமந்திரமும் தெரிவிப்பீராயின் நான் இட்சணமே சென்று தவத்திலிருந்து பரமனைத் தெரிசித்து எனக்கு வேண்டிய இஷ்டசாமியங்களைப் பெறுவேனென்றவுடன் பிரமன் புன்னகைபூத்து தாம் ஆதியில் மனதினால் சிருஷ்டித்த மானதமடுவின் பெருமையை விளக்கி அதுதான் தவத்திற்குத்தகுந்த இடம் நீ அவ்விடஞ்சென்று காற்று, மழை, வெய்யல், பனி முதலியவைகட்கு வருந்தாமல் நிராகாரத்தை நீக்கி ஆசனத்தையடக்கி சுழுமுனையிற் செலுத்தி பஞ்சேந்திரியவிடயங்களை வாட்டி பக்தியென்னும் அபிஷேகமாட்டி வைராக்கியமென்னும் புஷ்பத்தைச்சாத்தி அறிவென்னுந் தூபத்தைக்காட்டி பரிசுத்தனாயிருந்து மானசத்தவமிருந்து உனக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பெற்று வாழக்கடவாய் மகனேயென்றான் தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை என்றபடி மானதமடுக்கரையிற்சென்று பர்ணசாலை யுண்டுபண்ணி தக்கன் மிக்க அகோரமாகிய தவமியற்றிக்கொண்டிருந்தான் இவன் இப்படியிருக்க,

அந்தப் பிரமசபையில் தக்கனுக்கும் பிரமனுக்கும் நடந்த விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எல்லா முனிவர்களும் ஏதோதோ யெவரோவென்று கம்பங்கொல்லைக்குக் காவல்வைத்த வைக்கோற்சேவகனைப்போல் உட்கார்ந்திருந்து எழுந்துபோய்விட்டார்கள் அவர்களுடன் கூடவிருந்த நாரதமுனிவர்மாத்திரம் அங்குமிருப்பான் இங்குமிருப்பான் ஆருக்கின்றிக்கு பங்குமிருப்பான்) என்பதுபோல ஆழமானயோசனை செய்யத்துவங்கினார். அதாவது தக்கனென்னவோ அவன் படையும் பலமும் செருக்கும் செல்வமும் இறுமாப்பையும் யெண்ணிப்பார்த்தால் இன்னமும் தவஞ்செய்து வரம் பெறவேணுமா திருமூர்த்திகளில் ஒருவனாகிய பிரமனையே தகப்பனாகப் படைத்து இரக்கமில்லாத செருக்கடைந்து பக்கபலங்கள் மிக்கவும் படைத்த தக்கனவன் துக்கமில்லாமல் எக்காலமும் ஜீவிக்கலாமல்லவா இப்பேர்ப்பட்டவன் தவஞ்செய்ய முயல்

வது ஆத்மலாபத்தைக் கருதியதல்ல வேறோ ஒரு விபரீதமான கார ணத்தைப்பற்றியிருக்குமேயன்றி வேறல்ல ஆகையால் இவன் நம்மை யறியாமல் எந்தலோகத்தில் தவஞ்செய்து என்ன சித்தி அடையப் போகிறானோ பார்ப்போமென்று சரேலென் றெழுந்து தமதிருப்பி டஞ் சேர்ந்தபோதிலும் (நாணியேற்றிய வேடனுக்கு லட்சியத்தின்மீ தே கண்) என்பதுபோல இவன்மீது வெகு நோக்கமாகவேயிருந் தார் இவர் இப்படியிருக்க,

மானதமடுக்கரையிலிருந்து பஞ்சாக்கினி புளம்பெண்ணி அன் னாகாரமின்றி அகோரமாகிய தவமியற்றும் தக்கனுடைய தவ த்திற்குப் பரமசிவம் திருவுளங்களித்து ரிஷபவாகனரூடராய் பார்வ திசமேதரா யெழுந்தருளி அப்பா பிரமபுத்திரா உமது தவத்திற்கு மெச்சினோம் உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமோ அதுபோல் தரக்க டவோம் கேட்டுக்கொள்வாய் தக்காவென்று பரமசிவம் திருவுளம் பற்றவும் தக்கனானவன் இருவிழிகளாலும் தெரிசித்து ஆனந்தப்பர வசமடைந்தவனாய் மிக்க விநயமாய்ப்பூண்டு மோட்சசாம்பிராச்சி யத்தைக் கருதாமல் ஊழ்வினைவசத்தனாய் சுவாமியைப்பார்த்துச்சொ ல்லுகிறான் ஏ கருணாநிதி சந்திரசேகரா கங்காதரா பார்வதிசமேதா திருலோகங்களிலும் என்னாணைசெல்லவும் தேவரீரைப் பணியும் எல் லாச் சிவாசிகளும் என்னைப் பணிந்து வணங்கவும் விண்டுமுதலான தேவர்களும் அடியேன் கட்டளைப்படி அடங்கி நடக்கவும் என் மன தில் நினைத்த அளவு புத்திரரைப்பெற்று மணங்களிக்கவும் குறைவில் லாத அகண்ட சாம்பிராச்சிய செல்வம் மேவிடவும் இதுவுமன்றி சகல புவனங்களையும் ஈன்று உமது இடப்பாகத்திலிருக்கும் உமா யமகேஸ்வரி எனக்குப் பெண்ணாகப் பிறக்கவும் பிராமணத்திருமேனி ரூபமாய்த் தாங்க ளெழுந்தருளி விவாகஞ்செய்யவும் வேண்டும் இது தான் எனக்கு வேண்டிய வரங்களென்று தக்கன் பகரவும் கடவு ளானவர் புன்சிரிப்புகொண்டு சொல்லுவார் அப்பா தக்கா உன்னு டைய மனோரதமாய் நமது மெய் பக்தியில் நீங்காதனவும் நீ நினைத்த வை நடக்கக்கடவதென் றருளி தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார்.

இவ்வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட தக்கனானவன் தவக்கோலம் நீங்கி பிரமபட்டணம்வந்து தந்தையைக்கண்டு தான் அடைந்த வர த்தின் பெருமையைப் புகன்றான் இதைக்கேட்ட பிரமன் பெரு மூச்செறிந்து ஐயோ தக்கபடி போதித்தனுப்பியும் அதை மறந்து பிறவித்துன்பமும் ஆணவமதைத்தக் கேதுவாய் அகந்தையினால் கெ

டுவதைத்தேடிப்பெற்றாயே மகனே இனிச் செய்யவேண்டியதென்ன வெம் பந்து அபிரீத்தைநயார்த்து வளர்த்தாலும் அதன் கைப்பு விடாது போலாகிறது எப்போதும் நீராய் புழியானத்துக்கிடான வரங்களைப் பெற்றாய் பிராரத்துவ விளையானது யாரையும் விடாது என்பதை உன்னளவில் உறுதியாகக்கண்டேன் மகனே இனி நடக்கவேண்டிய தைப் பகர்வாயாகவென்றான். இவைகளைக்கேட்ட தக்கனானவன் திருசிற்றம் இளைதமனமுடையவனாய் பிதாமகனைப்பார்த்து ஏ தந் தாய் சின்னகரத்திலும் பொன்னுலகத்திலும் அதிமேன்மையான சிற ப்புவாய்ந்தனவாய் நான்குபுறத்திலும் ஆகாயத்தையளாவிய மேரு வையொத்த கோபுரங்களிலிருந்த வாயில்களும் அதற்குத் தகுந்த மதிற்சுவர்களும் பெரும்புறக்கடலைகொத்து சூழ்க்கடிய அகழியும் சொர்ணமயமான இரத்தினக்காந்திவீசும் மாடமாளிகை கூடகோபுர மும் அளவிடுதற்கரிய விசாலம்பொருந்திய பட்டணமொன்று உண் டாக்கக்கடவதென்று தக்க னுரைத்ததும் மயனை யழைப்பித்து அல ங்காரமெல்லாம் ஆபரணமாகத் துலங்கும்படி பட்டணமொன்று நிர் மித்து தக்கமாபுரி என்று பெயரிட்டு குமாரனுக்குத்தெரிவித்தவுடன் தங்கள் அதில் பிரவேசித்துக் கொலுவமர்ந்திருந்தான்.

அந்தப் பட்டணம் நிர்மித்த சித்திரமும் அதின் சிறப்புகளையும் நோக்கிக் களித்துப் பிதாவினது செய்கைக்கு மெச்சினவனாய் உட னே தேவர்முதலான வானவரும் வருவதாக நினைக்க அவ்வாறே சத் தசாகரங்களும் பெருகினாற்போலச் சொர்க்க மத்திய பாதலத்தில் கண் இராநின்ற சகலரும் வந்து நெருங்கிப் போற்றத் துலாக்குடை வெண்சாமரை முதலான ராஜசின்னங்களைப் பலர் தாங்கிச் சூழ்ந்து வரச்சென்று நவரத்தினமயமாய்ச் சொலித்திருக்குஞ் சபாமண்டப முகப்பிற் சிரோரத்தினங்களிழைத்து விளங்குஞ் சிங்காதனத்தி லமர்ந்து தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவியின் வகையாகிய பஞ்சவாத்தியங்களு முழங்கத் தே வர் கற்பகமலர்களைப்பொழிந்துத் துதிக்கவும் தபோதனர் வாழ்த்தவும் காந்தருவர் கின்னரர் வாசிக்கவும் அரம்பை மேனகை ஊர்வசி முதலான தேவகன்னியர் சதிமுறையே பயிலுங்காட்டிடு நடிக்கக் கொலுவிருந் தான். அக்காலத்தில் இந்த சந்தோஷச்செய்தியைச் சுக்கிராச்சாரியர் நாட்டுதனகளுக்குத் தரிவிக்க இன்னுட அனேகவிதம் நீக்கி என்கிறப்பொ ழுதை அடுத்தன்னென்றால் தக்கன் இந்திரனுக்கு ஆசனத்தை அவ னைக்கண்டு உடனடி கலந்திருப்பையபின் உபசாரியங்கள் சிறப்பாக

நடக்குமென்றுன். அவ்வசனங்களை அவன் செவிக் கமுதமாகக் கேட்டுக் களித்துப் புயங்கள் பூரித்து வானையளாவச் சந்தோஷமேலிட்டுப் பொங்குவதைப்போல நகைத்துச் சரீரம் புளகித்து மயிர்ச்செறிவெய்த அவன் கொண்ட களிப்பை யின்னவகைத்தென் றொருவராலுஞ் சொல்லி முடியாது உடனே மேருகிரிக் கருகிலிருக்குந் தன் பதியைவிட்டு நாருடனும் மதயானையொத்த வலிமையுடைய ராட்சதசேனைகள் பந்துவர்க்கங்கள் சூழத் தக்கமாபுரிக்கு வந்து தக்கனைக் கண்டு நண்புகொண்டு ஆயாற்றிருந்தான். அத்தருவாயில் இந்திரன் முதலாகிய திசைக்காவலருஞ் சூரியனுதிய நவக்கிரகங்களும் வந்துநெருங்கிச் சேவித்துப் புகழ்ந்து புடையிலிருந்தனர். அத்தினமுதற் சகலருந் துதிக்கப் பூச்சக்கிரக்குடைநீழலிலிருந்து தன் செங்கோல் எங்குஞ்செல்லத் திரிபுவனச் சக்கிரேஸ்வரனுக அரசுசெய்திருந்தான்.

இவனுக்குப்பின்பு கற்புக் கருந்ததியையொத்தும் வனப்பினிலக்குமி யிரதியை நிகர்த்தும் உடுக்கையைப்போன்ற இடையினையும் அன்னம்போன்ற நடையினையும் மயிலையொத்த சாயலையுங் குயிலைப் பழித்த வசனத்தினையும்பெற்று நற்குண நற்செய்கைகளை வாய்ந்தவர்களாய்ப் பிரமன் பாதத்திலுதித்த வேதவல்லியென்னுங் கன்னிகையை மணந்து புவனங்களனைத்திலுக்கும் நாயகியாக இந்திராணிமுதலிய தேவகன்னியர் வாழ்த்திவணங்கியிட்ட ஏவல்களைச்செய்ய வாழுகின்ற தருவாயில் தக்கன் அவளிடத்திற் சேடன் சிரோரத்தினங்களை வெளியிட்டதையொப்ப ஆயிரம்பிள்ளைகளைப்பெற்று அவர்களுக்கு உபநயனமுதலான சடங்குகளை முடித்து வேதசாஸ்திரங்களைப் போதித்துப் பருவகாலம் வந்தவுடனே ஆயிரம் பிள்ளைகளையும் பார்த்து நீங்கள் மானதமடுக்கரையிற் சென்று பரமசிவனைக் கருதி சிறந்த தவங்களைச் செய்து சகல ஜீவாத்மகோடிகளையும் படைக்குந் தொழிலுக்குவேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுவரக் கடவீரென்று தக்க னுரைக்கவும் உடனே ஆயிரங்குமாரர்களும் விடைபெற்று நடந்து மானதத்தீர்த்தக் கரையில் இடமுண்டாக்கி பூகம் வளர்ந்ததுபோல தவநிலையிலுட்கார்ந்து பரமசிவத்தை தியானித்து அரிய தபோக்கியானத்தினுல் பஞ்சேந்திரியங்களையும் மறந்து நிர்மலமான நிட்டையிலிருந்தார்கள் இவர்களிப்படியிருக்க துண்டுமுட்டுக்காரனுக்குத் தங்கைமீதே கண் என்பதுபோல கனி கனியென்று காத்துக்கொண்டிருந்த நாரதமுனிவரானவர் இதுதான் சமயமென்று அந்த ஆயிரம் பிள்ளைகளும் தவஞ்செய்கிற இடத்தைத் தேடி தண்டுகமண்டலங் கவசகுண்டல காஷாய

இரசித பீதாம்பர துளிதப் பிரகாசமுடன் அகோர தபோரூப ஜடாமகுடத்துடன் அவர்களருகிலே வந்திறங்கி ஓங்காரசப்தத்துடன் நம ஹரே நாராயண நாராயணவென்று மேகநாதத்தைப்போன்று பெருஞ்சத்தமிட்டு ஆரவாரஞ் செய்யவும் தவத்திலிருந்த ஆயிரம் பிள்ளைகளும் திடுக்கிட்டு கண்விழித்து தரிசித்தமாத்திரத்தில் சாட்சாத் பரமசிவன்தானேவென்று பிரமானந்தங்கொண்டு இருகைகளையும் சிரமேற்குவித்து அபயம் அபயம் பக்தர்களையாளும் தேவரீர் திருப்பாதகமலங்களுக்கு அபயம் அருந்தவப்புதல்வர் யாமோ அறியோம் ஏழை யெங்கள் தவப்பேற்றுக்கிரங்கி திருவுளம்பற்றவேண்டும் யோகீஸ்பராவென்று வணங்கித் தொழும் பிள்ளைகளைப்பார்த்து நாரதர்சொல்லுவார் இவ்வுருவத்திலேயே அவ்வுருவத்திற்கு பிரியத்தைச் செலுத்திய சிறுவர்காள் யாரிது காரியத்திலிருப்பவன் உலகின்கண் யாரொருவர் தவநிலையிலிருக்கின்றீர் அங்ஙனஞ் சென்று அவர்கள் இவ்வகைப்பேற்றை விரும்பித் தவஞ்செய்கின்றீரோ அதை விசாரித்து ஆசீர்வதித்து வெள்ளியங்கிரிவாசன் சிவபெருமானுக் கறிக்கையிட்டு மீண்டும் உலகவனஞ் செய்யக்கூடிய தொழிலாற்றுவோம் ஆகையால் அப்பா மக்களே நீங்கள் செய்த தவத்திற்கு முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் மெச்சினேம் இனி கடவுளர் கருணைசெய்யத் தடையில்லை ஆகையால் நீங்கள் பொன்னாசித்தின்ப வேண்டித் தவமியற்றினீர் அதையறிவிப்பிரென்று நாரதர்கேட்கவும் சுவாமி பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டியும் ஜீவராசிகளைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டியும் அடியேங்கள் தவஞ்செய்கின்றோமென்றனர் அதைக்கேட்ட நாரதர் கரங்களைப்புடைத்து நகைத்து பிள்ளைகாள் நீவிரோரூபம் நிலையில்லாமல் அலையைப்போன்று பாழிலேயும் பேதமனத்தை அசைவில்லாமல் நிலைநிறுத்தி இப்போக்கொத்த அரிய தவத்தைச்செய்து இரும்புத்தூணைப்போல் வைரமேறிய வைராக்கியமுடைய நீர் இச்சித்தவரம் இதுதானு இத்தவரத்தைப் பெறத்தானு இத்தனைநாள் தவஞ்செய்தீர் அந்தோ பாவம் ஒப்புவமையில்லாத கர்த்தனை வழிபட்டு மூவகைப்பாசத்தை நீக்கி மோட்சத்தையடைய விரும்பாமல் அஞ்ஞானத்துக்குக் காரணமாயும் பிறப்பு இறப்புக்கு ஏதுவுமான அஞ்ஞானக் கிருத்தியங்களை விரும்பினீரே இது எந்த ஜென்மாந்திரத்து ஊழோ சிருட்டிக்கிருத்தியத்தையடைந்த எந்த பிதாமகன் முன்னுக்கு வந்தான் அந்தோ இதைக் காதில் கேட்டதே கொடிய பாவமென்று பின்னும் நாரதர் சொல்லுவார்.

பிறப்பதற்கருகியென்னில் பிறப்பெலாந்தவிர்த்தருள்கள்
சிறப்பதோரிருட்டிபண்ணிச் செய்வினையேதோமக்குநாள்
உருப்படாதுழைசுழற்று மூழ்வினை யலைமேது
கருப்பமுறயிர்க்குந்தெய்வ காட்டுவெக்காலமேதோ.

பிறப்பு பிறப்பென்றும் பெருந்தொல்லைக்குறி என்னவிக்கையில்லாத அளவிறந்த ஜீவராசிகளெல்லாம் அரியதவங்களைச்செய்து மோட்சத்தையடையவேணுமென்று பாடுபட்டிருக்க சிருட்டியென்னும் வெழுவினைத்தொழிலை நினைத்தீர் ஐயோ பாவம் உங்கள் வினையே வினை மூன்றெழுத்தில் என்னவினை செய்தீர்களோ பாரா வழியக்கூடும் உலகமென்பதி மாயைக வழிறுக்கத்து வைறூம் மயக்கமும் பற்றுதலால் உலகமும் மறந்துபோகும் இவ்வளவு அனித்தியமான உலகத்தில் வீழ்ந்து உதிரத்தில் பிறந்து திரும்பவும் கருக்குழியில் புகுவதற்கேதுவான கருமத்தொழிலை விரும்பும் பாவிகளானவர்கள் கடவுள் திருவடியைக் காண்பது வெக்காலமோ அந்தக் காலத்தை யாரால் அளவிடக்கூடும் இப்பேர்க்கொற்ற பாவிகளது ஜென்மாந்திரத்தைக்கும் திடமொன்றழிந்து ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாமல் மறைந்து மாயமாய்ப்போகும் உலகத்திற்கும் ஒத்திமேளவில் ஜீவகாருண்யக்கடவுளாகிய சிவபெருமானது தெரிசனை சிக்காதென்றெண்ணக்கலாம் (ஆகையினால்) காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் முதலான விடயங்களை வழித்து மெய்மறந்து பொய்க்கவர்ந்து உயர்ப்பிறவியெல்லாந் தாழ்ந்து நடப்பன பறப்பன நகர்வன ஊர்வனவாகிய கீடாதிரூபங்களை யடைந்து சேடாகோடி தரம் பிறந்துப்பிறந்து இறந்திறந்து எந்தக்காலத்துக்கு ஆளாகப் போகிறீர் மக்களை இவ்வளவு இளந்தைப்பருவத்தில் மனங்குவிந்து இரும்புத்தூணிகர்த்தப் பெருந்தவத்திற் பெறுபெற்ற நீங்கள் இதோ கிட்டேயிருக்கும் கைலாயத்தை எட்டிப்பிடித்து அட்டாங்கயோகாதி இராஜாங்கத்தலைவர்களாய் அம்மையப்பருடன் வெகுநீகாலம் வாழப் பெறாமல் மலத்தை யிச்சிக்கும் பன்றிகளைப்போல் நிலத்தை யிச்சித்து நசித்துப்போக ஜெனித்திராக்குகிறும் உங்களுடைய வினைப்பயனெப்படியோவென்று எழுந்தருளும்போது அந்த ஆயிரம் பிள்ளைகளும் நாரதர் போதித்த நிலைமைகளை நிதானித்து யோசித்து அளவிட்ட மெழுகைப்போல் மனமுருகினவர்களாய் அளவற்ற செல்வங்களைப் பெற்ற ஆங்காரத்தினால் தக்கன் பணித்தனுப்பிய உத்திரவைப் பற்றற மறந்தவர்களாய் முனிபுங்கவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து தேவரீர் திருவுளப்படிக்கே செய்யக்கடவோம்

யென்றதுமே யெங்கட் டைத்திற்கிரங்கி வந்ததுமே இனி யெங்களை பவகடலில் வீழாதவண்ணம் கைசோரவிடாமல் பேரின்பத்துக்குரிய நிலைமைகளை யுபதேசித்தருள்வேணுமென்று இறைஞ்சிய மக்களைப்பார்த்து ரட்சிக்கவேணுமென்று மனமிரக்கமுடையவராய்க் கருணைகூர்ந்து ஆசிர்வதித்து சிவசிரானது குறிசியங்களை வெகுவாய்த் திட்டப் போதித்து அவர்களுக்குரிய சிவபஞ்சாட்சரமும், சிவபஞ்சாட்சரமுதலிய அட்டாங்க யோகாப்பியாச போதனைகளையும் எளிதினுணரும்படி போதித்து அரிய விரதபலன்களையும் போதித்து அதிசீக்கிரத்தில் சாலோக சாமீப சாரூபமெனான சாயுச்சிய சாம்பிராச்சியத்தை யடையக்கடவீரென்று ஆசிர்வதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்தக்ஷணமாய்த் தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார்.

அதன்பின்பு அந்தக் குமாரர்களும் நாரதபகவான் போதித்தபடியே அதிமேன்மையான வைராக்கியசீலமுள்ளிருந்து மௌனயோக சாதனையைக் கடைப்பிடியாய்ப்பிடித்து பஞ்சேந்திரியவிடயங்களைப் பற்றறநீக்கி மௌனிகளாய் அரியதவங்களைச்செய்து பரமசிவன் கடாட்சத்தினால் சேனிமார்க்கமாய்க் கைலாயத்திற்சென்று நித்தியபதவியினைப்பெற்று சத்தியலோக சாம்பிராச்சியங்களை யநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்தச் செய்திகளொன்றும் தெரியாததினால் தக்கன் தனது பிள்ளைகள் தவத்திற்குச் சென்றார்களே யோகட்சேமங்க ளெப்படியோ விசாரித்துவாருங்களென்று பலமுறையும் ஆட்களைவிட்டனுப்பி பல தீர்த்தக்கரைகளிலும் பல ஆற்றங்கரைகளிலும் பல மலைகளின்சாரிலும் தேடித்தேடியுங் காணாமையினால் மிகவும் வருந்தினவனாய் மனவாட்டமுற்று திகைத்து நகைத்து சற்றுநேரம் நிதானித்து ஞானவுணர்ச்சியினால் நாரதர் போதித்தனதயும் அதனை யுறுதியாகக்கொண்டு யோகசாதனைகளைச்செய்து முத்திபெற்றதையுமறிந்து வாடினவனாய் அந்தோ நாம் எண்ணியவெண்ணமெல்லாம் மண்ணாய்ப்போயிற்றேயென்று கிஞ்சிற்று வாட்டமுற்று ஆகிலும் பரவாயில்லை பரமன் கொடுத்த வரத்தின் பலத்தினால் மனதில் நினைத்த அளவு புத்திரரைப் பெறலாமல்லவாவென்று திடங்கொண்டு திரும்பவும் ஓமாதிகிருத்தியங்களை நடாத்தி ஆயிரம் பிள்ளைகளைப் படைக்க ஆரம்பித்தான்.

பரமசிவன் கொடுத்த வரப்பிரசாத மகிமையினால் தன் மனதில் கோரியபடி மறுபடியும் ஆயிரம்பிள்ளைகளைப் படைத்து நல்ல முகூர்த்தத்தில் நாமகரணமிட்டு ஒவ்வொருவனியும் பொதுவொருவனை

முமாய் வளர்ந்து ஆச்சாரியரைக்கொண்டு வேதாகமசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்து பிள்ளைகள்முழுதும் பருவமடைந்தவுடனே அப்பா பிள்ளைகளே நீங்க ளாயிரவரும் நமது மானதமடுக்கரையோரத்தில் சென்று பரமசிவனைக்குறித்து அரியதவமிருந்து உலகைசிருஷ்டிக்கும் வரங்களையும் எண்பத்துநான்குலக்ஷ ஜீவபேதங்களைச் சிருஷ்டிக்கும்படியான வரத்தையும் பெற்றுவருவீர்களென்று ஆசீர்வதித்தனுப்ப அவர்கள் அப்படியே விடைபெற்றுக்கொண்டு மானதமடுவென்னுந் தீர்த்தக்கரையில்வந்து ஆயிரம் பிள்ளைகளும் ஏகமனதுடனிருந்து அரியதவத்தைச்செய்ய வாரம்பித்தார்கள். இச்செய்திகளை நாரதரறிந்து அக்ஷணமே அங்கேவந்து யாதுமறியாதவரைப்போல் நீங்கள் யார் யாருடைய குமாரர்கள் என்னவரத்தை வேண்டி தவமிருக்கிறீர்களென்று வினவ அம்முனிவரைப்பார்த்து சுவாமி நாங்கள் தக்கனது பிள்ளைகள் அவர் ஆக்ஞையின்பேரில் பரமனைநோக்கித் தவங்களைச்செய்து பிரபஞ்சாதிஜீவராசிகளையும் சிருஷ்டிக்க வரம்பெற்றுப்போக வந்தோமென்றார்கள்.

அதனை நாரதமுனிவர் கேட்டு சரியென்று நகைத்துச் சொல்லுகிறார் நீங்கள் யாரோ புண்ணியவான்களுடைய புத்திரரென்று நினைத்து இவ்விடம் வந்தேன் இன்னானுடைய பிள்ளைகளென்று இப்போதல்லவா தெரியவந்தது ஐயோ என்னபாவமிழைத்தீர் இவனுடைய உதிரத்தில் பிறந்தீரோ அவன் மகா சண்டாளனாச்சுதே அவனிழைத்த கோளும் அவன் கண்களும் நல்லதாயிருந்தால் முதலில்பிறந்த ஆயிரம் பிள்ளைகளும் அவனுக் கருகிலிருந்து ஆளைசெலுத்தி குடும்பமானது பெரிய சமுத்திரம்போல் பெருகி வாழமாட்டாது உங்களுக்கு போதித்தனுப்பிய தக்கனென்னுங் கொடியவன் இளைஞனாயிருக்கும்போதே மூலகாரணனாகிய சாக்ஷாத் பரமசிவனை வழிபட்டு அனேகநாள் தவஞ்செய்து நல்லோர் பெரியோர் மேலோர்களிச்சிக்கும்படியாகிய மோக்ஷசாம்ராஜ்யத்தை யிச்சிக்காமல் பாவவிருத்தியங்களுக்குக் காரணமாயும் பிறப்பு யிறப்புக்குக் காரணமாயுமிருக்கிற பொன்னையும் பெண்ணையும் மண்ணையும் விரும்பி தற்செயலாய் ஒரு சுத்தோதகமாகிய தாமரைத்தடாகத்திலிறங்கினவன் ஸ்நானஞ்செய்து உடல்மாசு நீக்காமல் புறம்பாயுள்ள சேற்றைவாரிப் பூசிக்கொண்டதுபோல் ஐஸ்வரியத்தை விரும்பினான் மேலும் இக்காலத்தில் எவர்க்குங் கிடையாத அளவிடற்கரிய மகதயிஸ்வரியத்தைக் கொடுத்த கடவுளை இனியும் நினையாது செல்வப்பெருக்

லும் மதிமயங்கி இறுமாந்து மேன்மேலுந் தொண்டர்களைக் கிஞ்சிந்தும் நினையாமல் தேவர்களுக்கெல்லாம் சிரழியப்பணிந்து நினைதனையும் சுயமென்கிற வலைச்சொர்க்கலையே மோக்ஷமாகச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் அதுபோல உங்களையும் நல்வழிக் காணாக்காமல் சிருஷ்டித்தொழிலைப் பெற்றுவரும்படி போதித்தனுப்பினான் இவன் போதித்தது உண்மையாகவும் ஆத்மலாபத்திற் கேதுவாயும் மோக்ஷபதவியைத் தப்பாமல் அளிக்கக்கூடிய நன்மார்க்கமா யிருக்குமானால் உங்களுக்கு முன்பிறந்த தமயன்மார்கள் ஆயிரம்பேரும் தகப்பனிட்ட கட்டளைப்படி படைப்புத்தொழிலைப் பெற்று அவனுக்குப் பக்கபலமா யிருக்கமாட்டார்களா பிறப்பு யிறப்பென்பது சகல ஜீவர்களையும் பிடிப்பது ஏற்கனவே பார்த்துவருவதால் படைப்புத்தொழிலினால் பாவவிருத்தியே மேலிட்டு எக்காலத்துக்கும் நல்வழிக் காணாகாமல் துக்கத்தையே யனுபவிக்கநேரிடுமென்று தீர்க்கமாய் ஆலோசித்து உங்கள் தமயன்மார் ஆயிரவரும் அவன் முகத்திலேயே விழிக்காமல் பெரியோர்களை அடுத்து என்றென்றைக்கும் அழிவில்லாத மோக்ஷபதவியை யடைந்திருக்கின்றார்கள் மேலும் இன்னமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் அறிவுடைய பிள்ளைகளே படைப்புத்தொழில் நடாத்திவரும் உங்கள் பாட்டனாகிய பிரமன் ஐந்து சிரசில் ஒன்றை யிழந்ததும் அதுகாரணமாய் கீலெற்றிருக்கும் பழிபாவத்தையுங் கேள்விப்படவில்லையா மகதயிஸ்வரியத்தினால் வந்த அகந்தையினாலும் படைப்புத்தொழிலினால் வந்த நானென்கிற அகங்காரத்தினாலும் யாமே பரமென்கிற அகந்தை மூண்டுக்கொண்டு நெடுங்காலம் விண்டுவுட னெதிர்த்து சண்டையிடுவதினால் உலகங்களுக் குண்டாகிய உபாதியை நீக்கும்பொருட்டு பரமன் இருவரைக்கொண்டு அக்கினிவடிவாகி இருவர்மத்தியில் நிற்க அன்னமும் ஏனமுமாகி பலவிறந்தகாலந் தேடியும் திருவடியைக் காணாமல் பரமனைப் பாடும் திருவார்த்தனை கதையையும் கேட்கவில்லையோ சிருஷ்டியினால் பெருமையும் வீண்பெருமையேயல்லது வேறொன்றுமில்லை இது நல்லதென்று தாமே பொன்விலங்கைப் பூட்டிக்கொள்ள நினைப்பார்களோ (இன்பே ரளவாம் இடரதற்கோர் மாமலையாம்) என்றபடி இன்பம் எவ்வளவோ அதற்கு யிரட்டித்த துன்பம் உடனே தொடருமென்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதை வாசிக்கவில்லையோ ஆதலால் தத்துவஞானவுணர்ச்சியுண்டாகி தலத்திலுட்கார்ந்து இடி மின்னல் காற்று மழை குளிர் வெய்யல் முதலிய விடுக்களுக்குச் சகித்து ப்ரேதாதி மாமாயங்களுக் கஞ்சாது எஞ்ஞான்று

மனத்தை சிவபாதத்திலேயே செலுத்தி வைராக்கியமாயிருந்து தவத்தை முடித்து கடவுளைத் தெரிசித்த புண்ணியவான் மனமுவந்தி க்கு மெச்சிய கடவுளானவர் என்னவரம் வேண்டுமென்று கேட்குஞ் சமயத்தில் கனலைக்கண்ட கற்பூரம்போல் உடனே அவன் பாதத் தைப் பற்றிக்கொள்ளாமல் திரும்பவும் உதிரச்சேறாகிய உலகமென் னும் பள்ளத்தில் விழுவதற் சென்றுவார்களோ இதனைத் தீர்க்கமா யாலோசித்த புத்திமான்கள் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் சிவபெரிய இனக்கைகளும் மூடர்களும் விளக்கைக் கையிற்பிடித்து கிணற்றில் விழும் மனக்கர்வமுடையோரைக் கண்டால் புத்திமதிகளைச்சொல்லி சீர்திருத்தும்படி வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் மனுதர்மங்களி லும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லியிருக்கிறபடியால் உம்மைக் கண்ட வென் மனந் தாளாமையினால் இவ்வளவுதூரம் சொல்லும்படி நேரிட் டது மேலும் பெரியோர்களெல்லாம் எட்டுமாமானாலும் பட்டுப் போகாமல் பச்சென்றிருக்கத்தான் நினைப்பார்கள் ஆனபடியால் (விதி யை மதியால் வெல்லலாம்) என்றபடி தீர்க்கமாயோசித்து நற்கதி யடையக் கோருங்கள் காளைகளாவென்று நாரத ரியம்பவும் அதைக் கேட்ட ஆயிரம் பிள்ளைகளும் மெய்மறந்து தாமரையிலைமேற் றண் ணீர்த்துளியைப்போல் மனமானது அலைமோதி ஒன்றுந் தோன்று தவர்களாய் நெடுநேரம் சிதானித்து மோட்சசாதனமே நிட்சயமெ ன்று நிர்மாணித்து வேறே யெக்காரணத்திலும் மனஞ் செல்லாதவர் களாய் முனிநாதன் சொல்லியதே பிறவித்துன்பத்தை வெல்லு மார் க்கமென்று துணிந்து நாரதர் பாதங்களிற் பணிந்து ஏ முனிநாத! விவேகமில்லாத நாங்கள் ஈடேறக் கிருபையுற்று ஞானச்சாரியராயெ ழுந்தருளினீர் ஆகையால் அடியேங்கள் முன்னவர்களுக்குப் போதித்த வாறே மேலான மோட்சப்பெறும் மார்க்கத்தை புணர்த்தி எங்க ளும் கிருதார்த்தராகத் தயைசெய்யவேண்டுமென் றிரக்குந் தக்கன் பிள்ளைகளைப்பார்த் திவ்விய நற்குணங்களைப்பெற்ற புண்ணியவான்க ளே உங்களிஷ்டப்படிக்கு அக்காட்சிகளைத் தெருட்டும் வகையினைப் போதித்துப் பஞ்சேந்திரியவிஷயங்களிற் சிக்கி மதிமயங்கி இன்ப துன்பங்களின் முந்தி புறண்டு பாதகங்களிற் பட்டலையாது நீக்கு வேன் தேவதேவனை சிவபிரானது திருவடிகளைக்கருதிப் பூசிப்பவ ர்கள் நிலைமையாவன் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமெனப்படும். இவற்றுள் ஞானபாதத்திற்குரியவர் பெறுவது முத்தியெனப் படும். அதன் மகிமைகள் தேவருக்குந் தோற்றா சிவகடாட்சத்தினால் இருவினையொப்பு மலபரிபாகநேர்ந்த மகத்துக்களுக்குக் கிடைக்கும்

அதைப்பெற்ற புண்ணியவான்கள் கர்த்தனது நடனபாதத்தை இன்ப சுகங் கிடைத்துப் பிறவிக்கடலைக் கடந்து பேசுதற்கரிய முத்தியைய யும் பெற்று எக்காலத்தும் ஆனந்தத்திலிருப்பார்கள் ஆகையால் நீங்க ளும் அம்மார்க்கத்தை யனுஷ்டித்து யோகசாதனையினால் வீடடைவீ ரென்றருளி வேதாகமநிச்சயங்களை உபதேசித்து அவர்களையும் அக் நிலையிற்பொருந்தி நாரதர் தெய்வலோகமேபோனார் பின்பு அக்குமா ரர்கள் ஏகமனதாய்ச் சித்தத்தைச் சிவத்தின் பாதகமலங்களில்வைத்து அரியதவங்களைச்செய்து அவனருளினாற் சாயுச்சியபதவியைப்பெற்று பாததாமரைநீழலின் வீற்றிருந்தார்கள்.

எக்காலமாகிலும் தவத்திற்குப்போன பிள்ளைகள் வாராமையினா லும் ஓடோடித்தேடியுங் காணாமையினாலும் இக்காரியங்களை முன் போலவே நாரதனால் நடந்திருக்கிறதென்று தக்கனுணர்ந்து வடவனை லைப்போற் கோபித்து கண்களில் அனற்பொறி தெறிக்கவும் மனம் வேகவும் சரீரம் வியர்க்கவும் பெருமூச்செறியுந்தோறும் நாசியினிரு ந்து புகையெழும்பவும் திரிலோகத்தையும் அருந்திறமையினால் நார தன் யெங்கிருந்தாலுந் தேடிக்கொண்டுவாருங்களென்று கட்டளையிடு வதற்குமுன்னமே திரிகாலமுந்தெரிந்த யோகமூர்த்தியாதலால் இவ னால் நம்மை யென்னசெய்யக்கூடும் பார்க்கலாமென்று ஏதுமசங்கதி விசாரிப்பவனைப்போல் நாரதரானவர் தக்கமாபுரிக்கு அக்கரையாக வந்தார் இவனைக்கண்டதும் ஒடுபாவி சண்டாளா குண்டுணிநாரதா என் இரண்டாயிரம் பிள்ளைகளையுங் கெடுத்து மோசஞ்செய்தாயல்லை வா என் குடும்பவிருத்திக்கு யமனாயிருந்து யென் மனதைப் புண் ணாக்கப்பண்ணிய படுபாவி என் மனம் அலைவதுபோல நீ இன்றுமுத லெங்கும் நிலையில்லாமல் அங்குமிங்குமோடிக் கலகத்தை விளைத்து அப்பா அவனு குண்டுணிநாரதனென்று யெல்லோர்பல்லினுந் தலையக் கடவது அன்றியும் இச்சாபமானது மேலும் கடுது முன்னையும் தலையைச்சுற்றித் தாக்குமென்று புண்ணிவிட்டுத் துயராதென்று உரைத்து ஆக்ரமித்துக் கோபித்து பின்னருஞ் சொல்லுவான் ஓய் நாரதா என்னுள்ளத்தி லெண்ணிய யெண்ணத்தையும் கள்ளமில்லாத என் பிள்ளைகளையும் கெடுத்தாயென்று பிரதிசாபங் கொடுத்தேனல் லவா இனி உன்னுளானதைப்பாரும் அல்லது என்னசாபங்கொடுக்க உற்றுப்பார்க்கிறாய் போம்போம் பத்தியில்லாத பெரியவனேயென்று தக்கனைப்பார்த்து நாரதர் சொல்லுவார் அதிகாலத்தில் நீ பரமனைக் குறித்து தவஞ்செய்தபோது உன் மனமானது நமது மெய்பக்தியில்

நீங்காதிருக்குமாவும் நீ நினைத்ததெல்லாம் நடக்கக்கடவதென்று கடவுள்கொடுத்த வரமே உனக்குப் போதுமானதாயிருக்க என்பேரியர் சாபங்கொடாமற்றுறு கெடாமலிருக்கப்போகிறுய் சாபங்கொடாமலிருப்பதற்கு நமெல்லாம் பாத்திரவானல்ல ஆத்திரப்படாதே அப்பாவென்று அந்தரத்தியானமாய் தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

தக்கனானவன் இனி பிள்ளைகளைப் பெறுவதிற் பயனில்லையென்றெண்ணி இருபத்தாறு குமாரத்திகளைப் படைத்து பிருகு, மரீசி, புலத்தியன், ஆங்கிரச, புலகன், வசிஷ்டன், அத்திரி முதலான சப்த ரிஷிகளுக்கு சப்தபெண்களைக் கொடுத்து மற்றப் பெண்களைத் தருமனுக்குக் கொடுத்து அவர்கள்மூலமா யுண்டான சந்ததிகளைக்கொண்டு தன்னெண்ணம்போல் செங்கோற்செலுத்தி மீளவும் தக்கன் இருபத்தேழு பெண்களைப் பெற்று அப்பெண்களின் வனப்புக்குத் தக்கபடி சோடசகலையையுடைய சந்திரனுக்குக் கொடுத்து கலியாணஞ்செய்வித்தான்.

இஃது நாரதர் உடன்பட்டவரையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது பின்வரும் மற்ற சரித்திரங்களை ஸ்காந்தபுராணம் தட்சகாண்டத்திற் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

நாரதர் தக்கனிடத்திற்செய் கலகம்

முற்றுப்பெற்றது.

இராமாயண கலகம்.

பிரம்மதேவனுடைய குமாரன் புலத்தியப்பிரம்மன் குபேரனென்னும் பிள்ளையைப் பெற்றான் அந்தப் பிள்ளையானவன் அனேக தவங்களைச்செய்து அளவில்லாத நிதியும் அளகையம்பதியும் ஈரேழுபதினான்குலோகமும் கொடியினில்வரும் புட்பகவிமானமும்பெற்று இலங்காபுரியில் மதிப்பில்லாமல் வாழ்வுற்றிருக்குங்காலையில் பெற்ற தகப்பனாகிய புலத்தியருக்குப் பிள்ளையாகிய குபேரன்பேரில் விருப்பில்லாமல் வெறுப்புடன் சலிப்பாய்க் கோபங்கொண்டு மாதா பிதா மனநோவ வாழாவொருநாளுமென்னும் பழமொழிபோல மனதில் நினைத்து இவனுக்குச் சத்துரு உண்டாகக்கடவதென்று தனதுசரீரத்தில் இடதுபாகத்தை நோக்கவும் அந்தவிடத்திலிருந்து தேஜசாத்திரமும் க்ஷாத்திரமுந் தோத்திரமுங்கொண்டு ஒரு சர்ப்பாத்திரனாகிய

புத்திரன் பிறந்து நமஸ்கரித்துநிற்கவுங் கண்டு மகிழ்ந்து விச்சிரவாகுவென்று பேரிட்டு சகல நன்னெறிகளும் அநுக்கிரகஞ்செய்து தபசுக்கு அனுப்பவும் வணங்கிச் சென்று ஆச்சிரமமியற்றிக்கொண்டு அனேககாலந் தவஞ்செய்திருந்தார் விச்சிரவாகுவானவர் இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாம் இலங்கையிலிருக்கும் குபேரன் கேள்விப்பட்டு நமது தந்தையின் இடதுபக்கத்திற்பிறந்த இவரும் நமக்குத் தமையனென்று சிந்தித்து நமக்குச் சத்துருவாகப்பிறந்த விரோதத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென் றெண்ணி அவருடைய ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து ஐயனே உமக்கு நான் பிள்ளையேயன்றி வேறல்ல பெற்றோர் இகழ்ந்தால் பிறரும் பழிப்பார்களென்றுந் தன்மைபோல் என்னைக் கைவிடாமல் இரட்சிக்கவேண்டுமென்று வணங்கித் துதிக்குங் குபேரனுடைய நன்மார்க்கத்தைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து இரக்கமுற்று சாந்தத்தையுடையவராய் ஆசீர்வதித்தருளினார் அதுமுதற்கொண்டு குபேரனானவன் நித்தியமும் அவரிடத்திற்குப் போகிறதும் வணங்குவதும் விச்சிரவாகுவினன்பு தன்னிடத்திற் பூரணமாகும்படி நடந்துவந்தான் இப்படி யிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் மகாலட்சுமிக்கு மேலாகிய சவுந்தரியங்களையுடைய மூன்று இராக்கதஸ்திரீகளை யழைத்துக்கொண்டுபோய் விச்சிரவாகுவின் பாதங்களில் வணங்கி அத்தனே சித்தசன் மயங்கும் உத்தமமாகிய இந்தப் பெண்களை தேவரீர் பணிவிடைக்குரித்தாய்க் கொண்டுவந்தேன் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று துதிக்கவும் அவர் சம்மதித்துச் சந்தோஷங்கொண்டு மதிக்கவுங்கண்டு குபேரனிலங்கைக்குப் போய்விட்டான்.

அப்பால் அந்த ஸ்திரீகள் மூன்றுபேரும் நித்தியநேயம் உபசார பணிவிடைகளிற் குறைவாராமல் பத்தியாய் முத்திநிலையைநாடிய முனிவர்கள் நெறியைப்போல் உத்தமருக்குகந்த தொண்டுபுரிந்துவந்தார்கள் அந்த விச்சிரவாகுவின் தவம் நிறைவேறியபோது இந்த ஸ்திரீகளைநோக்கி என்னிடத்தில் அன்புவைத்து இரவும் பகலுங் காத்து ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டுவந்த உண்மையாகிய வாலைப் பெண்களே உங்களிடத்தி லெனக்கு மிருந்த உச்சாகஞ் சனித்திருக்கின்றபடியால் நீங்கள் கேட்கும்வரங்களைத் தடையில்லாமற் றருவேனென்னவுஞ் சந்தோஷமடைந்து மூன்று ஸ்திரீகளும் வணங்கி சுவாமியே எங்களுக்குக் கர்ப்பதானஞ் செய்யவேண்டுமென் றிரந்தார்கள் அப்படியே நல்லதென்று மூத்தவளாகிய புஷ்பகோடையென்பவளுடனே கலந்து அவள் கருப்பத்தில் தசக்கிரீவனும் கும்பகருணனும் உதிக்கச்

செய்து இரண்டாவது பெண்ணாகிய மாலினியென்பவளுடன் கூடி
விபீஷணனைப் பெறச்செய்து மூன்றாவது வாகையென்பவளுடன்
புணர்ந்து பாசகரனைப் புட்டிம் மோசகரனென்பவனையும் மறுபடி
யுஞ்சேர்ந்து ஆகாசவிடத்தைத் திரட்டி யுருவாக்கிய சூர்ப்பநகை
யென்னும் பெண்ணையும் பெறச்செய்து இந்தப் பிள்ளைகள் நால்வர்
பெண்ணொன்றும் ஆக ஐந்துபேருக்குந் தகப்பனாகிய விச்சிரவாசு
பிள்ளைகள் நாலுபேருக்கும் வேதவிதிப்பிரகாரம் சாதகன்மம் நாம
கன்மம் உபயனங்களுஞ்செய்து நான்குவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் கலைக்
ஞானம் தனுர்வேத முதலியவெல்லாங் கற்பித்து பிரமனைக்குறித்து
தவஞ்செய்யும்படி விடுக்கவும் அப்படியே நாலுபுத்திரரும் ஆயிரவரு
டம் தவம்புரியுங்காலையில் பிரமதேவன் பிரசன்னமாகாமலிருக்கக்
கண்டு கோபங்கொண்டு மனவைரத்துடன் பெரியவனாகிய தசக்கிரீபன்
ஒரு தலையை வாளினாலறுத்து ஓமாக்கினியிலிட்டு அவிர்ப்பாகங்கொ
டுக்கவும் அப்போது பிரமன் வராமையால் ஆயிரவருடத்திற்கொ
ருதலையாக அறுத்து ஒன்பதுதலையை ஒன்பதினாயிரவருடத்தில் ஓம
ஞ்செய்து பத்தாவது தலையையும் அறுக்கப்போகின்றசமயத்தில் பிர
மதேவர் பிரசன்னமாகவந்து கரமமைத்து அறுத்துப்போட்ட
ஒன்பது சிரமும் உண்டாகச்செய்து இடைதவியத்தைநோக்கிக் களி
த்து இந்தத் தவத்திற்கு மெச்சினேன் தசக்கிரீபனே உன்னுடைய தலை
களைத்தினது மறுபட்டாலும் உடனே முளைக்கக்கடவது எந்தத்
தேவர்களாலு முனக்கு இடையூறில்லாமலும் எந்தஆயுதங்களாலுஞ்
சாவில்லாமலும் மூன்றரைக்கோடி ஆயுளும் வழிவிருத்தியும் இலங்
கைராச்சிய பட்டாபிஷேகமும் உண்டாகக்கடவதென்று அவன்
விரும்பிக்கேட்ட வரங்களெல்லாவற்றையுங்கொடுத்து ஆசிர்வாதஞ்
செய்து மகிழ்ந்து கும்பகர்ணனைநோக்கி உனக்கு வேண்டிய வரம்
யென்னவென்னவும் நித்தியத்துவங் கேட்கத் திறக்கும் வாயினிரு
ந்து நித்திரைத்துவமென்று மொழி மாறிவரவும் கொடுத்தேன்
கொடுத்தேனென்று கூறி விபீஷணனைப்பார்த்து உனக்கு வேண்டிய
வரங்களைச் சொல்லென்னவும் பாபாதிதமாய் புண்ணியசகிதமாய்
பெரியோர்கள் உத்தமனென் னென்னவும் நீக்கில்லாச் சிந்தை தன்னை
வும் தயை தாட்சண்யமும் அருளவேண்டும் ஐயனேயென்று போற்ற
அன்னவாகனத்தோனுக்கு ஆசைபெருகி அசார் நடத்தையை நீக்கி
அமரசகாயநோக்கி ஆனந்தவெள்ளத்தேக்கி அசத்தியமென்பதை
போக்கி அருளிறைந்த சத்தியவாக்கி எக்காலத்திலும் அழிவில்லா
மல் சிரஞ்சீவியாய் தேவர்சகாயனாக தருமனாந்தாட விருக்கக்கட

வையென் றருள்புரிந்து கானிடத்திற் சென்று அவன்கேட்ட பிரபல
வரங்களையுங் கொடுத்து பிரமதேவர் சீக்கிரத்தில் சத்தியலோகம்
போய்விட்டார்.

எப்பேர்க்கொற்ற தேவர்களாலும் இயற்றக்கூடாமையான பெ
ருந்தவமிழைத்த தசக்கிரீவனது சிரோஆகுதிகொடுக்கும் ஓமாதிதோ
ஷம் இவன் பெற்பேற்றை விரும்பி யிழைக்கிறானென்று எதிர்பா
ர்த்திருக்க நாரதமுனிவரானவர் ஒன்பதினாயிரவருடஞ்சென்று பத்
தாவதாயிரவருடத்தில் பத்தாவதுதலையையும் அறுக்குஞ்சமயத்தில்
பிரமன் வரங்கொடுக்குந்தருவாயில் சமீபித்து இவன் கேட்ட வர
மும் வயசும் கேள்விப்பட்டு ஓகோ இது என்னமோ கொடுமையான
விபரீதத்திற்கிடமாக யிருக்கிறதென்று யூகித்து உடனே சத்தியலோ
கத்திற்சென்று ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியிடத்தில் தசக்கிரீவன் முதலிய
வர்கள் பிரமசத்தியா யிருப்பதைப்பற்றி அவர்களும் பிரமனைக்
கோரிய தவஞ்செய்தார்கள் அவர்கள் கோரியபடியே பிரமனும்
சகல வரங்களும் நீண்ட ஆயுளுங் கொடுத்துவிட்டான் இதைப்பற்றி
தேவரீர் யோசிக்கவேண்டுமென்று பணியவும் அரக்கனைப்பற்றி கூடி
யசீக்கிரத்தில் எல்லாத் தேவர்களையும் வரவழைத்து யோசிப்பதுமன்
னியில் அப்போதே சில யேற்பாடுகள்நடக்கும் அதை பாரிவாயாக
நாரதமுனிவேயென்றார் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி.

அப்பால் தசக்கிரீபனும் தம்பிமார்களும் ராட்சதக்கும்புகளைச்
சேகரித்துக்கொண்டு பூரியருக்குப் புதுச்செல்வம் வந்த பொங்கார
ம்போற் பொங்கிப்புகழ்ந்து இலங்கையின்பேரிற் படையெடுத்துவரக்
கேட்ட இருநிதிக்கிழவன் எதிர்க்கமாட்டாமல் விரைந்து அளகாபுரி
போய்ச்சேரவும் இலங்கையைத் தசக்கிரீவன் கைக்கொண்டு ஏகபோ
கமாக யிருக்கக்கண்டு பிலத்துவாரங்களிலிருந்த இராக்கதர்களெல்லா
ம்வந்து தன்னிடட்டு இலங்கைக்குக் காவலாளராகவும் சேனைபதி
களாகவும் அநேகமாயிரம் வெள்ளங்களாக நாளுக்குநாள் சமுத்திர
ப்பெருக்கம்போலாவதைத் தேவர்கள் கண்டு பயமடைந்து ஒடுங்க
வுந் தவம் தானம் யாகம் ஓமம் எதுவுமில்லாம லிருக்கவும் அதைத்
தான்செய்து மண்டோதரியைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு தம்
பிமார்களுக்கும் விவாகம்நடத்தி இராவணி அதிகாயன் அக்கன் நல
ன்பிலவந்தன் என்னும் அநேகம் பிள்ளைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு
பெருவாரியே ஸ்திரீகளையுந் தேவமனம் காந்தருவமனம் பூதமனம்

இராக்கதமனம் இப்படியாகச்செய்து அவர்களிடத்திலும் புத்திரப் பேறுண்டாக வைதும்புத்திரர்களுடன் தம்பிமார் பிள்ளைகளின் பலமும் சகோதரபலமும் சேனைசமுத்திரபலமும் பிரமதேவனின் வரமும் மற்ற கலைமுங்கூடிய மகத்துவமகிட்சியினால் எவரையுமதியாமல் அக்கிரமம் அகந்தை மேலிட்டு தேவர்களையெல்லாங் கலக்கிச் சிறைபிடித்து தேவேந்திரனை ஓடவிட்டடித்து யாவருக்குந் திகிலுண்டாக நடத்தி வரும்போது தேவர்களெல்லாங் கூடி இவனுக்குத் தமையனாகிய குபேரனிடத்தில் முறையிட்டுக்கொண்டார்கள்.

இதைக்கேள்வியுற்ற குபேரன் விசனமடைந்து ஐயோ நமதுதம்பிமார்கள் சவுக்கியமாக யிருந்தால் நமக்குமது வருத்தமுற்றால் என்னாலாம் தம்பியையுடையவர் படைக்கஞ்சாரென்னுந் தன்மையாய் யான் சந்தோஷிப்பதற் கிடமில்லாமல் தேவர்களுக்கு விரோதமாக யிருப்பதைவிட்டு அதிகாரியாகயிருக்கின்றார்களேயென்று வருந்தி ஒருதூதனை யழைத்து தசக்கிரீவனிடத்திற்சென்று சமாதானமாக செல்வமும் நீடித்திருப்பதற்கு பெரியோரைப் பணிதலும் பொய்யுறாக் கூறுமையும் பாகாதிகிருத்தியங்களுஞ்செய்யவேண்டியது தெய்வசகாயத்தைப் பெறவேண்டியதென்று சொல்லி தேவர்களிடத்திற் கிருபைவைக்கும்படியாய்த் தெரிவிக்கவாவென்று அனுப்பவும் அப்படியே சென்ற தூதனை தசக்கிரீவன்கண்டு குபேரன் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையுட்கொண்டு கண்கள்சிவந்து தான்பரிகசித்தனும் தான்போக்கனும் தான் அயோக்கியமாக வினைத்தோ புத்தி சொல்லியனுப்பினான் அப்பா தூதா கெட்டவனுக்கு எத்தனைபடிப்பித்தாலும் துட்டத்தனம் விடாதென்று அவருடைய புத்திக்கு எட்டாமற்போனதென்ன கெட்டபால் நல்லபாலாமோ செல்லாதகாசு செல்லுமோ மேலோரறிவு கீழோருக்கு வருமோ செல்வத்தின் கர்வமோ தேவர்களைச் சகாயமாகக்கொண்ட வர்மமோ ஏளனமாகச்சொல்லி யனுப்பியது தர்மமோவென்று மடமடவென்று பல்லைக்கடித்து இந்தத்தேவர்களையும் அவர்களைச் சகாயமாகக் கொண்ட புத்திமானாகிய குபேரனையுங்கண்டு வரவேண்டியது அங்கமும் கூடும் இருக்கத்தடிக்கும் இப்போது நகத்தால்கிள்ளுவதை இனி கோடால்கொண்டு வெட்டவரும் ஆனையால் கேட்டபோதே மாட்டிவிடவேண்டும் தாட்டியுடன் வாளைக்கொண்டு பற்பலபடைகளுடன் சென்று விற்படை வெற்படையுங்கொண்டு அளகாபுரியை வளைத்து அமரர்முனிவர்களைத் தகைத்து குபேரனைப்புறங்கண்டு புஷ்பகவிமானத்தைக் கைக்கொண்டு அன்பமுகமேதல் மண்டலமும் எண்டிசையும் நடுங்க விண்டலமார்க்கமா

புட்பகவிமானத்தைச் செலுத்தி சண்டப்ரசண்டவேகமாகக் கொண்டுவருகையில் பச்சைப்பசுங்கொடிப் பார்வதியாருடன் பவளமலைபோலிய பரமேஸ்வரக்கடவுளெழுந்தருளிய கைலையங்கிரியின் சிகரத்திலே ராய்வந்த புட்பகவிமான மசைவற்று நின்றுபோகவுங் கண்ட இராக்கதர்முதலிய தம்பிமார் புத்திரவருக்கத்துடன் தசக்கிரீவனும் பயந்து எதுந்தோன்றாமல் மயங்கித்தியங்கி வாடுங்காலையில் சொல்லுவதற்கரிய தவத்தைப்பரித்து சிவத்தையடைந்து நிலத்தைப்பெற்ற நந்திகேசுரர்கண்டு ஓய் தசக்கிரீவனே திரிபுரசங்கார மூர்த்தியாகிய சிவவிலாச சத்வருணை பரமசிவபெருமா னெழுந்தருளிய வேதண்டமாகையால் உன்னுடைய விமானஞ் செல்லாமல் நின்றுபோய்விட்டது வந்தவழி திரும்பிப்போகக்கடவாயென்று சொல்லக்கேட்ட தசக்கிரீவனுக்கு வினைவசத்தால் முன்பின்னென்னுமற்கோபம்வந்து குரங்குமுகக்காட்டிச் சொல்லவந்த நீ யாரென்றுகேட்கவும் சத்வசமாசத்தில்லைப் பொருளாகிய சாம்பசிவமூர்த்தியின் இனியகிருபைபோன்ற நந்திதேவர் நகைத்து இராவணனைநோக்கி என்னையோ குரங்குமுகனெனக் கூறினை அடா அரக்கனே உன்வாக்கினாற்சொன்ன வானரங்களினால் உன்குடும்பமுதல் நீயும் இலங்காபுரியும் நாசமடையக்கடவதென்று சபிக்கவுங் கேட்ட தசக்கிரீவன் சப்தலோகமும் இடிந்து தாரணியில் வீழ்ந்த தன்மைபோற் குதித்துப் பளபளவென்று இருபதுபுஜத்தையுந் தட்டிக்கொண்டு ஒருகாலூன்றி ஒருகால்மடித்து மண்டியிட்டு குலப்படையாற் கயிலையங்கிரியைக்கெல்லி அடுத்து இருபதுதோளமடித்து எடுத்தான் அமரர் சித்தர் அசுரர் விஞ்சையர் இயக்கர் யட்சகர் காந்திருவர் முனிவர் முதலிய பார்வதியாரும் திடுக்கிடக்கண்ட தேவதேவன் இடதுகாற்பெருவிரலை யூன்றவும் மாசற்றமலையின்கீழகப்பட்டு மணிமுடிநெருங்க அணியும்நொறுங்க திணிபுயம் வருந்த திருவுந்தேகம் சிறப்பும் திறமும் திண்டோள் வலியும் சிதைந்து தேய்ந்து பேசத்திறனின்றி யழுது கெஞ்சிக்கொண்டு வருந்தியிருந்தான் அமரர் முதலியயாவரும் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து அரனைப் புகழ்ந்து பாடிப்பணிந்தார்கள் இப்படி பலகாலமடங்கிக்கிடந்து வருந்துங்காலையில் மகதியாழ்க் கதிபனாகிய நாரதமகாமுனிவரானவர் மகாதேவனைக்கண்டு வணங்கி கயிலைமலையை வலம்வரும்போது நொந்துநைந்தழுதவாடிய இலங்கேசனைக்கண்டு அறிவற்ற வெறியுற்றவனே நன்னெறியற்றவனே எப்பொருட்கு மிறைவன் இறைவியுடன் வீற்றிருக்கும் இனிய கயிலையங்கிரியையும் சனனடிக்கு முடிகுடும் பெம்பெருமானாகிய நந்திதேவரையும் இகழ்ந்து இக்கதியடைந்தனை இனித்தேறு

வையே ஆகிலும் ஒரு உபாயம் சாமவேதப்பிரியனுகிய சாம்பமூர்த்
தியைச் சார்வதாய் பாதிவையாகில் பிழைப்பையென்று சொல்லி நா
ரதர்போகவும் உடனே இராவணேச்சுரன் ஒரு தலையுமொரு கரத்
தையும் அறுத்து வீணைபுருவாக்கி சகலதேவர்களும் வெளடியார்க
ளும் புகழ்ந்து மகிழும்படியாய்ச் சாமவேதகானம் பொழிந்தான்
அதனாலயில் நந்திதேவரு கேளிக்க கயிலைநாதனும் பார்வதியாருடன்
சோபிக்க ஞானமுனிவர் முதலிய யாவருக்களிக்கப் பிரசன்னமாய்
உள்ளன்புடன் வந்து இராவணனைக்கேட்ட வரமும் வாழ்நாளும் அஸ்
திரசஸ்திர முதலியதுங் கொடுக்கப் பெற்று நந்திதேவர் முதலாகிய
பரமசிவனடியார்களின் விடைபெற்றுக்கொண்டு இராவணனென்னுங்
கீர்த்தி எங்கும்பிரகாசிக்கும்படியாய் இலங்காபுரத்தைச்சேர்ந்து வாழ்
ந்திருந்தான் இப்படி கொலாட்டென்றபிறப்பரி கரதூஷணன் திரிசிரன்
என்பவர்களையனுப்பி அடர்ந்த தண்டகவனத்திற் காவலாயிருக்கு
ம்படி சிலபடைகளுடன் அனுப்பிவிட்டு தம்பிமார் பிள்ளைகள் முதலி
யயாவரும் இலங்கையிலிருக்கும்படி விருத்தி பட்டாபிஷேகஞ்செய்வி
த்துக்கொண்டு திக்கெட்டையும் திக்குப்பாலகரையும் திக்குயானைகளையும்
ஜயித்து ஒப்புவமையற்ற முதல்வனுகிய இராவணன் வளமைதங்கிய
இலங்கைக்குவருமுன்னமே கும்பகருணன் பெருந்தூக்கத்திலிருந்தா
ன் புத்திரர்முதல் யாவரும் மலைச்சாரலிற்சென்று பசுபதிக்கடவுளைத்
தொழுது தவங்கள் யாகமங்களும் விரதபூசையென்னானுஞ் செய்து
அழகிய வில்லும் திவ்வியாஸ்திரமும் திடமிரதமுதியபராக்கிரமமும்பெ
ற்று வரும்படியாய்ச் சென்றார்கள் இலங்கையில் சில ராட்சதசேனை
களும் விபீஷணனும் இருக்குஞ்சமயத்தில் தேவேந்திரன் தேவர்கள்
தேவகணங்களெல்லோரும் இலங்கையை வளைத்துக்கொண்டு அரக்
கர்முதலிய படைகளையெல்லாம் கொன்றுக்கி இறக்க அடித்து ராட்சத
ஸ்திரீகளையுஞ் சிறைபிடித்து தன்பருமண்டலத்துப்படி சின்னாபின்னமா
யடித்து இலங்கையைக் கொள்ளையடித்து தெய்வலோகம்போய்ச்சே
ர்ந்தார்கள் இவ்விடத்தில் விபீஷணன்மாத்திரம் மிகவும் வருத்தமுற்றிரு
ந்தான் அக்காலத்தில் திக்குவிஜயத்திற்குப்போயவந்த இராவணே
ஸ்வரனும் தவஞ்செய்யப்போன பிள்ளைகள் முதலிய எல்லோ
ரும் இலங்கையில்வந்து சேர்ந்தார்கள் உடனே விபீஷணன் தேவர்
கள் நடத்திய அநியாயங்களையெல்லாம் இராவணனுடனே சொல்
லக்கேட்டு அனற்பொறிசெரிக்க கனைத்து கைமோதிகை யறைந்து
பெருமூச்சுவிட்டு சயிந்தனெழுந்து சேனைகளியாவும் அணைத்துத்
சேரவேண்டியதென்று ஆஞ்ஞாபிக்கினன் உடனே பிரம்மதேவனும்

வருத்த உயிர்த்தோகைகளெல்லாம் ஓரிடத்தில் சேர்ந்ததைப்போல
கருத்திருண்ட தேகமும் செம்பட்டமயிரும் செவ்வனலனையகண்ணுங்
கோரதேவர் நமேர்க்கும் கூர்கஅறுமுடைய ராட்சதர்கள் கூட்டங்கூடிச் செறிந்
தார்கள் கும்பகர்ணனும் தூக்கம்நீங்கியெழுந்து இந்தச் சேதியைக்
கேட்டு கடுங்கோபங்கொண்டான் அந்தவேளையில் சிவந்த பொற்கின
கம்போல் எழுந்து நிமிர்ந்து உயர்ந்து நீந்து பாரித்த தோள்களை
யுடைய வேளிற்சிறந்த இந்திரசித்தானவன் காலவிடமென்னக் கடுத்
துத் தேவேந்திரன்முதற் தேவர்களைக் கொல்லவும் வெல்லவும் சே
னைப்படையோடு தேவரீரேன் நிருதர்கையேன் யானொருவனிருக்க
விடைதாருமென்று பற்பலவாகச் சொல்லியெழுந்து தெய்வலோகம்
போய் அடர்ந்து உறுதியாகிய போர்புரியுங்காலையில் அஷ்டவசுக்
கள்முதல் திக்குப்பாலகர்கள் தேவர்க ளியாவரையும் பறக்க அடிக்
கும்போது இந்திரனெதிர்த்துவந்து அரக்கனைக்காய்ந்து சித்துவித்தா
க்குஞ்சமயத்தில் இராவணி யெதிர்த்து தேவர்களைமுதல் மூவர்களை
களையும் அடித்து தேவர்கள்முதல் யாவரும் புறமிட்டோட அடித்து
ராகாஸ்திரத்தால் தேவேந்திரனையும் பிடித்துக் கட்டி தெய்வலோகத்
தைக் கொள்ளையடித்து வெகுபேரை மடித்து ஐராவதாதிகளைச்
சிறைபிடித்து இரதத்துடன் கட்டிக்கொண்டு சகல வாத்தியமுழக்க
சகல படைகளும் நெருங்க இலங்காபுரிவந்து சேர்ந்து தந்தையின்பா
லிற்பணிந்து சிமமனுனைக் கொணர்ந்து கும்பகர்ணன் பக்கத்தி
ட்டின் கம்பத்தில் நன்றாகக்கட்டத்தைக் கண்டு இராவணேச்சுரன்
இந்திரசித்தென்று இராவணியைப்புகழ்ந்து இவ்வகைத் தழுவியகாலை
யில் இவ்வுலகத்தைப் படைத்த பிரமதேவன் தேவர்கள் வருத்தப்
படுவதைப் பார்க்கமாட்டாமல் இராவணனிடத்திற்குவந்து உபசார
நயச்சொற்களைப் பேசி மேகவாகனனுகிய தேவேந்திரனைக்
கட்டவிழ்த்துவிடச்செய்து ஆசீர்வதித்துப் பிரமதேவன் போய்விட
தசக்கிரீவன் யாருமெதிரில்லாமல் மூவுலகமுங் காவல்பூண்டு தேவர்கள்
எல்லாரும் ஊழியஞ்செய்ய தேவர்களும் அடிமைகளாய்ச்செய்ய திக்கு
பாலகர் ஏவற்றொழிற்புரிய வெண்கொற்குடைநிழலில் சிங்காசனத்தில்
வீற்றிருந்து சகல வளப்பங்களுடன் குறைவில்லாமல் இலங்காபுரியில்
இராவணேச்சுரன் ஐம்பதுலட்சவருடம் நற்கருமம் நல்லருமம் இ
லவகருக் கிடைபூறுய் அரசபுரிந்து வந்தான் தவரு, செபம், ஓமம்,
யாகம் முதலிய பெரியோர்களின் கிர்த்தியங்கள் நடக்கவொட்டாமல்
அகிர்த்தியங்களைச்செய்து சகலதேவர்களுந் தன்னூழியஞ்செய்ய நட

திரரும் அரக்கருடைய வருத்தஞ் சகிக்கமாட்டாமல் முகமெலிந் தென்று பிரமதேவனைக்கண்டு வருந்தி வணங்கினார்கள்.

அவர்களைநோக்கி வந்தகாரியம் என்னவென்று கேட்க ஐயா மண்மேலறத்தன்றையாகிய தெய்வமே தருமம் தானம் யாகம் அவிர்ப்பாகம் தெய்வவணக்கம் நல்வினைக்கம் யாவையும் கெடுத்து தேவமாதர் பூமாதர் யாவரையும் சிறைபிடித்து அறத்தைக்கெடுத்து எங்களை அவத்தில்விடுத்து அடிமைச்செய்தான் பலைத்த தொனியையுடைய இலங்கைக் கிறைவன் அவனால் அழிவதைப்பார்க்கிலும் ஐயா உன் அடியினையே அடைக்கலமென்று அடைந்து அழிவது மேலென்று வந்தோம் எங்களைக் காத்து தருமத்தையும் நிலைநிறுத்தக்கடவையென்று முறைநடத்தக்கேட்டு பவளம்போன்ற இதழும் படிகம்போன்ற மேனியுடன் சான்வதியாருக்கு நாயகன் அபயமென வந்த முனிவர்கள் பயமகன்று நலமெய்தும்பொருட்டு அதிசயமான சங்கதியை உரைத்தார்.

அபயமென்ற தேவர்களுக்கு ஒருவிதமான தேறுதல்மாத்திரம் சொன்னதன்றி வரத்தினலேற்பட்ட குற்றங்களுக்கு பிரதிவாதிகொடுக்க சக்தியில்லாமையினல் தேவபரிவாரத்துடனே கைலாயங்கிரிக்குச்சென்று சிவபெருமானைக்கண்டு தன்னால்கொடுத்தவரமும் அவ்வரத்தினல்வந்த இடையூறும் வெடித்துக்காட்டி இதற்குத்தக்க யேற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றிரங்கிய பரமனைப்பார்த்து அப்பா பிதாமகனே அனேக சூராதிசூராருக்கெல்லாம் பென்னால்கொடுத்த வரத்தினால் உலகத்துக்கடுத்த இடையூறுகள் எல்லாம் அதிசயப்திருசனல்லவோ அவ்வவ்வரக்கர்களின் செருக்கையகற்றியும் சிலருக்கு பிரதிவரங்கொடுத்தும் பழயபடி உலகத்தில் சத்தியம்நிலைக்கச்செய்து தேவர்களுக்கு அபயாஸ்தங்கொடுத்த நீயும் அனேகதருவாயில் பார்த்தும் கேட்டுமிருக்கனையே ஆகலால் அது வென்றுமியன்ற காரியமன்று ஒப்பற்ற லட்சுமிசமேதராகிய மாயாசொரூபிபொருவனுற்றுன்னைமையுண்டாகவேனும் ஆகையால் சகலரும் வாருமென்று சத்தியலோகஞ்சென்று ஆதிசேஷ சயனத்தின்மீது ஆரோகணித்திருக்கும் ஆதிநாயகன் சேவை விரும்பினவர்களாய் அவரால் ஆசனமளிக்க உட்கார்ந்து யாது மறித்திரார்போல் பிரமனையும் சம்பானையும் நோக்கி யேது வெருநாளுக்குவெருநாள் எம்மை ஆசிர்வதிக்க நல்லகாட்கோரியது யென்னவிசேடமென்று பிக்கபிரியமோடு வினவவும் திருவருள்சுரந்த கருணைக்கு மிகவும் பயந்தவர்களாய் அதிபோடந்தமாய்

சகலவித்தையமூம் புகன்றார்கள் இதைக்கேட்ட ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்த்தியானவர் சகலரையும்பார்த்துச் சொல்லுவார் நாம் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி யெகுநாளைக்குமுன்னமே நாரதரால் கேழ்விப்பட்டிருக்கின்றோம்.

அந்த அரக்கரால்நேரிட்ட இடுக்கண்களையகற்றுமாறு உள்ளத்தில் கருதிநேரும் கிருஷிற்று மகுசாதிசொன்று வையமர்த்தி நாம் சூரியவமிசமாக பெருந்தருவி எல்லாத்தேவரையும் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார் ஈசன் முதலிய பிரமாதிதேவர்களே நாம் தசரதமகாராஜனுக்கு புத்திரனாக ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியென்னுந் திருநாமத்துடன் பெருந்தருவோம் அதுகாலையில் நமது லட்சுமிதேவியானவள் ஜெனகராஜன் புத்திரியேட்சையாற்றுமாறு சீதாதேவியென்னுந் திருநாமத்துடனேழுந்தருளுவாளாகையால் ஆதியில் நந்திசாபல் அரக்கனுக்குக் கொடுத்த சாபப்படி முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் வானரக்காகஉதித்து வனங்கள் மலைகள் முதலிய காலங்களிலிருந்துவரக்கடவீர் யென்று மற்றுமுள்ளதேவர்களுக் கியன்றபடி ஆக்கியாபித்தருளிய போது அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த நாரதரானவர் அச்சபைகலைமுன்னமே பூலோகத்திற்குவந்து நாரதர் வனத்தில் பொழுதுபோனவுடனே அங்கு யாருமில்லாமையினல் ஒரு பிரமாண்டமான புத்தகப்பார்த்து அதனிடமாக தெய்வலோகத்தில் நடந்த ரகசியமெல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போயினர் மேல்நடந்த யோசனைபோல தேவரெல்லாம் அவதாரம்செய்து நடத்தேறிய சரித்திரங்கள் முழுதும் இராமாயணத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவும் நாரதர் சம்பந்தப்பட்ட வரையில்மாத்திரம் நாம்சொல்லி முடித்தோம். ஜயம் ஜயம் ஜயம்.

நாரதர் பத்மாசூரனிடஞ்செய் கலகம்.

மிகுந்த புஜபலபராக்ரமத்தை யுடைத்தாகிய பத்மாசூரனானவன் முனிவர்களையும் இருடிகளையும் தபோதனர்களையும் மற்றுமுள்ள சித்தர் முத்தர்களையும் எங்கும் தலைகாட்டவொட்டாமற் றத்தளிக்கச்செய்யுந்தன்மையினல் அதைப் பொறுமையாய் மனதிற்கொண்டுள்ள நாரதமகாமுனிவர் ஒருநாள் அப் பத்மாசூரனைக் கண்டு வெகு மனமகிழ்ச்சியுடன் உபசரித்து மருவியபோது அச்சூரன் தாங்கள் எம்மிடம்வந்த காரிய மென்னவென்று விசாரிக்கையில் நாரதர் ஆமாம் உம்மைப்போலொத்த வல்ல சூராசூரர்களெல்லாந் தபசிருந்து அநே

வரங்களைப் பெற்று எவ்வளவு பிரக்யாதியா யிருக்கின்றனர் நீர்
அப்படிக்கில்லாது சிவலிங்கம் ஒன்றிலுஞ் சம்பந்தப்படாமற் சும்மாயி
ருப்பது சரியல்லவென இவனைக் கருவமாக்கும்படிச் சகுனாகரக்
குரைப்பதுபோற் சொல்லுகையில் அக்ரூரன் இவரது கபடத்தைக்
குறியாது நம்பி அநேக வருஷம் எதினைக்கோதி தவஞ்செய்
வானென்று கேட்கையில் நாரதர் யோசித்து மகாவிஷ்ணுவைக்கோதி
தவஞ்செய்வாயேயாகில் அவர் கொடுத்த வரத்தை யழிக்கப் பரம
சிவனைக்கோதி தவஞ்செய்வாயேயாகில் விஷ்ணுவைக்கொண்டு நிக்
கிரகஞ் செய்துவிடுவாரென யோசித்து அப்பா நீ விஷ்ணுவையோ
க்கித் தவம்புரிவையாகில் நாட்செல்லும் அதினும் அவர் முன்பின்
யோசிப்பார் சிவனோ அப்படியல்ல பித்தன் வெகுளித்தன்மையாய் கே
ட்டவரத்தைக் குறைவின்றி யளிப்பார் அவரைநோக்கி தவம்புரிவை
யாகில் அவர் சமீபத்தில் பிரசன்னமாகுவர் அவரிடம் நான் யார்தலை
யில் கைவைக்கிறேனோ அவர்கள் பஸ்மீகரமாய்ப் போகும்படி தயை
செய்யவேண்டுமென்று கேட்டால் அவர் தடையின்றி கொடுப்பார்
உன் இஷ்டார்த்தங்கள் நிறைவேறுமென அப்படியே செய்கி
றேனென மனமகிழ்ந்து நாரதர் அவ்விடம்விட்டுச் செல்லுகை
யில் இக்ரூரன் கேடுமதி கன்னுக்குத்தோற்று சிவனைநோக்கி கடு
மகரமான அதிகோரதவம்புரிய சிவனார் சாட்சாத் பரமசிவம்
அப் பத்மாசுரனுக்குப் பிரசன்னமாகி உனக்கு என்னவரம்வேண்டும்
நீ எதைக்கோரித் தவஞ்செய்தாய் அதனை விவரமாய்ச் சொல்லென
பத்மாசுரனென்னவன் சுவாமி தற்காலம் நான் யார்சிரசில் கையை வை
க்கிறேனோ அவர்கள் அப்பொழுதே பஸ்மீகரமா யெரிந்துவிடும்படி
அனுக்கிரகம் புரியவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க சுவாமியானவர் அக்
கிரமப்பட்டு இதுவரையிலும் இவ்விதவரத்தை யாருங் கேட்டதேயி
ல்லை ஆதலால் அப்படியே கொடுத்தேனென்று மறைந்துவிடாது
எதிர்நிற்கையில் அக்ரூரன் இவ்வரத்தைப் பரீட்சைசெய்வோமாகில்
மெய்யும் பொய்யுந் தெரிந்துவிடுகிறது அவ்வரம் வாஸ்தவமாயிருக்
கில் இவ்வீசன்றலையில் இப்போது நாம் கையைவைத்துப்பார்ப்போம்
ஒருவேளை சிவன் எரிந்துவிடுவானேயாகில் நாம் கைலையில் பரமசிவ
த்துக்குப்பதிலாய் லோகசம்ரட்சணைசெய்து பார்வதியோடு சுகித்தி
ருப்போமாகில் சர்வாதிகாரமும் நம்முடையதாகிறது இதைவிட வே
றே பலனென்னவிருக்கிறது நமக்கு நல்லகாலந்தான், அந்த நாரத
முனி சந்தித்ததனை மனமகிழ்ச்சியாய் இருமாப்புடன் எதிரில் நிற்கி
ன்ற ஈசன்றலையில் கையை வைத்துப்பார்த்து பரீட்சிக்கத் துடங்கு
கையில் சாட்சாத் பரப்பிரம்மசொரூபமாகிய சிவனானவர் கெடுதலுக்
கித் திகிலடைந்து பயந்தோடுகையில் அவரை விடாது குரூரன் தொட
ர்ந்தோடுகையில் அங்குள்ள ஜ்வலக்காயிற்றுட் புகுந்து பதுங்கி
யொளித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்த பத்மாசுரன் அவர் கொடு
த்த வரம் சரியானதே அதினாற்றான் அவர் பயந்து விரைந்தோடி
மறைந்துவிட்டாரென்று மனமேவாட மெலிந்திருக்கையில் மறுப

டியும் நாரதமுனிவர் வைகுந்தத்தில் மகாவிஷ்ணுவினிடஞ்சென்று
இந்தச் சங்கதிகளைத் தெரிவிக்க அவர் இதற்கென்னவென்று நாரத
ரைக்கேட்க அவர் ஒரு மோகினிரூபமெடுத்து அந்தப் பத்மாசுர
னிடஞ்செல்வையேயாகில் அக்ரூரன் உன்னைக் கண்டு மோகித்து
மருவவருவான் அவ்வேளை நீ அவனிடம் இப்படிவருவது தகுதிய
ல்ல நானோ அசிகாமாயிருக்கிறேன் நீயோ அசுசியாய் தலைநரைய
சொக்கு முருகி காகங் கருடன் பருந்து பறவைக ளெச்சமானது
மிச்சமா யிருக்கின்றதால் நீபோய் ஸ்நானபானஞ்செய்து வந்தால்
தான் உன்னைச்சேர்வேனென்று சொல்லும்படி ரகசியத்தையுரைத்
துப் போய்விட்டார்.

அப்படியே அந்த மகாவிஷ்ணுவும் மோகினிரூபமெடுத்து அசு
ரனிடம்வந்து சூரன் கண்டு மோகித்து நெருங்கிவர நீ அசுசியாயிருக்
கிறாய் ஸ்நானஞ்செய்துவந்தால் சேர்வேனென அதுவும் தண்ணீரைத்
தேடிப்போகையில் மகாவிஷ்ணு எங்கும் ஜலமில்லாமற் செய்துவிட்
டபடியால் சூரன் தாபந்தியப்பட்டு ஜலங் கிடைக்கவில்லையென இ
வன் மறுபடியும் நீபோய் எதாவது மாட்டின் குளம்படியில் கொஞ்
சம் ஜலமிருக்கில் அதையாகிலுந் தொட்டு சிரசிற்றெளித்து சுத்தி
யாய் வாவென் றுரைப்புகையில் அக்ரூரன் செல்லும் வழியில் இவ்
விஷ்ணு மாட்டின் குளம்படியில் கொஞ்சம் ஜலமிருக்கச் செய்ததில்
இவன் தொட்டு தன்றலையிற் றெளித்து உச்சியில் உள்ளங்கையால்
அறைகையில் அந்த பத்மாசுரன் பஸ்மீகரமா யெரிந்துவிட்டான்
அதன்பின்பு மகாவிஷ்ணு ஜ்வலங்காயி லொளித்திருக்கும் பரமசி
வத்தைத் தேடிப்போய்ப்பார்க்கையில் அப்பரமன் இவ்விஷ்ணுவைக்
கண்டு இச்சேதியைப் புகன்று பிரஸ்தாபிக்க அவர் நான் அவனை மோ
கினிவடிவெடுத்துவந்து ஸ்நானஞ்செய்து பஸ்மீகரமாக்கிவிட்டேன் பா
ருமென அப்பரமனும் நீ மோகினிரூபமெடுத்து இக்கணக்குக் காட்
டுமென இவரு முன்போலவே மோகினிரூபமெடுக்கையில் அம்மோ
கினியைக்கண்டு சிவன் மோகித்து புணர்ச்சிசெய்ய அவ்வேளையில்
அரிஹரப்புத்திரனென ஓர் சிசு வுதித்ததால் நாரதர் கருதியவாறு
பத்மாசுரன் பஸ்மீகரமாகவும் பரமனானவர் ஜ்வலக்காயி லொளிக்
கவும் மகாவிஷ்ணு மோகினியாகவும் அம்மோகினியை பரமன் புண
ரவும் அப்புணர்ச்சியால் அரிஹரப்புத்திர னுதிக்கவுஞ் செய்வித்தல்
நாரதர் கலகத்தாலேயல்லவா? இவ்வித சேஷ்டைகள் நடந்தவை.

நாரதர் மிருகண்டேயரிடஞ்செய் கலகம்.

தாருகாவனத்தில் சில ரிஷிகள் சேர்ந்து ஓர் யாகத்தை முடிப்
பிக்க நிறைவேற்றுங்காலத்தில் அங்கு வியாசர், பராசர், வசிஷ்டர்,
கௌசிகர், நாரதர், மிருகண்டேயர், பக்தவப்பிரியர், காலவரிஷி, கபி

க்கோட்டிமகாவிஷ்ணு முதலியவர்கள் சேர்ந்திருந்து மேற்படியாகத்தை நடப்பிக்குங்காலத்தில் நாரதர் அங்கொரு கலகஞ் செய்தனர் அதாவது இந்த மிருகண்டேயமகாமுனிவருக்கு அநேகநாளாகியும் பிள்ளையும் ஓர் சந்தானமில்லாதவனை எப்படி யிந்த யாகத்தில் சேர்க்கலாமென்று வியாசரைக் கேட்கையில் வியாசர் அப்படிச் சந்தானமற்றவர் பாவியாதலால் அவரை யிதிற் சேர்க்கத்தகாதென நீக்கிவிடவும் அவர் மெத்தவும் துயரமடைந்து அவர்களை நோக்கி சந்தானமுதித்து அடியேன் திருத்தியடையுமென்றும் அருள்செய்யவேண்டுமென்று மெத்தவும் பிரார்த்தனையைக் கேட்கையில் அவர்கள் நீரும் உன்பத்தினியுங்கூடி பரமனைநோக்கி பாதவஞ்செய்வீராகில் அக்காலம் அப்பரமன் பிரசன்னமாகி உமதிஷ்டகாமியார்த்தத்தை நிறைவேற்றுவனென்றவுடனே மிருகண்டேயர் அந்த யாகத்திற் பிரவேசியாது தனதாச்சிரமம்வந்து தானும் தன் பத்தினியும் தவஞ்செய்ய முயலுகையில் மற்றொருநாள் தேவதாக்களிருவர் மிருகண்டேய ரில்லாத வேளையில் தன்னாச்சிரமம்வர அவர்களை மிருகண்டேயர் பத்தினி அதிவினயமுடன் உபசரித்து சம்பிரமவிசாரணைசெய்து சுகபோசனமுண்ணத் தழைக்கையில் அவர்கள் அம்மா உமக்கு எத்தனைப்புத்திரர்களுண்டென எங்களுக்குப் புத்திராம்பத் தெரிவித்தால் நாங்கள் அமுதுபடிவோமென்னையில் பிள்ளையில்லாதவர்க்கு சுவர்க்கமில்லை அவர்கள் பாவிகளென அந்த பொருத்தமற் போய்விட்டதால் அச்செய்தியைத் தனதுபர்த்தாவுடன் சொல்லுகையில் இருவரும் மனத்துயரமடைந்து உடனே தவம்புரிய வனஞ்சென்றனர் அப்படி அவ்விருவரும் ஒருமிக்கத் தவம்புரிகையில் அவர்கள் தவத்திற்கிரங்கி பரமன் பிரசன்னமாகி அவர்களை என்னவரம் வேண்டுமெனக் கேட்கையில் சுவாமி அடியேங்களுக்கு புத்திரசந்தானமிருக்கக்கோரி தவஞ்செய்தோமென அது அவர்களுக்குத் துர்க்குணமுடைய ஆயுளுள்ள பிள்ளை வேண்டுமா சற்குணமுடைய பதினாறுவயதுள்ள பிள்ளை வேண்டுமாவென பதினாறுவயதுள்ள பிள்ளைதான் வேண்டுமென அப்படியே சந்தானமுதிக்க வரமளித்தேனென்று ஆசிர்வதித்து அந்தர்த்தியானமாயினர் அதன்பின் இருவரும் தங்கள் ஆசிரமம்வந்து சேர்ந்தபின் சிலநாளிற்குள் மார்க்கண்டேயனென ஓர் மகவுதித்ததால் அது மிகவும் சற்சனசகவாசத்தைச் சார்ந்து சுவாமியை தினந்தினம் பூசிக்கும் பக்திசிரத்தையுண்டாகி நாடோறும் இலிங்கோற்பவத்தைப்பூசித்துவருகையில் நாரதர் இயமனிடஞ்சென்று அவனைக் கெடுக்கும்படி யோசித்து பூலோகத்தில் மிருகண்டேயரிஷியின் புத்திரன் மார்க்கண்டேயனுக்கு வயது பதினாறாகையால் அவனை யேன் சும்மாய் விட்டிருக்கிறீர் மேலும் அவன் சிவபூசாதுரந்தரன் அவனை உமது கிங்கரப்படைக்குக் கொண்டுவர உம்மால் முடியாதுபோலிருக்கின்றது அதுவெனக்கேட்கையில் இயமன் இன்றுதான் கொஞ்சநாளிருக்கின்றது என அப்படியா அவனைக் கொண்டுவர ஒருக்காலு முடியாதென்று சும்மாயிருப்பவனைத் தூண்டிவிட்டுச் சென்றதன்பின் இயமன்

மார்க்கண்டேயர் நாட்கணக்கைப்பார்த்து தூதர்களை யனுப்பியவக்க அவர்கட்கு இடங்கொடாதுவாதிக்க இயமனே நேரவருகையில் நாரதர் கைலையில் சிவனிடஞ்சென்று உமது பக்தன் மிருகண்டேயர் புத்திரன் பதினாறுவயதுள்ள மார்க்கண்டேயர் சிவபூசைதுரந்தரனாய் மகாபக்திசிரத்தையுடன் விசுவாசமாய் உம்மைப் பூசைசெய்பவனைச் சண்டன் பிடித்துக்கொண்டுபோக தாவுகிறான் இவ்வேளை அவனைப் பாதுகாப்பாற்றுமற்போனால் அது நன்மையல்லவென நாரதர் சுவாமியிடம் விடைபெற்றேகினர் அதன்பின் எமபடாளுக்கும் மார்க்கண்டேயருக்கும் வாதம்நடக்குகையில் இயமன் பாசக்கயிற்றினை வீச மார்க்கண்டேயர் இலிங்கோற்பவத்தைத் தாவ பரமன் அதி வெகுண்டுவி இயமனை எட்டியுதைக்க கீழே மல்லார்ந்து விழுந்துவிட்டனன் அதன்பின் அம்மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும் பதினாறுவயதுடைய பாலகுமாரனாயிருக்க வரமளித்தபின்னர் அவ்வியமனையு மெழுப்பி யமபுரத்திற் கனுப்பிவிட்டு சுவாமியு மறைந்தேகினர் இவையனைத்தும் நாரதர்செய்த கலகமேயன்றி வேறல்ல இக்கலகத்தினால் மார்க்கண்டன் மனமெலியவும் மயேசன் மறலியை யுதைக்கவும் அம்மறலி மல்லார்ந்து கீழ்விழவும் அதினால் மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும் பதினாறுவயதுள்ள பாலகுமாரனாயிருக்க முடிந்ததல்லவா அதையால் எவ்வாறுறும் நந்தம் விதியை மதியினால் வெல்லப்படுமென்பதுண்மை.

நாரதர்,

ராதாருக்குமணியிடஞ்செய் கலகம்.

ஓர்காலத்தில் நாரதரானவர் அங்கொருகாரியமாய் தேவலோகஞ்சென்று வானவர்கோனுகிய இந்திரனைக்காணப்போகையில் அவ்விந்திரன் இம் மகா முனிவரைக்கண்டு இவருக்குரிய வந்தனவழிபாடுகளியாவையுடன் வணங்கி அவ்விடத்தில் ஓராசனத்திலிருத்தி தான் வந்த சவிஸ்தாரங்களைச் சங்கோபாங்கமாய் விசாரித்துத் தழுவியிருக்கின்றவேளையில் நாரதர்வந்த வரலாற்றையுஞ்சொல்லி முடிவேறியபின் தமக்கொரு பாரிசாதபுஷ்பம் வேண்டுவதாய் இந்திரனைக் கேட்கையில் அப்படியே தருகிறேனென்று அங்குள்ள ஓர் நந்தவனத்திற்கு சேவகாளையனுப்பி ஒரே புஷ்பம் பாரிசாதமென்பதைக் கொண்டுவரும்படி ஆக்ஞாபிக்க அவர்களும் அப்படியே கொண்டுவந்து கொடுக்க இந்திரன் அதை வாங்கி நாரதர் கையிற்கொடுக்க நாரதர் அதைவாங்கிக்கொண்டு தேவேந்திரனிடம் விடைபெற்று பூலோகத்திற்குத்திரும்பிவிட்டு தன தாசிரமஞ் சேர்ந்து மறுபடியும் நாரதர் அப்பாரிசாதபுஷ்பத்தைக் கைப்பற்றிவைத்துக்கொண்டு துவாரகைக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரிடஞ் செல்லுகையில் இவரைக்கண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் தம்மோடு சமீபமாய் ஓர் ஆசனத்திலிருத்தி வந்தவரலாற்

றை விசாரிக்குமளவில் அங்கொரு பரிமளமிகுந்த சுகந்தமலர்வாடை வீச அவர் ஆச்சரியமுற்று தாங்க ளேதாவது புஷ்பம் கொண்டு வந்திருக்கிறீரோவெனக் கேட்கையில் நாரதர் அப்புஷ்பத்தைத் தனக்கும் பின்புறமாவைத்துவிட்டு இல்லையேயென அந்தருணம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் எழுந்திருந்து நாரதர் பின்புறம் பார்க்கையில் அங்கொரு புஷ்பமிருக்கக்கண்டு இதென்ன புஷ்பமென யாம் கொண்டுவந்த பாரிசாதபுஷ்பமென ஆனதை யாமெடுத்துக்கொள்கிறோமென அப்படியேசெய்யென்றளிக்க அப்புஷ்பத்தை ஈதாவென்றவன் தன்பத்தினி கையிற்கொடுக்க அச்செய்கையறிந்த நாரதர் உடனே ருக்மணியிடஞ்சென்று பார்த்தையா நின்னாயகன்செய்த வஞ்சகத்தையென உரைக்க அதென்னவென்றவள் கேட்க நாரதர் நான் தேவலோகஞ்சென்று இந்திரனிடமிருந்து ஓர் பாரிசாதபுஷ்பமானதை வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன் அப்புஷ்பத்தை உனது நாயகன் வாங்கிக்கொண்டுபோய் உன்சக்களத்தியாகிய ராதாகையிற் கொடுத்ததைப்பார்த்தையா அவருன்னிடம் உயர்ந்தவளா? அவருக்கு உன்மீதுள்ள பக்ஷம் அவள்மீதில்லையென்று சொன்னேயே அந்த வண்டவாளம் இப்போதல்லவோ தெரியவந்தது இப்படித்தானிருக்கும் உன்பேச்செல்லாமென அவளுக்குக் கோபமூண்டு கிருஷ்ணனிடஞ்சென்று வாதபுரிய மறுபடியும் கிருஷ்ணன் ராதையிடஞ்சென்று அப்புஷ்பத்தை வாங்கிவந்து ருக்குமணிதேவியிடம் கொடுக்கையில் அவ்வேளையில் நாரதர் ராதையிடஞ்சென்று பார்த்தையா உன்கணவன்செய்ததேயல்லவென அதற்கவள் என்னசமாச்சாரமென நாரதரானவர், தேவலோகஞ்சென்று ஓர் பாரிசாதபுஷ்பமானதைக் கொண்டுவந்தேன் அதை உனது கணவன் கிருஷ்ணன் வாங்கிக்கொண்டுவந் துன்கையிற்கொடுத்ததை மனந்தாளாமல் அதை மறுபடியும் பிடுங்கி உன்சக்களத்தியாகிய ருக்மணிகையிற் கொடுத்ததைப் பார்த்தையா உன்மேலிருக்கும் பக்ஷம் அப்படியிருக்க நீ அவரைக்கொண்டாடிப்புகழ்ந்தவண்டவாள மிப்போது நன்றாய்த்தெரியவந்ததென உடனே ராதாவென்பவள் கிருஷ்ணனிடஞ்சென்று தனதுகையிற்கொடுத்த பாரிசாதபுஷ்பத்தைவாங்கி மறுபடியும் ருக்குமணிதேவியிடம் கொடுத்த காரணமென்னவென்று நாரதர்செய்த குட்டிக்கலகத்தால் இம்மூவருக்கும் பெருஞ்சண்டையாய் முடிந்துவிட்டதாகிலுங்கலகத்தினால் கிருஷ்ணனை அவமானப்பட ராதை மணங்கிய ருக்குமணிதேவி வாதம்புரியும்படி வாய்ந்தகாரணம் நாரதரால்லவோ?

நாரதர்

உஷாமாதிடஞ்செய் கலகம்.

பாணாசுரனென்றும் இராக்ஷதனது புத்திரியாகிய உஷாவென்பவளிடம் நாரதர் ஒருநாள்சென்று அவளைக்கண்டுவினவுகையில் அம்மாது இந்நாரதருக்கு ஷோடசோபசாரமுடன் பயபக்திவிசுவாசமாய் ஆசனத்தமர அதிற்பொருந்தச்செய்து சுவாமிகள் அடியாளிடம் எழுந்தருளியகாரணமென்னவென்றுகேட்க, அதற்குநாரதர் ஓபெண்ணே சிகாமணியே உன்னிடம் யாதொரு காரியமாய்த்தான் வந்தேன அதாவது இப்புவனங்களில் இவ்விளமையிற்சிறந்த உடலங்கங்களையமைந்த ஓர் பெண்ணையாமெங்குங்கண்டதில்லை யாதலால் உன்னுடைய சௌந்தரியரூபலாவண்யத்தைதரிசிக்க எவர்களாற்றும் அவ்வளவாக்கிவருவத்தை அகக்கொண்ட என்கண்மணியே! யான்சொல்வதைமுற்றுங் கவனிப்பாயாக உனக்குச் சமதையான ஓர்நாயகன் எக்காலப்படப்போகிறான். உமது தகப்பனோ ராக்ஷதன் இதனைக்கவனிக்கமாட்டான்றுத்திரிவன் ஆகிலும் பெரிதல்ல இப்போது உன்னழகிற்குச்சரியான கணவன் துவாரகாபுரியில் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் குமாரன் சுவர்க்கமத்தியபாதாளமூன்றுலகினிற் சஞ்சரிக்குஞ்சகமாதர்கட்கும் காமக்களஞ்சியமான கொழுநனாகிய மன்மதன் அழகில்மிக்கசிறந்தவன் அவனதுபுத்திரன் அதிலுஞ்சிறந்த யவ்வனபருவசர சல்லாபவல்லாள துலக்கிய ஸ்ரீலோலனாகிய அநிருத்தனென்பவன் உனக்கு இசைந்தகாதலன், அதலால் என்சொல்லைத்தட்டாது அந்த நாயகனை வலிந்தேனும் கைக்கொள்ளக்கடவாய். அவனைப் பார்த்தாற்பசிதீரும்விடும். அவனொத்தார் ஸ்ரீகளிலொருவரில்லை அவன் உமக்கென்றுதித்ததாய் பிரமன் சிருட்டித்தனனோ? அவனுக்குன்னையே மணமுடிக்க எத்தனித்திருப்பதால், அதற்குள் உன்கருத்தை முடித்துக்கொள். அவ்விதகணவன் கிடைப்பதரிது இனியாதுனக்குபகாரமாரைப்பதிலென்னபலன். நீயோசாதிவிரதை, அவனுமகத்துவன் யாரும் அவசரமாய்ப் போகவேண்டியிருப்பதால் எனக்குவிடைதாரும். சொன்னேன் நீதானிதத்தில் அந்நாயகனைக்கைக்கொள்ளாவென, தான்சென்றதன்பின் அவ்வுஷையென்பவள் அந்நாயகன்மீதுகாதல்கொண்டவளாய் தன்னிடமிருக்கும் பாங்கியாகிய சித்திரரேகையென்பவளையழைத்து அநிருத்தனைக் கொண்டுவரும்படியான தந்திரோபாயங்களைக்கூறி அவளுக்குச்சில கிரியைகளை முடித்துக்கொடுத்து நீபோய் சுவிசுத்தேனும் அவனைக்கைக்கொண்டு வரவும் இராத்த

மாய்கைகளைப்புகட்டிவிடாது சொல்வேனென்றுரைப்ப, அவனது அம்மாதின்சொற்படியே துவாரகாபுரியில் அநிருத்தனிருக்குமிடஞ் செல்கையில் அவன்பத்தினியுடன்கூடிச் சயனித்திருப்பதைக்கண்டு இவருமோகித்தது அக்கட்டிலுடன் அவனைத்தூக்கிக்கொண்டுதானிருக்குஞ் சேர்க்கையில் அவளும் இக்காவலன்மீதுமிக ஆவல்கொண்டவளாய் காமக்கணையால் கண்கள்சோர்ந்து மெய்மயங்கி விரகதாபமேலிட்டு மன்மதபாணம் மார்பைத்துளைக்க மதனவிதைபுரிய வாடிமெலிந்து மனமுருகுந்தருணத்தில் அநிருத்தன் விழித்துப்பார்க்கையில் தாம் துவாரகாபுரியிற் சயனித்திருக்க இம்மாதினிடம்வந்தகாரணமென்னவென்று யோசிக்கையில், அம்மாது பிராணமணி ஆ! நாயகா! நீ என்வருத்தமுணர்கிறாய், என்னிலும் அழகிற்சிறந்த நாயகி உனக்குக்கிடைக்கப்படுவள். திரிலோகங்களிலுந் தேடினும் வாய்க்காதெனக்கென்றே உன்னைப்பிரமன் சிருஷ்டித்ததாகையால், நீ இவ்வேளையாதொன்றையுங் கருதாது எனதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் காதலைத் தணிப்பாய் பிராணநாயகனேயென, ஓ! நீயார் என்னைமதிமோசஞ்செய்து புத்திமயக்கிக்கொண்டு வந்து இவ்விடத்தென்னை கெடுக்கப் பார்க்கிறாய் துஷ்டதாசியேயென, ஆ! வேறே பெண்களைப் புருஷர்தந்தவர், யாதுமன்னை விரும்பி மருவி ஆலிங்கனஞ்செய்யவருகையில் நீயிப்படிச்சொல்வதுமென்னே? ஓ! புருஷரத்தினமே! இப்போதென்னைச்சேர்த்தணைக்கக்கடவாயென பலவாறு போதிக்கையில், அநிருத்தன் பெண்ணினைக்கண்டால் பேயுமிரங்குந்தன்மையால் சகலசித்தமும் மதிமயங்கியதில், இருவருங்கட்டியணைந்து முத்தமிட்டுக்கனிவாயிதழ்கடித்து காமதந்திரமாய் கலவிபுரிந்து விளையாடுந்தறுவாய் ஸ்ரீலோலுப சரசசல்லாபஞ்செய்து சந்தோஷமடைந்தானந்தத்தில் மூழ்கியிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில் அநிருத்தனை உஷையென்பவள் அவ்விடாது தனது கைவசமாய் பந்தோபஸ்தில் வைத்திருக்கையில் உஷையுக்கும் ௪-௫-மீ கர்ப்பமாய்விட அவ்விவரம் பாணாசுரனைப்பற்றவைக்கக் காப்புகட்டிக்கொண்ட கலகத்திற்கு சூத்திரதாரியாகிய குணமுனிநாரதர் அவ்வரக்கனிடஞ்சென்று அவனைக்கண்டமாத்திரத்தில் அவனும் இவருக்குத்தக்க மரியாதையுடன் உபசாரஞ்செய்து தேவரீர் அடியேனிடம்வந்த காரணமென்னவென்றுவினவ நாரதர் உமக்குநேராகிய சங்கதிசேர்ந்துவிட்டது அதைநீர் கவனிக்காத தன்மையை யானறியேன் அதாவது அந்த கிருஷ்ணன் பேரனாகிய அநிருத்தனென்பவன் உன்றன் சுபுத்திரியாகிய உஷாவினிடஞ்சேர்ந்து

உன்பெயரைக்கெடுக்க, அம்மாதின் கற்பைப்பழித்து கைகலந்தபடியல்லசமாயிருப்பதோடு அம்மாதுக்கு ௪-௫-மீ கர்ப்பமுஞ் சம்பவித்துவிட்டதால் நீயதையறியாது சும்மாயிருப்பது என்னமதியீனம், உன்னையார்மதிப்பார் ஆதலால் அவனைலேசாய்ச்சும்மாய்விடக்கூடாது அதற்குத்தக்கபடி செய்யக்கடவாய்! தற்காலம் உன்னிடபுஜபல பராக்கிரமபெருமைக்கு ஈதோர் இழிவல்லவா? சும்மாயிருக்காதேயென, அரக்கனிடம்விடைபெற்று தான்சென்றபின் அவ்வரக்கன் அநிருத்தனை பிடித்துவரச்சொல்லி விசாரணைசெய்கையில் அவனுந்தக்கபடி விடையுரைக்க, அரக்கன் நீசெய்தது தப்பாகையால் உன்னைப்பெரிதே கொன்றுவிடுவேனாதலால் சிறையிருக்கவேண்டியதென, அங்குள்ளவரையழைத்து இவனை சிறைச்சாலையாகிய காராக்கிரகத்திலடைத்துவிடுங்களென் றுக்கியாபிக்க, அவர்களும் அப்படியே அடைத்துவிட அநிருத்தனுந்தன் பரிதாபம் பிறருக்குத்தெரியா திருக்கையில், சிலநாட்சென்று அந்நாரதர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடமெழுந்தருளுகையில் அவர் இவருக்குவேண்டிய உபசாரபணிவிடைகளைச்செய்து ஓர்திவ்வியாசனத்தில் அமரவைத்து தேவரீர் எமதிடம் சந்தித்த விஷயமென்னவென, நாரதர் நீர் சத்துருவோ அசுரர்களையும் சத்தவீரர்களையுஞ்சம்ஹரித்து ஜெயங்கொண்ட புஜபலபராக்கிரமசாலியாயும், கபட நாடக சூத்திரதாரியும் விளங்குகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியேகேவலம் தற்காலம் உமது பேரனாகிய அநிருத்தன் பரிதாபியைக்கண்டறியாதிருத்தல் என்னகாரணமோவென, கிருஷ்ணர் மகாதபசிசிரேஷ்டரே! அதற்காதகாரணந்தெரியச்சொல்லுமென நாரதர் பாணாசுரன் புத்திரியாகிய உஷையென்பவளுடன் கூடி சம்போகஞ் செய்திருந்ததாயும் அவளும் ௪-௫-மீ கர்ப்பமாய்விட்டபடியால், அவனைக்கொன்றுவிடாது காராக்கிரகத்தில்கடுஞ்சிறையடைத்துவைத்து அவன்பரிதாபத்தை பிறரறியக்கூடாததாயிருப்பதால், அதைத்தெரிவிக்கவந்தேன். அப்பாதகனை இனி அற்பமாய் நீங்கள் விட்டுவிடுவீராகில், நாளை உங்களுக்கும் அக்கதிதான் வாய்ப்பதிற் சந்தேகமென்னை? ஆதலால், அநிருத்தனைமீட்டுவரும் பிரயாசத்தைக் கைக்கொள்ளக்கடவாய் எனப்போய்விட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்மனக்கிலேசமுற்று உடனே புறப்பட்டு பலராமரிடஞ்சென்று சகலசமாசாரங்களைச்சொல்லியும் தாங்களிருவரும் அவன்மீதெதிர்த்து யுத்தசன்னத்தராய் ஆயுதமுஸ்தீபுடன் அம்புறாத்தூணிகோணிற்றரித்து இரதகஜதுரகபாதி காலாட்சதுரங்கசேனைகளுடன் புறப்பட்டுபாணாசுரனிருக்கும் வனத்திற்குச்செல்லுகையில், அச்சூரனும்இவர்களைக்கண்டு கடுஞ்சினமடைந்து வீரவேசமுடன்கண்கள்பொறிபறக்க க்ஷணநேரத்தில்

எதிர்த்தவனை யியமனுலகிற்சேர்த்து காடாந்தகார பிலக்குழியில் வீழ்ப்பாற் குறித்துவிடுகிறான் பகைவனைக் கர்ச்சித்து அட்டகாசத்துடனிப்படைகளை வெல்லும்படியாய் வாள், சக்கிராயுதம், வச்சிராயுதம், சத்தி-கேடயம், வல்லயம், பிண்டிபாலம், முசுண்டம், இருப்புலக்கை, கதை, சூலம், வேல், அம்பு, வில்லேந்திப்புறப்பட்டு எதிர்நோக்கி வருகையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணபலராமரிருவர்களும், பல அஸ்திரசஸ்திர வாயுதங்களாகிய பாசுபதாஸ்திரம், வருணாஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம், பிரமாஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம், சக்ராஸ்திரம், முதலியவைகளைப்பிரிடமாய்த்தொடுத்து அபிமந்திரித்து மார்புறவாங்கிவிடுகையில் அச்சூரன் அதை அரைநொடியில் அதஞ்செய்து சாசமாக்கிமேல்விழுந்து முற்கூறிய வாயுதங்களாற் சூழ்கையில் இவர்களும் அவனை நெருங்கவிடாமல் அநேகவஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்ய அவ்வஸ்திரங்களானது க-௰-௱-௲-௰௲-௱௲-லக்ஷ-கோடி-சதகோடி-சதகோடி - சகஸ்திரகோடிகளாய் அவன்மேற் பட்டுநிச்சலனடக்கங்களாய்த்தாபட்டு மெலித்து மூர்ச்சையாய் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அக்கினிஜுவலித்தெழுந்திருக்கும்படியும்பசாசுதமாய்கையால் அவ்வோசைகளொலம்பித்ததனையால், ஒருவர்க்கொருவர் தோற்றமெய்ப்பின்றி, இரண்டுபேர் பரியந்தம் யுத்தஞ்செய்கையில் அவ்வரக்கனுக்குகிடம் கெடித்துங் காறுவித்தும், தாலொடித்தும், உடலறுத்தும், உயிரொழியமல் அவ்வயவங்கள் அப்படியேயாது ஒற்செயலாய்ச் ஜனித்து இனக்காது போராடுகிறது ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு அதிகோபமேலிட்டு வைகுந்தத்தில் மாதவியையினத்தமர்ந்திருந்தத்தில்மேலுதவிதனைக்கொண்டோ அவ்வாதில் உடலரித்து தனது சக்கிரத்தை விடுகையில் அவன் எத்தனையோ ஆவர்த்திமடித்துமடியாமல் உயிர்பிழைத்துச் சிரமமாயெதிர்த்துவருபவனை நிலைக்குள் அவனைத்திகைப்பீடோரய் அவனுயிரைமடித்து மாலிபூர்க்கனுப்பிவிட்டுதிருப்பாற்கடற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து மீண்டுங் கிருஷ்ணபகவானிடம் சேர்ந்தார். இவ்வரக்கன்புரியில் பூதங்கொள்ளிருந்து மேருமலையக்கிட்டப்பதக்கனாட கிருஷ்ணபகவான் இவனெறிந்தவனைதங்கள் போருதிய அனுருத்ரன் சிறையிலிருக்கும் காராக்கிரகத்தைத்தேடிச்சென்று அவனையக்கைமுதித்துக்கொண்டுவந்து தங்கள் தெரிந்தேதிற்பமாத்திரத்தில், பலராமரை அனுப்பிவிட்டு கிருஷ்ணபகவான் துவாரகாபுரியில் அனைவரை மகிழ்விற்சென்றனர், அனுருத்ரனுந் தனதிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்ததால், நாரதர்செய்ததகலகத்துக்கு நஷ்டமென்ன ? வாணாசுரனுமாண்டான். அவன்மகள் உஷைஎன்பவளும் கெட்டாள். அனுருத்திரனை புத்திறைபடைச்செய்தான், கிருஷ்ணன் பலராமர்களையுந்துயரப்

படவைத்தான் காறுமென்றறியாதவன் போலிருந்தான். அதன்பின்னடந்த சரித்திரங்களை அச்சத்திரத்திற்காண்போம்.

நாரதர்

அகத்தியரிடஞ்செய் கலகம்.

ஸ்ரீபொதியமலைத்தமாணவர்களைக் கண்டுநைச்சுங் திரிகாலத்தியானியாகிய நாரதமஹாமுனிவரானவர் ஒருகாலத்திற்குமுன்பு பொதியமலையின் கண்ணெழுந்தருளியிருக்கின்ற திராவிடப் பாஷைக்கதிபராகியும், பதினெண்சித்தர்களிலொருவராகியும், பண்டிதசிரோன்மணியாகியும் விளங்காநின்ற அகத்தியமஹாமுனிவரது ஆச்ரமத்திற்கெழுந்தருளுகையால், அகத்தியர் நாரதரைக்கண்டு ஆநந்தபரவசராய் மனமகிழ்ச்சியுடன்வருவி உபசரித்து ஓர்பத்மாசனத்திருத்தி அவர் வந்தவாராற்றைக் கேட்கையில், நாரதர் அகத்தியரைத் துதித்து ஆசீர்வதித்து சொல்லத்தொடங்கியதை யாதெனில், பழனியில் ஓர்மாது மஹாலஷி என்பவள் சௌந்தரியத்தைப்பற்றிவருவிக்க யாவராலுமுடியாதாகையால், அம்மாதுதங்கள் மேற்காதல் கொண்டவளாய்த் தன் கருத்தை வெளியிட்டனள் அதைத்தெரிவிக்கவே இவ்விடம் வந்தனென், ஆனால் தமக்கும் ஓர் கன்னிகை வேண்டிபணிவிடைக்கு எதிர்ப்பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் யோசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லவும், நாரதரும் உடன்குத்தெரியாததென்றெண்ணி எனக்குச்செலவு கொடுக்கப்படுமென விடைபெற்றுச்சென்றனர்.

அதன்பின் அகத்தியர் தன்சிஷ்யர்களை அனுப்பி பழனியில் மஹாலஷி என்னுமாதினைமதியக்கி எவ்விதத்திலும் இவ்விடங்கொண்டுவரும்படியாய் அனுப்பினதினால், அவர்கள் பழனியிற்சென்று தனியே ஒருவன்புறப்பட்டு அம்மாதினிடம் அந்தப்புரத்திற்சென்று அம்மங்கையைக்கண்டு வாசாஜாலமாய்ப்பேசி, தனதுமந்திரத்தைக்காட்டி, தான்வந்தகாரியத்தைச் சொல்லுகையில், அவளைக்கருத்திற்சேர்த்து விடாமல், இரண்டொருநாளில் சுகவாசமாக அகத்தியராச்ரமத்திற்கு கொண்டுவந்து விட்டனர். அகத்தியர் அம்மாதினைக்கண்டுமோகித்து விவாகஞ்செய்துகொள்ளவேண்டியவைகளைச்செய்யப்போகையில், அவள் அவர்கருத்திற்கிசையாததைச்சொல்ல, அவர் என்னத்திருத்தச் சொல்லுமிருப்பதை

ப்பாரென, இக்கேவலமாகியவிதத்தில் உம்மைச்சேர்ந்த அனைவ
னக்குந் தோஷமாகையால், ஓர் நற்கட்டடஞ் சமைப்பையேயாகில்
அப்போதுதான் உம்மைச்சேர்வேன், அப்படிக்கில்லாத பக்ஷம் பிரா
ணத்தியாகஞ்செய்து கொள்வதிற்றடையில்லையென, அப்படியேயாக
தாகட்டுமென, ஓர் புதியகட்டடம் சமைப்பதற்குச்செல்லுமானது
னைவேண்டுமே அதற்கென்னசெய்கிறது என்றுவருத்தமுற்று சிஷ்ய
ருடன் சொல்லிநாரதரை அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி ஆக்கியாபிக்
கையில் அவர்களுஞ்சென்று நாரதமஹாமுனிவரிடஞ் சென்று அவ
ரைக்காணாது தேடுகையால், அந்நாரதமாமுனி தற்செயலாய் பொதி
யமலைச்சாரலில் ஓரிடத்தில் அகத்தியர்கண்டு அவரிடம் சிஷ்யரை
அனுப்பியதுரைத்து இவர்க்கு வேண்டியவிஷயத்தைச் சொல்லுகை
யில், அவர் ஆமாம்காமென் தமிருந்திடுஞ்சஞ்சதிப்போம் அம்மா
தோபால்யான் வலப்பருவமுடையவன், எல்லார்னல்வறுபி, எவரிது
மதிகெளார்த்தியாகையால் அவனிஷ்டப்படியேதான் செய்து முடிக்
கவேண்டுமென, அதற்குத்திரவியம் வேண்டுமே எங்களுக்கிடைக்கு
மென, ஆனால் நீர் ஒன்றுசெய், அதாவது தொண்டமண்டலம் சாத்
கோட்டித்து சானியபாரிசம் ௫-காதவழியில் ஓர்வனத்தில்வில்வலன்
வாதாபியென இரண்டு இராக்ஷதர் அண்ணன்தம்பிகளிடத்தில் வேண்டிய
திரவியமிருக்கிறபடியால், அவர்களிடஞ்சென்று கேட்பையாகில் உனக்
குக்கிடைக்குமென, அப்படியேசெய்கிறேனென்றதின் நாரதர் தன்
னுசிரமஞ்செல்ல, அகத்தியர் மனத்திடத்துடன் மாதிடம்வைத்து நான்
வெளிவிற்போய் உமதிஷ்டம்போல் ஓர்புதுமனைக்கட்டடங் கட்டத்தி
ரவியஞ்சேகரித்து ௪-௫-நாளைக்குள்வந்து விடுகிறேன், நீ யொன்றுக்
கும்பயப்படவேண்டாம், நமது சிஷ்யாளிருப்பார்கள் பத்திரமாயி
ருவென்று சுலேனை குளிகைமார்க்கமாய் அவ்விடத்தில்வந்து அங்கோர்
குளத்தில் பூசைசன்முடித்துக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் வில்வலன்
செப்புத்தீர்க்கெதி அவரிடஞ் செல்லாததால், அவரைவருவாய்
தங்களிருப்பிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோய் மிகுந்தபயபக்திவிசுவா
சத்துடன் சோடசோபசாரஞ்செய்து ஓராசனத்திற்கொலுவைத்து வந்
தவிஷயத்தை விசாரித்து வில்வலன் தனதுதம்பியாகிய வாதாபியை
ஓராடாக்கி அதனையறுத்து சமைத்து அகத்தியரை புசிப்பேற்றுக்
கொள்வதற்கழைத்து இலைநிற்போஜன பதார்த்தங்கள் பரிமாறிப்பு
சித்துவிட்டான் வில்வலனே வாதாபி வாதாபி வாதாபி என ௩-முறை
கூப்பிட அவன் ஆட்டின் மாமிசமாகி அதையருந்தவோர் வயிற்றை
பூபிக்கொண்டு தன்சுயவடிவாய் வருவதாவழக்கம்போல் அகத்தியர்
வயிற்றிற்பூரிக்கொண்டிருந்தசமயத்தில்வாதாபிஜீர்ணமெனட-திறஞ்

சொல்லி தன்மார்பினிருந்தவயிறு வளையில் மெளிருந்து பிறிறக்க,
வாதாபி என்றமாத்திரத்தில் ஜீரணமாய்விட்டதைக்கண்ட வில்வலன்
இதென்ன ஆச்சரியம் எத்தனையோ இருடிகள் முனிவர்கள் சித்தர்கள்
முதலானோரை புசித்தோம் இவரிடம் சிக்கிக்கொண்டோம் நமது தம்பி
வாதாபியை ஜீர்ணிக்கச்செய்தவன் நம்மையும் வெறிருக்கொத்திசெய்
யத்தகைடுவேன்ட ஆதலால் நமதுதம்பியையப்பாவனைமுக்கும் ஏதுவைத்
தேடவேண்டுமெனக்கருதி சுவாமி அடியோம் செய்தகுற்றத்தைமன்
னித்து எனதுதம்பியை உயிர்ப்பித்தனுப்ப வேண்டுமெனப் பிரார்த்தி
க்க, அகத்தியர் எனக்குவேண்டுமென்கிற திரவியமளித்தால் அனுப்
புகிறேன் இல்லாவிடில் நீ வந்ததைப்படிக்கொள்ளென, அப்படியே
தருகிறேன்வரவழையென, முன்னைக்குறைவாகில் அனுப்பத்தடை
யில்லாவனக்குத்துசுமாய்விட்டதுபோகவேண்டுமென, அப்படியே
அவரிஷ்டப்படி வேண்டியதிரவியங்களளிக்க, வாதாபியை முன்போ
லவரவழைத்தனர், அதன்பின் அவர்களிடம் விடைபெற்று தனதிரு
ப்பிடஞ்சென்றனர், அவ்விடத்தான் கொன்றுார் வில்வலன் தங்கியி
ருந்தவிடமாதலால், வில்லிவாக்கமெனதிப்பொழுது வழங்குகின்றது,
ன்காடு அதின் ௫-மைலிலுள்ள தன்றோர என்னுங்கிராமத்தருகிலுள்
ளகாடு, இவ்விதகொடும்பாதகர்ப்பூசித்த தலந்தான் அகத்தீஸ்வரர்
கோயில், அகத்தியர் மாளப்போனதும், வாதாபிஜீர்ணமாய் விட்ட
தும், வில்லவன் செழுகலக்கியதும் நாரதர் செய்கலகத்தினலல்லவா.

நாரதர் தேவேந்திரனிடஞ்செய் கலகம்.

வானுலகை திபதியாகிய தேவர்கோனென்னும் இந்திரன்சபைக்
குமெதவிரேஷ்டாகிய நாரதமகாமுனிவர் எழுந்தருளி அவர்சமு
கஞ் சென்றமாத்திரத்தில் அவரைக்கண்ட தேவேந்திரன் அவருக்
குத்தக்கதற்பொற்படமளித்து அதிற்சிறுக்காரமாய் அலங்கிருதப்ப
டுத்தி அமர்ந்திருக்கச்செய்து அய்யனே! தேவரீர் என்னையோர்பொ
ருட்டாகக்கொண்டு அடியேனிடம் வந்தகாரணம் யாதெனவினவ,
கேளாய் உம்பர்கோனாகிய சம்பிரமதம்பதியே! யாதொருகாரணமாய்
உம்மைக்காணவந்தேன். அதாவது பூலோகத்தினில் கௌதமமகாரி
ஷியினது பத்தினியாகிய அகலிகையென்பவளது சௌந்தர்யலாவ
ண்யத்தை என்னென்றுசொல்வேன், அவளுக்கிணையாய்தம்மிடமுள்ள
அரம்பை மேனகை ஊர்வசிதிலோத்தமைகூட அவள்முகிலுக்குநா
லுவர்கள் அவளுடையபுத்திசோசரத்திற்கு ௬-காலுடைய ஆதிசேட

னும் பின்னிடைவன் அவருடைய வாஞ்சிதமளிப்பானாக உபாய மொன்றை ஒருவராற்சொல்லமுடியாது தனதாணைக்கோடிகாலமிடையே யாவராற்சொல்லத்தகும், அந்த குணவதியைச் சேர்தலுக்குப் புரிதல் சந்ததமுங்கொண்சார்ந்தனகையில், இந்திரன் அவ்வார்த்தையைக்கேட் டமாத்திரத்தில், காமாதுரத்தில் மூழ்கினவராய் சிந்தையிலமை கொண்டு நாரதரை அவ்விடத்துச்சென்று எவ்விதமாய்க்காணலாமென ஓ! வானவர்க்கரசே! அவள் சாயங்காலத்திலே பார்த்துச்சென்று உத்தம இஷ்டகாமியார்த்தத்தை நிறைவேற்றுக்கொள்வதே தக்கதும் அத்தருணமோ அவர்வெடிகாலையில் ஸ்நானபானஞ்செய்யக்கங்கைக் கரைக்குச்செல்லுவர் அவ்வேளையிற்றான் சந்திப்பது தகுதியென்று நாரதரும் இந்திரனிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு பூலோகத்திலிருந்தனா தாசிரமத்திருப்பிவிடவும், அதன்பின் தேவேந்திரன் தனதுசிம்மாசன த்தைவிட்டெழுந்து அகலிகையிடஞ்செல்வதற்குப் பிரயாணப்பட்டு பூலோகத்திற்கு அம்மாநிலையுறுக கௌதம ரிஷியின் சமயம்பார்த்து அவ்வாசிரமத்திற்சென்று அகலிகைக்கபக்கண்டு மருவிபார்த்தையாடி அவளைத் தன்வசப்படுத்தி அலிங்கனஞ்செய்யவெத்தனிக்குந் தரு ணத்தில் அவள் இப்பொழுது சம்புணர்ச்சி செய்யதற்குசரிப்படாது ஏனெனில் முனிவர் வருந்தருணம் அவர் இதேசானவறல்ல நீபோரு சேவலாய் வடிவெடுப்பையாகில் உம்மைசக்கழித்து வைக்கிறேன் நீர் வெடிகாலையில் கொக்கரிப்பையாகில், முனிவர் ஸ்நானத்துக்குக்கங் கைக்கரைக்குப்போய்விடுவர் அத்தருணத்தில் நாம்கலவிபுரியலாமெ ன்றுரைய, அப்படியாமெனஇந்திரன் சேவலருவெடுக்க அகலி கைஅதனைக்கழித்து வைத்திருக்க இந்திரன் பாதிராத்திரியிலேயே கொக்கரக்கோவென கூ-கு-வென கொக்கரிக்க கௌதமர் வெடிகாலையெ ன்ஸ்நானத்துக்கு கங்கைக்கரைக்குச்சென்றனர். அதன்பின் இந்திர ன்தன் சுயவடிவெடுத்து அகலிகையைக்கட்டியணைத்து சரசசல்லாபமு ல்லாசசம்போகவலையாகலவி செய்திருந்தனர். கங்கைக்கரையிற்செ ன்ற கௌதமரிஷி வானத்திலுள்ள நக்ஷத்திர கடிகையைப்பார்க்குமி டத்தில் இன்னும் வெடிகாலைக்குநேரமிருப்பதால் சேவன்மோசமு ன்றென்று தன்னியான திருஷ்டியிற்பார்க்குங்கால் இந்திரன்தன் பத்தினி யைச்சேர்ந்து சம்சர்க்கஞ்செய்வதாய்த்தெரிந்து அதிகுரோதமாக குமெத்தவும்கோபமான கடுஞ்சினமடைந்து அங்கிருந்து தான்திரும்பி யுந்தன்னாசிரமம்வருகையில் இவ்விருவருமொருமிக்க சிநேகத்தாய் கலவியிலிருக்கிறதைக்கண்ட கௌதமர் அ! தேவேந்திரா! நீ ஒரு யோனிக்கு ஆசைப்பட்டதால் உன்தேகமெங்கும் ஆயிரம்யோனியா ய்ப்போகக்கடவதென்றும், சாபமிட்டுத்துரத்திவிட இந்திரன் தேவ

லோகஞ்சென்றனன். அதன்பின் அகலிகையை அடி சண்டாளி! நீ பத்தினியாயிருந்தும் கேவலம் அன்னியனைக்கூடிச்சுகித்திருந்தமை யால் நீகல்லாய்ச்சமையக்கடவதெனச்சபிக்க, அவள் சுவாமி! இச்சா பம் எப்பொழுதுவிமோசன மாமெனக்கேட்கையில், சிலகாலத்தில் திரிமூர்த்திகளும் ஒருருவாய்த்தழைத்து அவதரித்த ஸ்ரீராமராயவரு வர் அவர் பாதம் அக்கல்லின்மேற்பட்டமாத்திரத்திற் நீமுன்போற் பெண்ணுருவெடுப்பாயென்றுரைக்க அகலிகையும் கல்லுருவாய்விட் டனள். அதற்கப்பால் வெகுகாலஞ்சென்றபின் ஸ்ரீராமாவதரித்து விஸ் வாமித்திரர் செய்யாகத்தை அழித்துவரும் தாடகையைச்சம்மரித்து அவ்விருவரும் மிதிலைக்குப்புறப்பட்டு வருந்தருணத்தில் அவரதுபாத மானது சாபத்தாலமைந்தகல்லின்மேற் பட்டமாத்திரத்தில் அக்கல் லானது பெண்ணுருவாகி அகலிகையெழுந்து ஸ்ரீராமர் விஸ்வாமித்தி ரர் பாதங்களில்விழுந்து நீர்க்கண்டனுக்கமாய்ச்சிறிதநேரத்திருந்துச் சென்றனள். பார்த்தையா நாரதர்கலகம் அந்தரலோகசக்கரவர்த்தியாகிய இந்திரனுக்கு ஆயிரம்யோனிகளையும், அழகிற்சிறந்த ரிஷிபத்தினி யெனும் அகலிகைப்பெண்ணுருமாறி கல்லுருவமையவும், அரியதவ த்தினிறைந்த கௌதமர் கஷ்டப்படுதிக்கலக்கிடமையவும், "மாகோச சுமாடமிஞ்சாதவர்" என்றதையும் நாரதர்கலகத்தாலல்லவோ சம்பவி த்தது அதனால் ஒருவர்வார்த்தையை நிர்க்கமாயோசித்து புத்தியானு சித்து நம்பிச்செய்வது நலமெனவுணர்க.

நாரதர்

மகாவிஷ்ணுவிடஞ்செய் கலகம்.

அண்டபுவன சராசரங்கள் அனைத்துயிர்கட்குமுதளித்தாதரிக்கும் சகத்கர்த்தராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி வசிக்கப்படாநின்றஸ்ரீவை குந்தத்திற்கு, பூலோகமேலோகயிந்திரலோக வைகுந்தகைலாச முதலிய வியாபலோகங்களிலுஞ்சஞ்சரித்துவாராநின்றசத்தமுக்த சித்ததிரியம் பகனுடைய நாரதமகாமுனிவர், வைகுந்தத்திற்சென்று அங்கு எண்ணி றந்தகற்பகோடி காலங்களாய்த்தவம்புரிந்தும் காணற்கரிதாகியமகா வைபவசுகாநந்தனைச் சகலரும்புடைசூழ இரத்தினமயமாகிய சிம்மா சனத்தின்மீது கொலுவீற்றிருந்து செங்கோற்செலுத்தி அரசுபுரியும் ஸ்ரீமந்நாராயணர்சந்நிதானத்திற்கு அவரதுகிருபைபெறும்பொருட்டாய் எழுந்தருளிய நாரதமகாமுனிவர், செல்லுகையால், அவரைக்கண்ட

மாதவன் அப்புரியினை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பிருந்தபா பக்திவிசுவாசத்துடன் பணிந்து ஒருவருஷத்திலைசித்திர விசித்திர சிங்காரவாசனத்தின்மீதுட்காரவைத்து இருவர்களும் ஒருவர்கொருவர் மாறி தங்கள் தங்கள் க்ஷேமங்களைவிசாரித்தபின்சுவாமிகள் என்னிடம் எழுந்தருளிவந்த காரணமேதெனக் கேட்கையில், அடியேன் தங்கள்தரிசனைகண்டு வெகுநாளாகின்றமையால் இப்போதுதங்களிடமோர் காரியமாகவேதான்வந்தேனென, அவ்விதவிசேஷமேதென்னவென பூலோகத்தில் கைவிராஜன் என்பவன் மகிஷியோ பிருந்தையெனப்பெயர். அவளது அழகை வருணித்துச்சொல்ல யாவராலுங்கூடாமை அவள்மெத்தவும் இளமைப்பருவம் மெத்தவும் சற்குணமுடையவள் தேவஸ்திரீகளும் அவளுக்கிணையாகமாட்டார்கள்.

கற்பிற்சிறந்த கன்னிகை அவளைக்கண்டவர் அதிசயிக்குங் காந்தியுடையவள் அவ்விதகாமவியப்படுவது மிகவுமரிதாகையால், அதைதங்களுக்குத்தெரிவிக்கும் பொருட்டாய் தங்கள் சமுகம்வந்தேனென ஆ! ஆ! நாரதமகாமுனிவரே மகாசந்தோஷம் ஆகிலும் அவளை எவ்விதம் நாம்போய்க்காணலாமென நாரதர் அடியேன்தருணம்பார்த்துச்சொல்லுகிறேன் அப்பொழுது தடையின்றிவருவீராகில் உமது கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்கு யாதொருசிரமமில்லையென்றுசொல்லியமாத்திரத்தில் நாரதரும் மகாவிஷ்ணுவினிடம் விடைபெற்றுச்சென்றனர். மாயவன் அப்பிருந்தையின்மீது மோகாதுரங்கொண்டவராய் சமயம் வாய்ப்பதை யெதிர்பார்த்திருந்தனர், அப்படியிருக்குங்காலத்தில் அவ்விராக்ஷதன் தானபூமியும் கெடுதி தனக்குத்தெரியாமல் ஸ்ரீகைலாயகிரிக்குச்சென்று சாக்ஷாத்சகலலோக நாயகராகிய சைதன்யஸ்வரூபராய் விளங்காநின்ற பரமசிவனோடெதிர்த்துப்போர்புரிந்து அவரைஜெயித்துநாசப்படுத்தினோனே அக்கைலாசகிரிபதியாகியபரமசிவமாய் சொர்க்கமத்தியபாதாளமியாவற்றையும் ஒருகுடைக்கீழாசாந்தப்படியாய்க்கொள்ளத்துணிந்து கைலைக்குச்செல்லுகையில் நபோதில பூமிக்குக்கைவிலோதுணிகேசாய் பலனுணர்ந்தே இவன்வருங்காரணத்தையறிந்து மோசம்வந்துவிட்டது. இனிநாம் சும்மாவிருப்பதிற் பயனில்லையாதலால் இவனைப்போர்புரிந்துவெல்வது மகாகஷ்டம் தற்காலம் தந்திரோபாயத்தினால் வெல்லுவதேதகுதியென்று தாமொருவியோதிகப்பிராமணவடிவெடுத்து இவனைமாளச்செய்யும்படி யெதிர்நோக்கிவருகையில் சுவாமியாரவர் அவ்வரக்கனைக்கண்டு நீரெங்குசெல்கிறீரெனக்கேட்கையில் அசுரன் நான் கைலயங்கிரிக்குச்சென்று

அப்பரமசிவனோடெதிர்த்துப்போர்புரிந்து அவனைவென்று நாசப்படுத்திவிட்டு நானே அப்பரமசிவமாய் விளங்கிசகல புவன சராசரங்களையும் ஒருகுடையிலாண்டு அரசபுரியும்படியாய்க்கருதிப் போகின்றேனென இருமாப்புக்கொண்டவனாய்ச் சொல்லுகையில் அப்பரமனாகிய வேதியர் ஆமாம்மீர் அவனைச்செயிக்கப்போவதில் எனக்குஞ்சம்மதந்தான் ஆனால் அவனோ மெத்தவுங்கெட்டியாதலால் அவனுக்குக்காலஞ்சமீபித்துவிட்டதுபோல்குமரத்திராய்த்துவிட்டது ஆகிலும் அவன் சாமானியனல்ல. அவனையாவரும் ஜெயிக்கத்தரமற்றவனாகையால் நீ ஜெயிப்பேனென்பதில் என்னதிருஷ்டாந்தம் ஆனால் ஒன்றுசெய்கான்று இயந்திரம்பூமியிற்போடுகிறேன் அதைநீபேர்த்தெடுப்பையோகில், அவனைச்செயிக்கத்தடையில்லை அப்படிமுடியாப்பக்ஷத்தில் நீசெயிப்பதரிது அதைகண்டபின்பு யாதொன்றில் தந்திரோபாயங்களைசொல்லுகின்றேன் அதோடு இரண்டொரு கிரியாசகுனங்களுங்கொடுக்கிறேன் அதைக்கொண்டு அவனைவசப்படுத்தத்தடையில்லையோ! அசுரன் ஆனால் அச்சக்கிரத்தைப்போடென்கையில் வேதியர் வியப்படைந்து தனதுபாதத்தினால் பூமியில் பஞ்சாக்ஷரசக்கிரத்தைப்போட்டு அதைப்பேர்த்தெடுவெனச்சொல்லுகையில் அவ்வரக்கன் அதைப்பேர்க்க முடியாது கண்டிப்பட்டுநிலைகேடம் வெட்கத்திற்கஞ்சி துக்கப்பட்டு அச்சக்கிரத்தை தன்மார்போடணைத்துத் தோள்கொடுத்துப் பேர்த்தெடுக்குந்தருணத்தில் அச்சக்கிரமானது பட்டென்வெடித்து அவன்மார்பிற்பட்டு மல்லாந்துவிழுந்து மரணமூர்ச்சையடைந்திறந்தனன்.

அப்பரமனும் சங்கடமொழிந்ததென தான் கைலைக்குச்சென்றனர் இப்பூமிவெடித்த சப்தமானது கோடைகாலத்துப் பேரிடியைப்போல் சர்வாண்டகோடிகளுக் குத்தொனித்து நடுக்கியபடி திக்கெங்கும்படிசேர்ந்ததில் இச்செய்தியை பிருந்தையென்பவளறிந்து இனி நாம் உயிரைவிடுவதே நலமெனக்கருதி தான் அக்கோரிடத்தில் காஷ்டம் வளர்த்தி அதில் அக்கினிப்பிரவேசமாகுஞ்சமயத்தில் அப்பிருந்தை அக்காஷ்டத்தை தடாற்றுமற்றிவைத்து சுவாமியைத்தியானித்து அவ்வக்கினியில் குதித்திடுகையில் இப்பிருந்தை தீப்பாய்ந்தவிஷயந்தெரியமல் நாரதர் விரைவாய் வைகுந்தஞ்சென்று மகாவிஷ்ணுவைக்கண்டு இதுதான்சமயம் அசுரனுமாண்டிருந்தான் ஆகையால் தாங்கள் சடுதியாய்ப்போகும்படி துரிதப்படுத்திவிட்டு நாரதரும் போய்விடுகையில் மகாவிஷ்ணுவும் தான்புறப்படுகையில் தக்கபடி வேண்டியவைகளைக்கைக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுந்தநாதனான ஸ்ரீலோலன் அப்பிருந்தையிடம் பூலோகம்வந்து அதிக ஆவலாய் காமாதுரத்தில் மூழ்கியவராய்

விரகிநி மெய்மறந்துவந்து அப்பிருந்தையிருக்குமிடத்திற் வருகை யில் அப்பிருந்தை தீப்பாய்ந்துவிட்டசங்கதி மகாவிஷ்ணுவிற்குகாம வெறியால் பைத்தியங்கொண்டு அவள் தீப்பாய்ந்த காஷ்டசாம்பலில் விழுந்து புரண்டு பிருந்தா பிருந்தாவெனப்புலம்பி தன்னைமறந்திரு க்குந்தருகையில் இச்சேதியறிந்த உமையவள் வந்து இம்மகாவிஷ்ணு பிருந்தா பிருந்தாவெனப்புலம்பி தாபந்தீயப்படுவதைப் பார்க்கச் சகியாதவளாய் அங்கமுள்ள துளசியின்வேரைத்தரித்துத் துண்டுது ண்டாக்கி அவைகளைமாலையாய்க்கோர்த்து மகாவிஷ்ணுவின்மார்பிற் போட்டு அத்துளசியைத்தண்ணீரிற்கொளுசம்போட்டு அச்சலத்தை புட்டுசித்துவைரபலை ஆவர்த்தியால் அப்பிருந்தாவெனும் பைத்தியம் மகாவிஷ்ணுவுக்கு மாறிவிட்டது இக்கலசத்தினுல் பரமசிவம் பயந்து மனக்குயங்கியதும் அக்குரன் பூமிவெடிப்பில் மாண்டதும் பிருந்தை அக்கினிப்பிரவேசமாய்விட்டதும் மகாவிஷ்ணுவும் பிருந்தாபிருந்தா வெனப் பைத்தியம்பிடித்து அக்காஷ்டத்திற்புரண்டுருண்டதும் பார் வதாதேவி அவருக்குப்பரிகாரந் துளசிகட்டையும் துளசித்தீர்த்தத் தால் நீக்கியதும் அந்நாரதர் கலகத்தாலல்லவோ? இத்துளசிக்கு பிரு ந்தையென்னும்பெயர் இவ்விதமேகொள்ளக்குப் பிருந்தாவன மென லும்பெயர்.

நாரதர்

பார்வதியிடஞ்செய் கலகம்.

ஓர் காலத்தில் நாரதமகாமுனிவர் கைலயங்கிரிக்குச் சென்று அங்குள்ளபார்வதிதேவியைக்காண, பார்வதிநாரதரைக்கண்டமாத்தி ரத்தில், மெத்தவும் பயபக்திவிசுவாசமாய்ப்பணிந்து துதிசெய்துதே வர் எமதிடம் எழுந்தருளத்தைபுரிந்ததியாதெனக்கேட்கையில் அம் மணி பார்வதா? உமக்கொரு சங்கையைக்குறித்துத் தெரிவிக்க வந்தேனன்றிவேறன்று அஃதென்னெனில், எப்பொழுதும் இக்கைலை யில் தேவர்சபைகூடி யாவரும் புடைசூழ்ந்து சங்கரன்பக்கலில் மங்க ளகரமாய் இடப்பாகமுற்றொழுந்தனி வீற்றிருக்குஞ்சமயத்தில் நவக்கி ரகங்களில் சனியன்மாத்திரம் தங்கள் சமூகம் சிம்மாசனத்திற்கு நேர் முதுகுபுறங்காட்டி அலட்சியமாயிருப்பது தனக்கொன்றுஞ் சரியா யில்லை, சகமே எல்லாக்குங்கர்த்தன் கர்த்தன்மையோர்களு மவருக் கொன்றே அவர் பித்தன், இதைகவனிக்கார், நீயும் அதைபோகிக்கா

இருப்பதால் அது எனக்கு மெத்தவும் அருவருப்பாயிருக்கின்றது. அதைப்பற்றி அதையுமக்கறிவிக்கவந்தேன். இனியுன்னிஷ்ட மெய் படியேயாகுக; ஆமாம் நீர்சொல்வது மெய்தான், எனக்கும் அவ்வ சங்கியத்தைக்குறித்து வியாபகந்தான் ஆகினும்பாவாயில்லைதான்நாளை யதினம்கண்டுக்கிறேனென்றுசொல்ல, நாரதர் உமையவளிடம்விடை பெற்றுச்செல்ல, மறுநாள் தேவர்சபை கூடுகையில், அங்ஙனம் பிர ம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் அமரர்தேவியாருடனும் வீற்றிருக்க, சித் தர், முத்தர், பத்தர், இருடியர், முனிவர், தபோதனர், தேவர், கெந் திருவர், சித்தவித்தியாதரர், நடனமாதர்கள், இன்னும் மற்றவர்கள் புடைசூழ்ந்திருக்கையில் அதில் நவக்கிரகங்களும் தங்கள்தங்கள் ஸ்தா னங்களிலுட்கார்ந்திருக்க, சிலநேரம்பொறுத்து உமையவள் பரமனை நோக்கி சுவாமி! இந்நவசிரேஷ்டன்சனியன்மாத்திரம் நம்மை அலட்சி யஞ்செய்து நமக்கெதிரில் முதுகுபுறங்காட்டி அலட்சணமாய் உட் கார்ந்திருப்பது நன்றாயிருக்கிறதாவென, அதற்குசுவாமியானவர்பெ ண்ணே! அவன் அப்படிதான் குந்தியிருக்கவேண்டியது. அவையெ னக்குத்தெரியாதா! நீ இத்தனைநாளில்லாது இன்றைக்குரைத்த கார ணம் ஆச்சரியமானவையென, ஆயினும் அவைசரியல்லவென, உமை யவளைநோக்கி சுவாமி நாளையதினம் ஆகட்டுமென்றுரைத்து தங்கள் சபையின்கண்ணுள்ள சக்திகளியாவுந் தீர்த்தவுடன் சபைகலைந்து செல்லுகையில், சுவாமி அய்யாசனியாவென, சனியன் சுவாமி! அடி யேனை அழைத்தகாரணமென்னவென, நீர் நாளையதினம் முன்பாகவ ந்து நமது சிம்மாசனத்தைநோக்கி யெதிர் முகங்குந்தியிருவென்றுக் கியாபிக்க, மறுநாள் அப்படியே சனியன் பரமேஸ்வரர் சிம்மாசனத் திற்கெதிர் முகமாய்க்குந்தியிருக்க, மற்றவர்களெல்லாரும்வந்துசபை வீற்றிருக்கபிரமனுடன் பரமேஸ்வரன்வந்து பார்வதிக்கெதிரில்நிற்க, அப்பார்வதி இவர்களைக்கண்டமாத்திரத்தில் மதிமயங்கி திப்பிரமை கொண்டு வந்தவர்கள் இருவருக்கும் ஒத்ததுமுகங்களிருப்பதில், சிவன் இன்னுனெனக்கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்க, சற்றுநேரம் பொறுத்து சிவபெருமான் சனியாவென்றழைத்து நீமுன்போல்மு துகுகாட்டியுட்காருமென; சனியன்சுவாமிசொற்படி முதுகுபுறங்காட்டி யுட்கார, அச்சனியன் பார்வைதிருஷ்டியாகிய டால் இருவரையும் ஒருநிறமாய்க்காட்டியதில் சிவன் இன்னார் பிரமன் இன்னாரென அறி யக்கூடாததாயிற்று. அப்பால் உமையவள் ஈசனைகைலாகுகொடுத்து தனது வலப்புறங்குந்தவைத்தனள் சரஸ்வதியும் பிரம்மனை அவள்பக் கத்திருத்தினள். இதினுல் பரமேசுரன் உமையவளிடம்பெண்ணே இச் சனியன்பார்வை நமதுசிம்மாசனத்தைநோக்குமாயின் அது உடு-கா

ழிகைக்கெல்லாம் நாசமாகிவிடும் ஞானத்தைப்பற்றிதான் அவன்முகத்தை காட்டிடாதிருப்பது, சொற்பநேரத்திற் பார்த்தையா அவன் பார்வைக்குணத்தை உன்புத்திமயக்கிப்புருஷனைக்கண்டு பிடிக்கக்கூடாததாயிற்று, அவன்பார்வை அப்பேர்க்கொத்தது. நீ என்சொல்லை மீறியுரைத்ததால் நீபோய் பூலோகத்தில் ஓர்யோனியின்கண் ஜனிப்பிக்கக்கடவையென்று சபித்ததால். இக்கலகத்தால் சனியன் அவமதிக்கப்பட்டதும் ஈசன்பாதவிர்க்கப்பட்டதும், உமையவள்சாபத்திற்குட்பட்டதும், நாரதர் செய்கலகத்தாலல்லவா.

நாரதர் மாயனென்னுங்
கெந்திருவனிடஞ்செய் கலகம்

பாண்டுவின்புத்திரர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் வனவாசஞ்சென்று கந்தர்வபருவதத்திற்சேர்ந்து அந்த ஜந்துக்கு பர்ணசாலை புண்டுபண்ணி அதில் வசித்திருக்கையில் மாயாவதாரனாகிய கிருஷ்ண பகவான் கங்கைநதியில் ஸ்நானம்பண்ணி சுகந்தபட்டாடையுடுத்தி சாம்பமூர்த்தியை பூசைசெய்து யாவும்முடித்தபின் இரண்டுகைகளிலுந்தீர்த்தமள்ளி கதிரவனைப்பூசித்து அர்க்கியபாத்தியமுதலியதைச்செய்து இரண்டுகண்களையுமூடி இரண்டுகைகளையுமேந்திக்கொண்டு சிவக்கியானமாகவே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஸ்தோத்திரஞ்செய்கையில், ஆகாயமார்க்கத்தில் ஓர்மாயனென்னுங்கந்தர்வன் தேரேறிச் செல்லுகையில் அவன்தாம்பூலத்தில் வாசம்பொருந்திய வால்மிளகு லவங்கம் ஜாதிக்காய் சாபத்திரி தரித்துமென்று மிழுதப்புகையில் அந்த உமிழ்நீர் போய் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சாம்பசிவனைத்தியானித்து இரண்டுகைகளையுமேந்திக்கொண்டிருப்பதில்விழ அவர்கள் கண்விழித்துப்பார்க்கையில் தம்பலமென்று அப்பியவுமிழ்நீரான தன்திருக்கரங்களிலாயிருக்கக்கண்டு அவர்சுற்றிப்பார்க்கையில் அங்கொருவரையுங்காணாததால் ஆகாயத்திற்பார்க்கையில் யாரோஒருவன் துப்பினதாய்த்தோற்ற, அவன கர்வத்தைப்பார்ப்போமென்று கண்கள்சிவந்து கடுஞ்சினமடைந்து காத்தானமாகி இருவிழிகள்நெருப்புப்பொறிபறக்க தனதுசக்கிரத்தை எடுத்து எனதுகைகளில் தம்பலந்துப்பினவன் தலையையறுத்துவிட்டு கொன்றுவரக்கடவாய், உன்னை அரனரி அயன் இந்திரன் எமன் கூட- கோடிதேவர்கள், சதுர்ப்பேதங்களதிர்த்தாலும் அவனை இருதுண்டாய்ச்செய்துவிட்டுவருவாயென்று விடுக்க, அது அக்காத்தில்

அவனைத்தேடிப்போகையில் அதற்கெதிரில் நாரதமகாமுனிவர் வருகையில் அச்சக்கிரத்தைப்பார்த்து அதைநமஸ்கரித்து நீ இத்தனைத்தீவிரமாய் கோபாவேசத்துடன் எங்குசெல்கிறீரென, அச்சக்கிரம் நான் ஸ்ரீராமர் சக்கிரத்தான் அவர் ஜெபதபம் செய்கையில் ஆரோவொரு கெந்திருவன் வாசமுடன் தம்பலமென்று ஸ்ரீராமர் வலதுகையில் துப்பினன் ஆகையால் அவர்கோபித்து என்னைவிடுத்து அவன் தலையைக்கொய்துவரவென்றனுப்பினாரென அதனைக்கேட்டநாரதருஞ்சென்று அந்தகெந்திருவனிடம் வந்து அப்பா கெந்திருவா! நீ ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஜெபதபஞ்செய்கையில் நீர்தம்பலந்தின்று சாரியுமிழ்ந்ததினால் அவர் தன்சக்கிரத்தைவிடுத்து உன்சிரத்தைத்தரித்துவர அனுப்பிவருகிறதே நீ ளாவிதியாச்சே ஆகையால், நீபோய்சிவனருகே சென்று அபயமிட்டால் அவர் உன்னைப்பாதுகாத்துக்காப்பபரென, அவ்வாறே தான்முடியும் இல்லாவிடின் உனதுசிரமதந்திருதுண்டாயாக்கிவிடும் விரைவிற்செல்லென, அக்கெந்திருவனும் சக்கிரத்திற்குப்பயந்து நடுநடுங்கி சிவனிடஞ்செல்கையில் அச்சக்கிரமும் அவனைத்தேடிவருவதையறிந்து அக்கெந்திருவன் விரைந்தோடி புலம்பிக்கொண்டு பரமசிவத்தருகில் அபயம்அபயமென்றுஓடி ஆலவாயரனேஉனக்கபயம் சங்கரா உனக்கபயம், சதாசிவா உனக்கபயம், சாந்தலிங்கா உனக்கபயமெனபலவாறுதுதித்துசரணமடைய அவ்வபயக்குரலைக்கேட்ட ஆதிசிவன் அடா! ஆடா! நீகெந்திருவா! அபயமிட்டுவந்தவாறென்னவென, நீயாருக்குப்பகையாகி அழுது புலம்புகிறாயென, அக்கெந்திருவன சுவாமி! அடியேன் ஆகாயமார்க்கத்தில் தேரேறிதாம்பூலந்தரித்து அவ்வுமிழ்நீரைக்கீழேதுப்புகையில், அதுபோய் தாமரைப்பொய்கையில் தாமோதரன் தங்களைப்பூசித்து தினகரனைத்தியானித்துஜெபதபஞ்செய்கையில், அடியேன் துப்பியவுமிழ்நீர் தாமோதரன் கையில் விழுவே அவர் கடுஞ்சினமடைந்து எனது தலையையறுக்கதனது சக்கிரத்தைவிட்டனர் அது என்னைக்கொல்லவருகின்றமையால் ஆண்டவனே என்னை ஆதரிக்க அபயமடைந்தேனென, அதைக்கேட்டபரமன் ஆமாம் நான்வேறு விஷ்ணுவேறு மாயவனுக்குப்பகையாகி என்னிடம் வரலாமோ இது தெரியாதா உன்னைக்காத்தால் உலகம் நகைக்காதா கார்வண்ணனுக்கும் எனக்கும்பகையாகுமல்லவா. உன்னைக்காக்கமுடியாது ஆதலால்நீபிரமதேவனருகேபோவீராகில்அவர் உன்னைக்காப்பரென, அங்கிருந்து அக்கெந்திருவன்புலம்பிக்கொண்டு பிரமலோகஞ்சென்று அபயம் அபயம் ஹயாவெனபிரமதேவரிடம் ஆதரிக்கும்படி தெண்டனிட ஆமாம் நீயாருக்குப்பகையாகி அழுது புலம்புகிறாயென, அதற்குக்கெந்திருவன் ஆண்டவனே! அடியேன்

ஆகாயவீதியில் இரதமேறிச்செல்லுகையில் யான் தாம்பூலத்தரித்து அவ்வுமிழ்நீரைக்கீழேதுப்புகையில் அது தினகரனை நோக்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் செபதபஞ்செய்திருக்கையில் அவரது கரத்தில்வீழவே அவர்கோபங்கொண்டுத் தனது சக்கிரத்தை விடுத்து என்றலையைக்கண்டிக்கவிடுக்கையில் அது என்னைத்தேடிவருவதால், சுவாமிடன்றனை அபயமெனச்சரணமடைந்தேனே தேவரீர் இத்தருணம்காத்தருளவேணுமெனக்கெந்திருவனுரைக்க, அப்பிரம்மதேவனும் சிவன் செப்பியவாறேயுரைத்து, நீ எமபுரஞ்சென்று காலனைக்கண்டு உன்றாபத்தையுரைப்பையாகில் அவர்காப்பரென்றனுப்பிவிட, அக்கெந்திருவன் எமபுரஞ்சென்று காலனைக்கண்டு அபயம் அபயமென அவரைச்சரணடைய அவர்பூர்வகாரணமாய்ப்புகலப்பின்னுன்னைச்சரணடைகிறீயென, இக்கெந்திருவன் வரலாற்றைச்சொல்ல,அதற்குகாலனுஞ்சம்மதியாமல்யானொன்றும்முடியாதுஅவருக்குயானும்பயன் அவருக்கும் எனக்கும் பகைநேர்ந்துவிடும்.

ஆதலால் வானுலகஞ்சென்று தேவர்கோனிடம் அபயமிடுவையாகில் அவருன்னைக்காப்பரென்றனுப்பிவிட அக்கிருத்து கெந்திருவன் தேவலோகஞ்சென்று இந்திரனிடம் அபயம்அபயமெனச்சரணமடைந்து காத்து ரக்ஷியுமென்று பிரார்த்திக்க அத்தேவர்கோன்பார்த்து ஆரப்பா நீர் அபயமிட்டு வந்தவாறென்னவென்று கேட்டருள கெந்திருவன் தன்கருத்தை ஆதியோடந்தமாயுரைக்க அம்மகாவிஷ்ணுக்குப்பகையாகிடன்னை ஆதரித்தால் அவரென்னையெதிர்த்துவரில் நானவருக்குமேகம்மாத்திரம் உம்மைக்காப்பதற்கு எம்மாற்சக்தியோதாது ஆதலால் அந்த மாயவனுக்குச் சமதையானவர் பூலோகத்தில் பஞ்சபாண்டவர்களில் அருச்சுனனொருவனிருக்கிறன் அவனுக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குமெத்தவும் இஷ்டமானதைப்பற்றி அவனிடஞ்சென்று அபயமிட்டு சரணமடைவையாகில் உன்னைக்காக்கும் நிபுணன் அவனிடம்போவென்றனுப்ப அக்கிருத்து பாண்டவரிருக்குமிடஞ்சேர்ந்து அருச்சுனனைக்கண்டு அபயம் அபயமென்று புலம்பிச் சரணடைய கிரீடி இக்கெந்திருவனைக்கண்டு ஆரப்பா! நீ என்னிடம் அபயமிட்டுவந்த வாறென்ன அதைத்தெரிவியுமென்ன அக்கெந்திருவன் தனதுகருத்தை வெளியிட்டமாத்திரத்தில் அவ்வருச்சுனன் அக்கெந்திருவன்மீது மனமிரங்கி நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமற் பயப்படாதிரும் ஆரென்னையெதிர்த்துவந்தாலும் அமர்புரிந்தெதிர்த்தாலும் அந்தரவாசிகள் இந்திரன் முதல் ஐயன்பிடாரி ஆகாசவாணியென் ஆத்துமசாக்ஷியாக உன்னைக்காக்கிறேனெனக்கைகொடுத்து ஆதரிக்க அக்கெந்

திருவன் சந்தோஷமயமெய்தினவுடன் அவனைத்தேற்றி நீ ஆருக்குப்பகையாகி அழுதுபுலம்பி இங்குவந்தாயெனக்கேட்க கெந்திருவன் அடியேன் அந்தரமார்க்கத்தில் சித்திரரதமேறிக் கிங்காரபுரஞ்செல்லுகையில் யான் தரித்துக்கொண்ட வாசமணஞ்சேரும் தாம்பூலத்தைமென்று அவ்வுமிழ்நீரைக் கீழேதுப்புகையில் அது அருணனைப்பூசித்து அர்க்கியபாத்திரஞ்செய்து செபதபத்தியானமாய் இருக்கவினையேந்தி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஸ்நானத்தியானஞ்செய்கையில் அவ்வுமிழ்நீர் அவரிருகரங்களில்வீழவே அவர்கோபங்கொண்டு உடனே தனது சக்கிரத்தைவிடுத்து எனதுசிரத்தை கண்டித்துவாவென்றனுப்பியதில் என்னைத்தேடிவருகின்றமையால் உமது பாதாரவிந்தத்தையடுத்தி உமக்கடைக்கலமென்று சரணடைந்தேனென ஆமாம்நீதேரேறி அந்தரத்திற்செல்லுகையில் பூமியில் நடந்தசெதி உனக்கெப்படி தெரியவந்ததெனகேவாமி! எனக்கு நாரதமகாமுனிவர்சொல்லியதால் தெரியவந்ததென்றும் அதன்பின் நாரதர் என்னையமனிடம்போய் அபயமிட்டு சரணடைந்தாயாகில் அவர்காப்பரெனப் போய்விட்டனர்.

யாதும் உடனே கைவிட்டுச்சென்று பயமின்றியணிந்து இச்செதியுரைக்கையில் அவர் எனக்குமாது பிரம்மதேவனிடமனுப்ப பிரம்மலோகத்தில் சதுர்முகப்பிரம்மனைக்கண்டு இச்செதியுரைக்கையில் அவரும் யமன் சொன்னதைப்போலவேசொல்லி இயமலோகத்தில் இயமனிடம்போயுங் குறையுரைப்பையாகில் அவர்காப்பரென்றனுப்ப யான் இயமலோகஞ்சென்று காலனைக்கண்டு இச்செதியையுரைக்கையில் பிரம்மதேவன்சொன்னதுபோற்சொல்லி அவர்வானுலகத்தில் இந்திரனிடஞ்சென்று அவரிடம் உன்குறைய யுரைப்பையாகில் அவர்காப்பரென்றனுப்ப யான்வானுலகஞ்சென்று தேவர்கோனைகண்டு இவ்விஷயங்களைச்சொல்ல அவரும் காலன்சொல்லியதுபோற் சொல்லி இந்திரன் நீபோய் பூலோகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவருக்குச் சமதையானவர் அருச்சுனனொருவரிருக்கின்றனர் அவரிடம் சென்று சரணடைவையேயாகில் உம்மைத்தப்பாமற்காப்ப ரென்றனுப்பிவிட அடியேன் தங்கள் பாதாரவிந்தத்திற்சரண்புகுந்தேனென, அதைக்கேட்ட அருச்சுனன்மிகுந்திகைத்தேதென்று வாக்களித்ததைப்பற்றி என்ன தமையன்மார் மனஞ்சென்னி மாதவனுக்குப்பகையாகிவந்தவனைக்காப்போமாகில், நமக்கும் அவருக்கும் பகை அடுத்துவருமல்லவா? இனி என்னசெய்கிறதென்று ஏங்கிவிசாரங்கொண்டு அவர் ஐவர் சகோதரபடியில் நம்பிவந்தவரை நட்டாற்றில் விடலாகா

தென்றும், காக்கிறேனென்பதாயுரைத்து கைகழுவிவிடுது நன்றல்ல, அதனால் நமது இருக்கைப்பகன்னிடம் மனதிருக்கும்படியான வசீ த்வாநகளைக்கூறி எவ்விதத்திலேனும் இவனைக்காக்கவேண்டும் அவரக் கருத்துக்கிசையாது கோபிக்கில் சமர்செய்து காப்பதே தருமமென்று தன்சித்தத்திருத்தி அவ்வம்பரீஷனானவர் இந்த சூரியசந்திராதிகளை செத்து வடக்குதிக்கரனும் தமமையின் மையரானது கண்டிதிருத் தானும் என்னை நீக்கிப்பிரிந்து வருகின்றிட்டதினாலும் காளதூ வினிற்சொன்னசொல்லைத் தவிர்க்காது எவ்விதத்திலேனும் உன்னிட மகற்றிக்காப்பதற்கு தடையில்லையெனமக்களித்து விஷ்ணு சக்கிரத் தை எதிர்நோக்கியிருக்கையில் அச்சக்கிரமானது மன்னுயிர்னுத் தத்தளிக்க கிரிகளைமடைத்து சகலரைச்சுழன்றுவருகையில்காளா மேபதனருகில்வந்து தொண்டனமர்ப்பிக்க நீ என்னருகில் வந்தகார ணமென்னவென்றுவந்தீர் சக்கிரமேயென்னும் நீ வந்தவாசமைச் சொல்லுமென்றுயகேட்கையில் அகிலலோகசரண்யாகிய ஸ்ரீகிருஷ் ணர்த்தியனுப்பிய சக்கிரமானது எமதூசவரமிக்குமகைவனுகிய மகா பாதகனகெதிருவன் உன்னிடம்வந்திருப்பவனை கழுத்தையறுக்க அனுப்பினர் ஆகையால் அவனை அனுப்பிவிடுக்காணர்ச்சனமே அவன் மகாகொடியதுன்மார்க்கனுகையால் அவன் சிறந்தைக்கண்டு தெரிந் துவிட்டுப்போகிறேன் அனுப்புமென்று க்கிரமித்தனனதையப்பார்த்து அச்சக்கிரத்திற்கு சொல்லுவதியாதெனில் அபயமபயமென்றதையறு றுபலம்பிவருகையில் அக்குரல்கேட்டு யானவனையாதரித்து காக்கி றேனென்று பாராக்கேதானுக்குபகைவனென்றறியாது பதிற்சொல் லிவிட்டேன் அபயமபயமென்று அலறிவருக்காலத்தில் அவனையாதரி த்துக்காக்கிறேனென்றுசொல்லிக் கைவிடலாமா? விடக்கூடாதே ஆகை யால் ஓ! சக்கிரமே! அத்தமாயனுக்கும் பாதுகாளியாகிய அடியேன் கோடிசரணஞ்செய்து கும்பிட்டதாயும் அவரது திருவடியைப்பணி ந்து அடியேன் தமிக்குற்றத்தை மன்னித்தருள் கிருபைபுரியும்படி சொல்லுமென அப்போதந்த சக்கிரத்தாழ்வார் ஆனல் நான்போய்வ ருகிறேனென்றுசொல்லிவிடைபெற்று திரும்பிவந்துமாயவரைக்கண் டுவணங்கிமங்கரித்து அக்கொடியபாதகனே சிவபெருமானிடம் அப யமபயமென்றழுதுசெல்லுகையில் அவர் ஆதரிக்காமல்விலக்கிவிடவது படியும்பிரம்மாவினிடஞ்செல்ல அவரும் பிடித்துவிலக்கிவிடமீண்டும் இயமனிடஞ்செல்ல அவரும் இசைவளவுக்காக்காது விலக்கிவிட அப்பால் இந்திரனிடஞ்செல்ல அவரும் இசையாதுவிலக்கிவிட கடை யில் விஷ்ணுவினிடஞ்செல்லுகையில் அவர்மாத்திரம் அவன் அபயக்கு ரல்கேட்டு ஆதரிக்கிறேனென்று இக்கபடமறியாமற்சொல்லிவிட்டவ

னைகைகழுவிவிடுதல் தகுதியல்லவென்றுரைக்க அடியேனும் அவ்விஷ் ணுவை நமஸ்கரித்து தன்கட்டுப்பகைவனுகிய சங்கதியைத்தெரிவித்தும் அதற்கிணங்காமல்தமித்தும் காசி எத்தனே ஆவர்த்தி அவனையகற்றி க்க எத்தனித்தும் அவனைக்காப்பாற்றும் பொருட்டு யான்சொல்ல விஷ்ணுமறுத்து தன்கட்டுதனியு சொல்லும்படி தீர்க்கிதருப்பிலை னென்று சொன்னமாத்திரத்தில் இதைக்கேட்ட பரமபெருமான் மிக வும்கோபமுதித்து ஆங்காரங்கொண்டவராய் சக்கிரத்தாழ்வாரைப்பா ர்த்து நீமறுபடியும் அவ்விஷ்ணுவினிடஞ்சென்று சொல்லதியாதெனில் உன்கட்டளையைக்காப்பதற்கு ஆண்டவனிருக்க இந்தனோர் அத தித்துவதேதன் எனக்குப்பகையுமானி அவர்கட்குப் பகையாளியல் லவா? இதையறியாமற்போய் தமித்தசமர்த்துநகாவிக்கிறேன், என் றுசொல்லியபார், அதினுல்விட்டுவிட்டானச்சத்து விடாவிடில் உன னுக்கும் அவருக்கும் வெண்டியபகைகேடும் அதினுல் நூறுகல்விச் தாரை கூட்டமேபோரிடுவதற்கு கீழ்ப்பாராம் குடிகெடுமென் மென்று சொல்லச்சொல்லி விசாரித்தியாபவனமென்றனுப்ப அச்சக் கிரத்தாழ்வார் காலிசெடுத்து மகவைளபிரவுகடந்து அநுக்ஷனை வருகித்தென்று நிக்கலிதண்டனிட்டு மகிபெருமானசொன்னயவ னையாவுமெதிருத்தனக்க காண்பதருதிய அநுக்ஷனன் சொல்லு வதியாதெனில் அக்கெத்திருவன் காதையறிவான் ஏவைநயான உமது அடிமை என்மெய்க்கொடியமைகளையப்பாதென்னத்திற்கு யான் என்ன குற்றஞ்செய்தபோதிலும் அடியேனமீதனமப்பொருத்து மன்னித் தருளும்படியாய் கோடிதண்டன் சமர்ப்பித்து அடியனிக்கதினைன் றுசொல்லும் காக்கிறேனென்றுசொல்லி கைகழுவிவிடுது நாயமல் லவே அவனென்னை கழுக்கிப்பிடித்து அருகைத்திற்போட்டாலும் கைவிடமாட்டேன் விஷ்ணுவென்று கன்னனுக்குச்சொல்லக்கடவாய் ஷாதிகாலம்வரையும் உனைமறக்காதவருக்குவன் உனது திருவடியைப் பணிந்துவணங்கியும் அனேகமங்காரஞ்செய்தனனென்றும் தாமோ தாதுக்குச்சொல்லுவாய் சக்கிரமேயென்று விடைகொடுத்தனுப்ப அச்சக் கிரமானதுபோய் சதாசிவனைக்கண்டு அவருகில்வந்துவணங்கி தெண்டனிட்டுதான்பணிந்து மாவிஷ்ணுவசொன்னவார்த்தை யெல் லாஞ்சொல்லுகையில் மாயவன்கேட்டு மகாகுறைமனமடைந்து உக் கிரவேசத்துடன் இந்த பஞ்சபாண்டவர்கட்கு அனைத்தமுதித்ததே ன்றும் கொல்லவிடைப்பாராம் குடிகெடுவர்த்திமோம் வில்லங்கமேதுடன் கொன்றே விண்பகைதீடாதே செடுத்திக்கியாயம் செத்திருவ னைவிட்டுவிட்டுச்சொல்லி அவன் தலையறுத்து நருக்குறைப்போ தினில் உத்திரஞ்சொல்லுமென்று சாத்துகிக்குச்சொல்லி அனுப்புகை

யில் அவன்சென்று அர்ச்சுனனைக்கண்டு அடிபணிந்துதெண்டனிட்டு
ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லியதை ஒன்றேனும்பிசகாது, துரியோத
சொல்லுகையில் அர்ச்சுனன் அம்மாயவருக்கு யான் எத்தனைவார்த்
தைகள் இதக்கமாய்ச்சொல்லியும் எதிர்த்திடநாயமுண்டோ அம்மா
யவரும் என்சமர்த்தை அறியமாட்டாரோ? அவர்பெண்டுகள்பேச்சை
ப்போல் பேசும் எம்பெருமானுக்கு கைவலுமையுண்டானால் வரச்
சொல்லும் ஒருகைபார்ப்போம் ஆண்பிள்ளையிருந்துகொண்டு மொருவு
கிறது என்னநாயம் மைதானவெளிதனில்வரச்சொல்லும் ஒருகைபா
ர்ப்போம்,சண்டைபண்ணுவதிலே தெரியும்சமர்த்து,காக்கிறேனென்
றவனைகைவிடுபவன்யார்,! அம்மாயவருடன்மகேசன் பிரம்மன்வந்தெ
திர்த்தாலும், இன்றுமெவர்கள்வந்தபோதிலும் இளைக்கேனோவெ
ன்று சாத்தகியுடன் கோபமாய் விஜயன்சொல்லுகையில், அச்சாத்தகி
யும்திரும்பிவந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக்கண்டு அடிபணிந்துநமஸ்கரி
த்து அர்ச்சுனன்சொல்லியதும், அக்குசமர்த்தைகூறியதும், தான் ஆண்
மைகள் பேசியதும், தங்களைசண்டைக்கு முஸ்தீபாய் வரச்சொன்ன
தும், பிரித்துரைக்க, அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணன் தன்கண்கள் பொறி
பறக்க கோபாவேசமுடன் சாத்தகியையழைத்து துரியோதனனுக்கு
ச்சேதியுரைத்து மாயவர்க்கும் பஞ்சபாண்டவர்க்கும் பகைசேர்ந்து
விட்டபடியால், ஐவரையுங்கொல்வதற்கு ஹரிகிருஷ்ணர்சமர்க்கேகுவ
தால், தன்னையும் தனக்கிசைந்தார்களையும் சேர்த்துவையாய்வரச்
சொல்லிசெடுதியில் அழைத்துவாவென்றனுப்ப, அச்சாத்தகியும் அஸ்தி
னபுரத்திற்சென்று துரியோதனமகாராஜனைக்கண்டு அடிபணிந்துதெ
ண்டனிட்டு கிருஷ்ணபகவான் சொல்லியபடி யாவுமுரைக்கையில்,
அத்துரியன் நம்பகைவரை வெல்ல இதுதான்சமயமென்றும், அவர்க
ட்குப்பக்கத்துணையாயிருந்தகிருஷ்ணன் நமக்குப்பகைவன் அவனு
ம்நம்மைவணங்கிக்கூப்பிடுகையில் அவர்களைக்கொல்ல இதுதான்தரு
ணமென்று மனமகிழ்வுடன் சிந்தை களிகூர்ந்து தான்தீரசூரபராக்கி
ரமனாய் தனக்கு நல்லகாலம் வாய்த்ததெனக்கருதி அங்கேதான் ஜண்
டாவைநாட்டி ரணபேரிகை அடிக்கச்சொல்லியும், வெளிக்கூடாரம்
போடுவதுடன், கானலுக்கேற்ற கறுப்புகூடாரமும், வெயிலிற்கே
ற்ற வெள்ளைக்கூடாரமும், யானையின்மேல் டங்காவும், குதிரைகள்
மேல்டோராவும், ஒட்டகமேல்நகபத்தும், உரத்தகோஷசெவிடுபட
முரசங்கவாத்தியமுழங்கயானைகுதிரைசேனைப்பட்டாளங்களோடுஅரச
மன்னவர் கூட்டங்கள் பயணப்படவும் துரியோதனன் தம்பிமார்கள்-நூறு
பேர்களும், துரோணர், அஸ்வத்தாமர், காங்கயன், கிருபன், கிருபாச்
சாரி,கம்பீரமிக்கமன்னர்களும், பின்னேலக்குணனும்,மந்திரிகளும்,

மற்றுஞ்சிலராஜர்களும், அமாதர், சாமந்தர், அதிரதானவர், கலிங்கர்,
தெலுங்கர், கன்னடியர், மராட்டியர், வங்காளர், சோனகர்முதலிய
வர்கள் ௫௬-அடுத்தங்களை அழைப்பிக்கப்பட்டவர்களும், நாற்பக்கராஜ
சேனைக்கூட்டங்களும், காலாளை-வெள்ளாளைக்கூட்டங்களும், இவர்கு
குதிரைகளும், அணிரதங்களும், தாம்தாமெனப்புறப்படுகையில், அச்
சுகள் கிழிந்தேறவும், ஆனைக்கட்டியதேரையும் வண்டிகள்வரிசை
யாகவும், மதயானைகள் கொம்புடைபடவும், குதிரைகள் கனைக்கிறதும்,
யானையங்கள் கொக்கரிக்கிறதும், சருக்குதான்,சேங்குதொழும்ப, சண்
டைநகாரடிப்பட, ரணபேரிகைமுழங்க, தேர்களசைத்துவர, திகரங்
கள் கொடிமரம், யாவர்களும் விரைந்தோடிவந்து மாயவனூர்பட்ட
ணத்தில்வந்து சேருகையில், அங்கனம் சண்டாளை நாட்டி, யானைய
ங்களிறங்கி, அரவக்கொடியோனாகிய துரியோதனமகாராஜன் ஸ்ரீகி
ருஷ்ணபகவான் அருகில்வந்து அவரைக்கண்டுவணங்கி அவரதுபாத
ந்தொழுதுபணிந்திருக்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் துரியோதனனைப்பார்
த்து சொல்லுகிறதாவதுயான் கதையிலெழுந்து ஸ்நானபானஞ்செய்து
தினகரனைத்தோத்தரித்து செபதபஞ்செய்கையில் ஆகாயவீதியில் ஓர்
அனம்பிவியாகிய கெந்திருவன் வாசம்பிடிக்க தாம்பூலந்தரித்து எனது
வலதுகரத்திலுமிழ்ந்ததனால் அவனைக்கழுத்தறுக்கும்படிசக்கரத்தை
யனுப்ப, அவன் அபயமபயமென வருந்து புலம்புகையில், அருச்சுன
ன் அவனையாதரித்துக்கொண்டானாகையால், அவனை அதமாக்கும்
படி உந்தனுக்குச்சொல்லி உதவிவருமென்றேன். நீரும் என்வா
ர்த்தையைத்தட்டாமல் என்மேற்றயைவைத்துவந்தீர் இப்பொழுது
அவ்வைவரையுங்கொல்ல காமனைவருஞ்செல்வதற்குப்பயணபேரிகை
யடியுமென, அப்படியே பயணபேரிகையறைவிக்க, முன்தண்டிறங்
கிய துரியோதனசேனைகளுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும், மற்றவர்க
ளும் தெரிவித்தியும் தொணிமாவணி சேனைத்திரளனியாவுங்காடு
செடிகுன்றுமலைவனம் வருந்திடம் அதுமடுவு யாவுந்தாண்டி அன்று
வருமபானையம் திகரன்வனத்தில் சகலரும்வந்து அங்கிருந்து அப்
பாற்செல்லுகையில் முருக்கமகாரிஷிவனத்தில் வந்து அன்று அங்கி
ருந்து அப்பால் செல்லுகையில் காளமகாரிஷிவனத்தில் வந்துஅன்று
அங்கிருந்து, அப்பாற் செல்லுகையில், காமகிரியபர்வதத்தில்வந்து
அன்று அங்கிருந்து, அப்பாற்செல்லுகையில் கெந்தர்வபர்வதத்திற்றங்கி
டிவருகையில், ஓர்தூதவனையனுப்பதுரியோதனசேனையும் ஸ்ரீகிரு
ஷ்ணன் சேனைகளும் யுத்தஞ்செய்வதற்கு வந்திருக்கிறதாய் அர்ச்சுன
னுக்கு தெரியப்படுத்திவா வென்றனுப்பினார்.

அந்தூதுவன் ஓடிப்போய் அர்ச்சுனனைக்கண்டுபணிந்து வணக்க மாய்த்தென்னுடன் சமர்புரிக்க ஐயனே! தங்கள்போலின் படையெடுத் துரியோதிரன்சேனைகளும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சேனைகளுந்தி ளாய்க்கூடி சமர்புரியவந்திருப்பதாய் தங்களுக்கு எச்சரிக்கைசொல்லி வரும்படியாய் என்னைத்தூதனுப்பியதால் அடியேன்வந்து தங்கள் சமூகத்தெரிவித்தேன் அதற்குப்பதில் ஏதாவதுண்டானால் தயைபுரிந்து மெனக்கேட்கையில் அப்படியேசெய்யத் தடையில்லையென்றனு ப்புகையில் அத்தூதுவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடம் அர்ச்சுனன்சொல் லியதையெடுத்துரைத்துச்சென்றுவகையில் அர்ச்சுனன் அச்செய்திகேட் டுத்தயிர்த்திருந்து தருமராசனிடஞ்சென்று அண்ணனுக்கடிபணிந் து பயபக்திவிசுவாசத்துடன் தெரிவிப்பதாவது. ஓ! அண்ணனே! ஆ காயவீதியில் ஓர் கெந்திருவன் மச்சரத்தோடு வாசமிகும் தாம்பூலத் தித்து உமிழ்ந்தரைக்கிழுப்புகையில், அது ஸ்ரீகிருஷ்ணன்கையில்வி ழுவே அவர் நகாகோபமுடன்சக்கரத்தைவிட்டுத் தலையைத்தறிக்க அனுப்புகையில், அக்கெந்தர்வன் அலறிப்பயந்து அபயமபயமென்று அழுது புலம்பிவர அவ்வபயக்குறல்கேட்டு நான் ஆதரித்தேனென் றுசொல்ல, அக்கிருஷ்ணன் அமர்செய்யவந்ததாம், அவருவையுஞ் சொல்வேனென்றுறுதிகாமர்வந்திருப்பதால், அம்மாயவருடன்போர் புரியவாவேண்டுமென்றுரைக்க, இதைக்கேட்டதருமர் மாயவருடன் சமர்புரியமக்குத்தகாதேபோகாதேயென்றுரைக்கவீமசேனன் நீஅ ஞ்சாதேதம்பி அவர்களையெல்லாமதுதன்செய்து இருவர்படைகளையும் கொன்று இமயபுரத்திற் கனுப்பிவிடலாமெனச்சொல்லுகையில் இவ ர்கள் தருமனையும் த்ரௌபதையும் தம்பிமார்களிருவரையும் அபயமி ட்ட கெந்திருவனையுமழைத்து இதின் ஊரெல்லையில் ஓர்குகையுள் ளேயிருக்கின்றது அக்குகையில் நீங்கள்போயிருங்களென்று அனுப் பிவிட்டு காக்கள் திரியனகுசேனைகளைச் சின்னபின்னமாக்கி மண்ணு க்கிரையாகவும் எம்பெருமான்சேனைகளை இமயபுரமனுப்பிவிட்டுவரு கிறோமென்று அவர்கட்கு எச்சரிக்கைசொல்லிவிட்டுப் புறப்படுகை யில் அவர்களுடன்மேவிப்போய் குகையிலிருக்கவிமார்ச்சனர் கள் விரைவாக கச்சு ஜல்லடங்கட்டி காண்டீபம் கதைகள் கதாயுதம் அனைத்தும் தரித்து ஆயுதபாணிகளாய் மூறுகில் அப்புறத்துஆனிகட் டிவடமுனையில் மகரவியூகமும் தென்முனையில் விஜயமுமவர்ந்து நிற் கையில் அங்கு பண்ணும் கின்னரந்தத்தளிக்க வரும் பாலயங்கள் ஆனை குதிரை ரதம் காலாள் சேனைகளையழைத்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபக வான் துரியோதிரன் சேனைகள்யாவற்றும் வடமுனையில் வீமசேனனு டனெதிர்க்கவும் தனதுசேனைகள்யாவற்றும் தென்முனையில் அர்ச்சு

னனோடெதிர்க்கவும் அணிவகுத்துநிறுத்தி சமர்செய்வதற்குமாயவன் சண்டை சண்டையென்று பேரிடியிடித்தாற்போல் தவனச்சங் கெடுத்து ஊதுகையில் கருத்தூர்செத்தூரானது கதிரவனைக்கப்ப விருடனுடன் மாயவனெதிர்க்க அரவக்கொடியோனும் தன்சேனைக ளைக்கொண்டு வடக்குத்திசையில் வீமனுடனே உடனெதிர்க்க இருவ ருபடைகளுங் கைகலக்க அங்காதமெய்த்துக்கையில் சேனைகள் எக் களித்துக்கொக்கரித்ததையுங்கண்டு மதவீமன்கண்டுசேனாசேனைக ளைக்கலந்தமாயாக்கப்புறப்படும் வீமசேனனுக்குகன்களிரண்டுசொரு ப்பு பொறிபறக்க கோபாவேசமுடன் கண்கலையுருட்டிக் கதம்பி கர்ஜித் து திசைகள்மலையதிர்க்கி அப்பாலப்பச்சேனைகளின்மேல் வீசியும் குண்டுகளைச்சேர்த்தெடுத்து அரைத்தும் ஆனைக்குதிரைகளடக்குதம் அ ளிகலங்கிப்போடவும், தேர்கள் அச்சுகள் ஆணிகள் குத்துக்கால்கொடி க்கையுமிற்று ஒடிந்துவிழவும் வண்டிகள்சொருமிட்டவும் மச்சத்தேர் கள் ஒடியவும்சேனைகள் மடியவும், செம்புரவிகிடடவும், கண்டங்கள் துண் டங்களாயும், கண்டிதசேனைகள் தவிடுபொடியாகவும் தண்டிக்க, அப்பாளையத்தில் அம்மாடியப்பாடாவென்லைவும் தன்னிகைக்கா றைது தவிர்க்குந் ஜனக்கோமட்டுமிக மில்லாமலும், ரத்தாறுவெள்ள மிடவும், ரணக்களங்கள் குவிந்திடவும், ஓயோசிவசிவனென்று அலறி ப்பதைப்போமுமபாணிஜனங்கள் பாதவிர்த்துவிடவும், திரியோ திரன்சேனை செத்தவனமாகிறதும், பிரக்கமுடியாமல் படைபடைக்க ச்சென்றுவதை, அங்கு என்னென்று சொல்லலாமன்லாப்ககமாக்கி தவிந்திடும்படி. தெய்தவிமசேனன்சண்டை இப்படியிருக்க, தென்றி சையில் சண்டையாவது.

இங்கு அர்ச்சுனனோடெதிர்த்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானானவர் தனது விஸ்வினவமைத்து காரிபுட்குணத்தாளிசெய்து மார்புறாவிருத்து தொள்புளை வாக்கிவிடம் பாணமானது கவர்னமழை வஷ்ஷிப்பது போல் வருவதை சஷமேறைப்பிக்க அதைக்கண்ட அர்ச்சுனன் அதற்குப்பின்னிடையாமல் அகோர சரங்களைப்பொழிய அது ஆகா யபரியந்தம் பந்தலிட்டுச் சூரியனைமறைத்தும் சூரதிகுரனானவனுவில் வளைத்தகையானது வெத்திடவும் வளைத்ததில்லை கிபிரமன் மாரிச்ச ரம்பொழிவதும் அதிவ்வரய்வாஸ்திரம் வருணாஸ்திர முதலிய அநேக அஸ்திரங்கள் பிரளயகாலருத்திரனைப்போல் விடுத்து நாலுகடிகைவ ரையில் பெரும்போர்புரிகையில் ஒருவர்க்கொருவர் பின்னிடையா மல் சண்டைசமர்க்களத்தின் தாக்கிடவும் விலக்குவாரில்லாமையிவ் மாயவனுக்குள்குமில்லாக்கோபமெழுப்புவதோடுதான்விட்டபாண

மெல்லாம் வாள்வீறுடன் பற்றுவப்பதால் மாயவர்க்கு விஜயனைக்கொல்லும்படிக்கு கோபமுடன் தனது சக்கிரத்தையெடுத்து மந்திரத்து பமிட்டு ஆஹுதிசெய்து ஸ்ரீ அர்ச்சுனன்தலையை அதைநொடியில் வாங்கி விடென்று சக்கரத்தை யெறிந்துவிடக்கண்ட விஜயனுக்கு காங்காணம திகரித்து கிருஷ்ணனுடன்தனது சக்கிரத்தை அபிமந்திரித்து எவ வியைக்கொல்லென்று இமையவர்கள் திடுக்கிட அம்பாசுரனைவெடுத்து தொள்புறனைச்சிகிவிட அதைக்கண்ட எம்பெருமான் ஏதுகன் போசம் சேர்ந்திதன்னும் இச்சக்கிரத்தைவிட நாமன்போ சுரப்தித்தோம் அதைவரவழைக்கவகையறியானோ? அறியானே அது அப்படியிருக்க அச்சக்கிரம்வருமாகிசமத்தில்லை அடுத்துவிமோசையால் மோசம்வந்துவிட்டது இனிநாம் என்னசெய்கிறதென்று முகில்வண்ணன் தனது சக்கிரத்தைவரவழைத்து தன்தேரினில் வைத்துவிட்டு தான்தேரைவிட்டிறங்கி கீழேவருகையில் அதைக்கண்டவிஜயனவி லைவிற்றுணார்தேரைவிட்டிறங்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு எதிர்வந்து நிற்கையில் இவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உறவாகி சமாதானமாய் முன்போலிருந்துவிட்டனர்.

இதைக்கண்ட சுயோதனன் கசியமாக் தன்னைமோசஞ்செய்து விஜயனைமாயவனுக்குழவி விரோதிவதால் இவன் என்றுமேல்லாம் என்னையும் நம்மைக்கெடுக்கவஞ்சனைசெய்து வரவழைத்து எமாற்றியேகொல்ல எத்தனித்ததாய்த் தெரியவருகிறது, நாமும் பகையாளி குடியை உறவாடி கெடுக்க சமர்செய்து வென்று ஜெயங்கொள்வோமென நம்பிவந்ததற்கு இதுவேபோதுமான பிராயச்சித்தம், அவர்ஜேர்சகாயமென்றறிந்திருக்கும் புத்திமயங்கியதாயிற்று. இனி இங்கிருப்பதென்னத்திற் கென்று தனதிருப்பிடத்திற் சென்றனன் அச்சமயத்தில் அவ்விருவரும் உறவாடி மகிழ்வேழ தருமனிடம் வருகையால் தருமர் விரைவிலெழுந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைத்தொழுது அடியவனிந்தும் சாஷ்டாங்கமாய் தனது பாதத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்கையில் பரமனையும் மையமர்த்திதருமனிடம் கெந்திருவன் கெர்வத்தையும், தான்சக்கரம் விடுத்தசங்கதியும், விஜயன் தனக்குப்பகையாகி சண்டைக்குவரச்செய்ததும் மறுபடியும் நாங்கள் சமாதானமானசேதியுந்தெரிவிக்கும்போது தருமநந்தனர் சுவாமி! அறிந்துமறியாமையாய்தெரிந்துந்தெரியாமையாய்சிறியர்கள் செய்பிழையைதேவரீர்மனம் பொறுத்து ரக்ஷிக்காவிட்டால் எங்களையார்தான் காப்பார் — நாங்கள் ஐவர்களும் பஞ்சபூதியமாகியும் அதற்குத்தாங்கள் பிராணனுமாயும் காப்பதினாலல்லோ உஜ்ஜீவிக்கின்றோம், இதை மறந்து எங்கண்மீது

சுவாமியானீர் அதுக்கொபப்படுதாசியன்று இனியாகிலும் யாங்கள் செய்குற்றங்களை மனதிற்கொள்ளாது இப்பாமரனையிது காக்கக்கடவீரெனப்பலவாறு போற்றித் துதிக்கையில் கிருஷ்ணதேவர்க்குமெத்தவும்மனமிரக்கி இவர்களை ஆசிர்வதித்து அவர்களிடம் விடைபெற்று தமதிருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தனர். அதன்பின் பாண்டவர்கள் அம்மலையைவிட்டுவேறிடஞ்சென்றனர்கள். அப்போது அர்ச்சுனன் கெந்திருவனையழைத்து உன் ஆபத்து நீங்கவிட்டபடியால் நீ இனியுனதுன்மனைக்குப்போய்ச்சேருமென்றுரைக்க, அக்கணம் கெந்திருவன் அர்ச்சுனன்முதலானவர்கட்கு தெண்டனிட்டு அடியேன்செய்ததோஷத்தை யகற்றிவிட்டீர், இதன்றுதானதாபத்தையுந்தீர்த்து ஆதரித்தீர்கள்! மஹாநுபாவரே! என்றுமே உமக்குசகாயமாயிருக்கிறது ஜயபகவானையுங்கொல்லத்துணிந்தீர். அப்பேற்கொத்த ஸ்ரீமகாராயனமூர்த்தியே உம்மை வெல்லசாத்தியப்படாததால் இவ்வுலகின்கண் மற்றொருவர் உமக்கேர்மாகத்துக்கு சமானமல்லவா! ஆதலால்னாக்கு செய்தநன்றியை யான்மரிக்கும்வரையில்மறவேன், என்னிடத்திருந்த உத்தமக்குயாவென்னகொடுப்பதறுப் பாத்திரன், ஆதிலும் இதற்குகைம்மாறாக என்ஜீவனைக்காத்து ரக்ஷித்தபுண்ணியமூர்த்தியதொத்தமருக்கு என்னிடமுள்ள ஓர்பாத்சாரியானபஞ்சவர்ணப்புரவி அது எக்காலும் சாகாதபுரவியைசன்மானமாகத்தருகிறேன், அவையுமது ரதத்திற்குத்தகுந்ததாகும் அதை தங்கள்சமுகம் கொண்டுவந்து தருகிறேனென அதற்கு விஜயன் இப்போதுவேண்டாம் எங்கள்வனவாசந்தீர்ந்தவுடன் நாங்கள் வேண்டுமென்றால் அப்புரவியை அனுப்பும் அத்தன்மேற்றவுமாத்திரம் பூரணமாய் வைக்கக்கடவாய் இப்போது நீர்போய்வாருமென்று விடைகொடுக்க கெந்திருவன் தனதிருப்பிடத்திற்குச்சென்றனன் இக்கலகத்தால் கெந்திருவன் லோகலோகங்களிற்றிரிந்தோடித்திரிக்கப்பட்டும் விட்டுவிட்டசக்கரஞ் செயஞ்சயமற்றுப்போனதும் கிருஷ்ணன் மானபங்கமடைந்ததும் திரியன் தனதுசேனாகனைவிமனிடம் பரிகொடுத்ததும் அவனவெட்கி நாணமடைந்ததுவிதும் கிருஷ்ணன் விஜயனைசமாதானஞ்செய்துவைத்ததும் விஜயன் மேன்மைப்பட்டதும் நாரதர்கலகத்தாலல்லவா?

நாரதர் தருமநந்தனிடத்திற்செய் கலகம்.

எங்கெணும் புகழ்பெற்று இருடிகளிற்சிறந்த மகாகீர்த்திவாய்ந்தவராகிய நாரதமுனிவர் ஆகாயத்தினின்றும் பூலோகத்தில் இறங்கி பாண்டுவின் புத்திரனாகிய தருமநந்தனது சபாமண்டபத்துக்கெதிரில் வரக்கண்டு யுதிஷ்டிரர் சகலபரிவாரங்களோடும் எழுந்து எதிர்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து தன்சபைக்கு அழைத்துவந்து திவ்வியாசனத்திலுட்காரவைத்து அர்க்கியபாத்தியங்கள் முதலாகிய சகலவுபசாரங்களுஞ்செய்து பாததீர்த்தத்தைச்சிரசிற் புரோக்ஷணஞ்செய்துமன்றிசெல்லி கைகட்டிப்பூசித்தவர் பிரோக்ஷணமும் செய்துகொண்டு அம்முனிவர்க்கெதிரே வணக்கத்துடனிருந்தார்கள்.

இவ்வாறுபூசிக்கப்பட்ட நாரதமகாமுனிவரானவர் வெகுசந்தோஷமடைந்து பாண்டவரைப்பார்த்து ஓபாண்டுபுத்திரரே! உமக்கு சாக்கியமுதலாகிய காரியங்களிலே க்ஷேமமா? ஒரு குறைவுமின்றி தருமசிந்தைவிடாமலிருக்கிறதாவென்றுகேட்க யுதிஷ்டிரரானவர் சுவாமி அடியேனிடத்தில் தேவரீருக்குப்பரிபூரணமாய் அநுக்கிரகமிருக்கிறபோது சர்வவிஷயத்திலுங்குறைவுநேரிடும் ஆதலால் எனக்குச்சகலவிதங்களிலும் க்ஷேமமேயன்றி வேறில்லை மேலும் எனக்குமகத்தாகிய தன்மைக்குக்காரணமன்றோ தேவரீர் இவ்விடம் எழுந்தருளியது வின்வினது இவைகளேவிசேஷப்புண்ணியம்பொருந்திய இனிமையென்னும் முரசத்தையுண்டாக்கிக் கடலிற் பிறந்த அமுதத்தினிடத்திலே தேவர்கட்கு மெதாப்புலாச்செய்து மாவேனித்தினிக்குன்ற திருக்காறும் சந்திரனை வதின்ற சடாடவிப்பெற்று திருக்கூத்து புரியாநின்ற பரமசிவனுடைய நடனசபத்தைச்சூரியாக இசைபாடாநின்ற தும்புருநாரதராகிய நாரதமுனிவரே! தேவரீர் வந்ததனால் பிரம்மதேவனுக்கிணைக்குஞ்செய்யும்படியான தவத்தை இவ்வுலகினில் யார்தான்பெற்றிருக்கிறார்கள். ஓ தேவமுனிசிரேஷ்டரே! இன்றுதான் அடியேன் பிறவிபயன்பட்டதென்றுகண்ணென்ற பாஞ்சாலத்தேசுத்தில் பயிர்க்குச்சமமாகக் கைகட்டிக்கொண்டெதிரே நாரதரும்யுதிஷ்டிரர் முதலானோரையே பார்த்து ஓ மகாராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் வெகுதருமவான்களும் சகுணாத்மநாராயணமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய அநுக்கிரகம்பெற்றவர்களுமானதால் உங்களுக்குயாதொருகுறையும் நேரிடமாட்டாது மிகுந்த மேன்மையும் கீர்த்தியுமடைவீரென்று சொல்லக்கேட்டு யுதிஷ்டிரர் சுவாமி! சந்திரசூரியர்களும் தேவரீர் பூலோகமுதலாகிய மேலேழுலகங்களையும் அதலலோக

முதலாகிய கீழேழுலோகங்களையும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மகாஞானவிசாரக்கரே இந்தச்சபைக்குச்சரியாகியசபையையாவது இதற்குயர்ந்தசபையை எங்கேயாகிலுங்கண்டதுண்டா? அதை அடியேனிடத்தில் கிருபைசெய்து சொல்லவேண்டுமென அம்முனிவரும் ஓ! தருமராஜனே! நாம் சர்வலோகங்களிலுஞ் சஞ்சரித்து எல்லாச்சபைகளையும் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் மனிதருடைய சபைகளில் இப்படிப்பட்டசபையை நானெங்குங்கண்டதில்லை தேவலோகங்களில் இந்திரன் இயமன் வருணன் குபேரன் முதலான பேர்களுடைய சபைகளிருக்கின்றன அன்றியும் பிரமதேவனுடைய சபையுமிருக்கின்றது இவைகளை யெல்லாங்கேட்க அபிப்பிராயமிருந்தால் சொல்லுகிறேன் எனக்கேட்டு தருமபுத்திரர் சுவாமி! அவசியம் அருளிச்செய்யவேண்டும் அடியேனுக்கும் இச்சபைதனிற்சேர்ந்திருக்கின்ற யாவருக்கும் அதைக்கேட்க மிகவிருப்பமிருக்கின்றதென்று சொல்லவே நாரதர் அச்சபைகளின் சிறப்பைச்சொல்ல வாரம்பித்தார்.

இந்திரன் சபைச்சிறப்பு.

கேளும் தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுடைய சபையொன்றுண்டு அதற்கு சுதர்மையென்றுபெயர் அது நூறுயோசனை அகலமும் நூற்றைம்பதுயோசனை நீளமும் ஐந்துயோசனை உயரமுமுள்ளதாய் ஆயிரங்கிரணங்கள் பரப்பிக்கொண்டிருக்கின்ற சூரியன்போல பேரொளிபெற்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது அது இந்திரனுக்கு வேண்டியிடத்துக்குப்போகும்படி ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்குந் திறமுடையது மிகுந்தபுண்ணியஞ்செய்தவர்களுக்கேயன்றி பாவிகளுக்கு எவ்வளவுங் கிடைக்கத்தகுந்ததன்று அதை இந்திரன் தானேநிருமித்தான் அதிற்பலவிதரத்தினங்களுமுண்டு அவைகளை இப்படிப்பட்டனவென்று சொல்லக்கூடாது அதிலநேகம் ஆசனங்களும்போட்டி நடுவில் ஓர் சிங்காசனம் போட்டிருக்கின்றது அதில் தேவேந்திரன் சசிதேவியுடன் கொலுவீற்றிருப்பான் அப்படியவன் கொலுவீற்றிருக்குங்காலத்தில் சப்தமருத்துக்கள் ஏகாதசருத்திரர், துவாதசாதித்தர், விசுவதேவர், அசுவினிதேவதைகள், சப்தரிஷிகள், சுக்கிராசாரியர், பிரகஸ்பதிமுதலாகியவேதவேதியர் மற்றுங்கருடர், கந்திருவர், சித்தர், சாத்தியாதிகின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர், முதலாகிய சகலதேவகணங்களும், பராசர், பருவதர், சாவர்ணிகாமர், சனகர், லிகிதர், கவுரமுகர், துர்வாசர், தீர்க்கதமர், யாக்ஞவல்கியர், உத்தாலகர்,

அநேகதிகளும், தாண்டியர், பாண்டையாமி, அரிஷ்டநேமி, அரிஷ்டன், சர்ண்டையியர், கக்ஷீவான், ஔசபர், வைசம்பாயனர், சம்வர்த்தர், தேவஹோத்திரர், வால்மீகர்முதலியமற்றுமநேகபுண்ணியர்களும் சகல ஆசாரங்களும்செய்யத்தக்க ஓர் பெருஞ்சபையாம்.

இயமன் சபைச்சிறப்பு.

தர்மராஜனே! இயமன்சபையின்சிறப்பைச் சொல்லுகிறேன் கேளும், அந்தயமதர்மராஜனுடைய சபையினது நூறுயோசனை நீளமும் அதற்குத்தக்க அகலமுமுடையதாய், தேஜோமயமாய், நாற்புறங்களிலும் பிரகாசிக்கின்ற ஜோதியுடையதாய், மிகுந்த உஷ்ணமுமின்றி சமதணமுடையதாய், விசுவகர்மனால் நிருமிக்கப்பட்ட அச்சபையில் இருப்பவர்களுக்குப் பசிதாகம்மூப்புயிவைமுதலிய ஓர் துன்பமின்றி, எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருக்கும் சகலபாக்கியங்களுமங்கே கிடைக்கும், அச்சபையில் யமதர்மராஜன் கொலுவிற்றிருக்குமளவில், யயாதி, நகுஷன், பூருமாந்தாதா, சோமகன், திரசதஸ்யு, உசீநன், கிருதவீரியன், சுருதசிரவன், அரிஷ்டநேமி, சித்தன், கிருதவேகன், கிருதி, நிமி, பிரதர்தனன், சிபி, மச்சியன், பிருதுலாக்ஷன், பிரகத்ரதன், பாரத்திரன், மருத்தன், சங்காசியன், சங்கிருதி, அதுருவன், சதுராசுவன், சதசுவன், ஊர்மி, கார்த்தவீரியன், பரதன், சுரதன், சுநீதன், நிஷதன், நளன், திவோதாசன், அம்பரீஷன், பகீரதன், வியசுவன், வத்திரன், பிருதுசிரவன், சோமபாதன், அருணன், லோமிதன், உத்தவன், பிரிதக்ஷு, விருஷசேனன், க்ஷுபன், வசுமான், புருகுத்சன், ஆட்டிசேனன், திலீபன், புண்டரிகன், சயாதி, சரபன், அரிப்பன், வேனு, அச்சந்தன், திருஞ்சயன், சயன், பாகஸ்வதி, வீரேதன், சர்தர்மன், பாகிலீகன், பிரத்தும்நன், பிருது, சுபோதசோமன், சசிந்தவன், அர்த்தனன், ஸ்ரீராமன், லட்சுமணன், அலைக்கன், கடச்சேனன், பரசுராமன், காயாதன், ககரன், பூரித்தும்நன், பிருநாக்கியன், சலகன், புருகித், ஜனமேஜயன், பிரமதத்தன், திரிகர்த்தன, உபசரன், மீயன்சாநு, காயபுருட்டன், நயன், பத்மன், முசுகுந்தன், இந்திரத்தியும்னன் பிரசேனஜித், அரிஷ்டநேமி முதலிய மகாராஜரிஷிகளும், மச்சியராஜர்களில் நூற்றுவரும், நீபரில் நூற்றுவரும், திருதராஷ்டிரர் நூற்றெருவரும், எண்பது ஜனமேஜயர்களும், நூறுபிரமதத்தரும், நூறுஈரியரும், நூறுபீஷ்மரும், நூறுபீமர்களும், நூறுபிரதிவிந்தியர்களும்

நூறுசகரர்களும், நூறுஅயர்களும், நூறுபாசர்களும், நூறுஇராஜகுலரும்சூழ்ந்திருக்கின்றனர். அன்றியும் சத்துருஉடுக்கள் நகப்பராகியபாண்டு, உசீநரன், சபத்திரதன் இவர்களோர்புறத்திலும், பிருதுதசவனென்னுமிராஜன் தன்மந்திரிகளுடன் சேர்ந்துபக்கமிருந்தும், அநேக அஸ்வமேதங்கள் செய்தமகிமையினால் புத்திரனேகர் யமதர்மராஜனையுபாசித்திருக்கனர், இவரன்றி அகஸ்தியர், மதங்கர், காலன், மிருத்தியு, முதலானோரோர்புறத்திலும், தானசீலரோர்புறத்திலும், நீதிவந்தரோர்புறத்திலும், தருமசீலரோர்புறத்திலும், சத்தியசந்தரோர்புறத்திலும், அபத்திற் சாதுக்களோர்புறத்திலும், கோயில், குளம், கோபுரம், மடம்சத்திரம் கால்முதலிய தருமஞ்செய்தவரோர் புறத்திலும் வீற்றிருந்துபாழ்ந்திருக்கும் ஓர் திவ்விய சபையாம்.

வருணன்சபைச் சிறப்பு.

கேளும் தருமபுத்திரரே! இயமன்றுசபைக்குவருணனது சபையும் சமமாகிய அளவுடையதாய்வெகு அழகாயும், உவமையிலாகின்றஇன் கோபுரங்கள் குறும்பட்டு நவரத்தினங்களிழைத்து வெளியிற்பாகிவிளங்கும் அனைவர் கண்களுக்குள்ளே வெகுவிநோதமாய் விசுவகர்மாவினால் சமைக்கப்பட்டது. அதைச்சுற்றிலும் விசித்திரமாய்ப்பலன்கனிகளும் புஷ்பமும் காய்ப்பழமும் பழுப்பதுமாயிராநின்ற வனைவகைபட்ட மரங்களையுடைய சோலைகளுள்ளனவாம். அச்சோலைகளில் பலவிளிப்புடனொலிக்காநின்ற பொற்கிரணுடைய பலவகைப்பக்ஷிகளிப்புடன் சஞ்சரிக்கும் அச்சபையில் மற்றெரு விசித்திரமுண்டு அவையதனிடம் ரத்தினமயமாயிருக்கினும் தொடும்பொழுதுமனதிபோலுமிருக்கவாயும் குளிர்ச்சியாயிருக்கும்.

இவ்வாறான அச்சபைநடுவில் திவ்வியசிம்மாசனத்தில் வருணதேவன் வீற்றிருந்து கைவிற்பாசமேந்தியும் விலைமதிக்கக்கூடாத ரத்னங்களாற்செய்தகிரீடகுண்டல கவசமுதலிய திவ்வியாபரணங்களைத்தரித்து வெண்பட்டுடுத்தி வெண்பூமாலைகள்சூடி வெண்சாந்துபூசி வெண்குடை, வெண்சாமரங்கைகேந்தி அரம்பையர் சூழ்ந்திருக்கக்கொலுவிருப்பன், அப்பொழுது அநேகதேவர்கள் நல்லவஸ்திராபரணங்களையும், திவ்வியசந்தனமாலை முதலியவைகளைத்தரித்து பிருத்துபிரகாசத்துடன் அச்சபையில் விளங்கியிருக்க வருணனையுபாசித்திருப்பர், அன்றியும் தக்ஷகன், வாசுகி, ஐராவதன், கிருஷ்ணன், லோகிதன்,

பருமன், சித்திரன், கம்பலன், அசுவதரன், திரிதராஷ்டிரன், வசுக்கன், மணிமான், குண்டதாரன், கார்க்கோடகன், தனஞ்சயன், ஏலாரதன், குண்டகன், பிரகிலத்தன், கூஷ்மிகாதன், ஜனமேஜயன், முதலியனேகநாகராஜர்கள் நாகப்பணங்களிலுஞ்சுடர்களைக்கக்குகின்றமகாரத்தினச்சுட்டிப்பொருந்தியவிசாலமாகிய வெகுபடங்களையுடையவராய் பலவன்னங்களும் பொருந்திய பளபளப்பாகிய தேகங்களுடனேகூடி அச்சபையில் சூழ்ந்திருப்பார்கள். இதுவுமன்றி பலிச்சக்கிரவர்த்தி நரகாசுரன் - நரகாசுரன் - பிரகலாதன் - விப்பிரசித்தி - காலகேயர் - சம்பரன் துர்முகன் - சங்கன் - சுருபன் - சுமதி - சுவனன் - கடோரதன் - மகாபார்சுவன் - விருபன் - மகாசிரன் - சுக்கிரீவன் - வாலி - திரிசிரபாரன் - குட்டிபன் விகடாபன் - சந்திராபன்ன் முதலியதைத்தியர் தானவர்களென்னும் பரிவினையுடைய அசுரர்களும் பல அலங்காரங்கள் பொருந்திச்சிறப்பாய் அச்சபையிலிருந்து வருணனையுபாசித்திருப்பர் சப்தசமுத்திரங்கள் நதிகள்முதலிய சகலதீர்த்தங்களும்நடாகங்கள் குட்டைகள் கிணறுகள்முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களெல்லாம் திவ்யதேகங்களுடனே விளங்கிவருணபகவானைத் துதித்திருக்கின்றன மேலும் சுட்டுச்சிலைகளும் பூமியும் மலைகளும் உருவமாய் தேகங்களெடுத்துச் சூழ்ந்திருக்கும் ஓர் விசித்திரசபையாம்.

பிரம்மசபைச் சிறப்பு.

ஓ தருமபுத்திரனே! மேலும் பிரம்மதேவனுடைய சபையானது ஒருவராலும் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லப்படாத அச்சபையானது தன்மனதினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை முதற்காலத்தில் சூரியபகவான் இப்பூவுலகின்கண்வந்து அச்சபையின் மகிமையை விஸ்தரித்துச்சொன்னதில், அவ்வளவும் அரியபச்சொல்லத்திறமில்லையாதலால் அந்தச்சூரியபகவானைநோக்கி அப்படிப்பட்ட பிரம்மசபையை யான் பார்க்கவிரும்பினன் அதைக்காணும் உபாயமில்லையென்னவையமேனக்கேட்க அச்சூரியனனைக்கொருவிரதமுபதேசித்தார் அதை ஆயிரவருஷம்வரையில் இந்திரியநிக்கிரகத்துடனே பிரம்மதேவனைத் துதித்து தவஞ்செய்யச்சொல்ல அப்படியேநான் இமயமலைச்சாரலில் ஆயிரத்து தவஞ்செய்கையில் அந்ததேவமகிமையில் பிரம்மதேவன் தமது சபைக்கு என்னைவருவித்தார் அப்போது அந்தச்சபையையான்பார்த்து ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸ்தம்பித்து பிரமித்திருக்கின்றேன் ஆதலால் அதினுருவத்தை இவ்விதமென்றும் அதினளவு இவ்வளவென்றும்

யான்சொல்லக்கூடாமை அல்லது அதற்கோர் உபமானவஸ்துவுமொன்றில்லை ஆகிலும் அதிற்கண்ட விஷயங்களைமாத்திரம் புத்திபூர்வமாய்ச்சொல்லுகிறேன் அதாவது:—

அச்சபையில் உஷ்ணசீதளமவைகட்குத்தக்கபடி வசைவதில் பசிதாகமுமின்றி புசிப்பவைகளுக்கேற்றாக்கொண்டு எவ்வளவுவருத்தப்படினுந் தெரிவதில்லை சூரியகிரணம்பரவுகிறதில்லை இருளின்றிபிரகாசமிகுதியாயுள்ளதில் இருக்கும் ஸ்தம்பங்கள் சுவர்கள் கதவுகள் மெத்தைகள்மேடைகள்முதலிய எவ்வஸ்துக்களும் மகாகாந்தியுள்ள நவரத்தினமயங்களாய்த்தோன்றி தேஜோமயமாய்க் காணப்படுகின்றன இன்னதென்றுவிசித்திரத்தை யென்னசொல்லுவேன் சமயங்களினாற்றுக்கப்பட்ட அச்சபை ஒன்றிலுந் தாங்கப்படாததுபோற் தோன்றப்படுகின்றது அச்சபையைப்பார்க்கும்போது காணப்படுபவை ஒருவேளை ஒருருவின்றி வெருஞ்சுடர்போலும் ஒருவேளை ஸ்தம்பம் கவாடமுதலியவுருக்கொண்டமைந்ததுபோலும் ஒருவேளை அதன்மயம்போலவும் ஒருவேளை ஆதாரமில்லாதவைபோலவும் இருவேளை இன்னவிதமென்றுசொல்லொணாதன்மையுடன் விளங்குகின்றது.

அவ்விதமகாசபையில் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியினுடைய நாபிக்கமலத்திலுதித்த நான்முகக்கடவுளானவர் தேவர்மனிதர் திரியக்குத்தாவரம் என்னும் நான்குவித உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருப்பர் அப்போது தட்சகர், பிரசேதசர், புலஹர், மரீசி, கசியபர் பிருகு அத்திரி, வசிஷ்டர், கவுதமர், ஆங்கிரசர், புலஸ்தியர், கிருது, பிரகஸ்தாக்ரமர் என்கிற உபப்பிரமாக்களும், அதாவங்கிரசர்கள் வாலகில்லியர், மரீசியர், என்கிறமகாரிஷிகளும் மனம்-அந்தரீக்ஷம்வித்தைத வாயு - தேஜ - ஜலம் - பூமிமுதலியவைகளும் சத்தம்-பரிசம்-ரூபம் ரசம்-கந்தம் என்கிறவிஷயங்களும் பிரகிருதி விகிருதிமுதலிய காரணப்பொருள்களும் அகத்தியர் மார்க்கண்டேயர் ஜமதக்கினி - சம்வர்த்தர் - சியவனர் - ரிஷியசிருங்கர் - சனகர் - சனந்தர் - சனத்குமாரர் - சநந்தசாதர் முதலிய யோகிகளும், வியாசர் - அசிதர் - தேவலர்ஜைகீஷவியர் - இருக்குவரியார் - சிதசர்த்துமுனிவர்களும்தவசிகளும்மாட்டுக்கமுள்ள ஆயுர்வேதமென்னும் வைத்தியநூலும் காந்தர்வவேதமென்கிற சங்கீதநூலும் தனுர்வேதமென்கிற ஆயுதநூலும் அர்த்ததந்திரமென்கிற நீதிநூலும் நான்குவேதங்களும் வேதாந்தங்களும் பதினென்புராணங்களும் தருமநூல்களுமாகிய வைதீகவருடம் கொண்டிநின்ற பனூல்களும் சூரியன்சந்திரன்முதலிய கிரகங்களும் நக்ஷத்திர

ங்களும் சகலதேவகணங்களும் பிதுர்கணங்களும் மகத்துவமிருந்த யாகங்களும் க்ஷணம் - முகூர்த்தம் - பகல்-இரவு-பக்ஷம்-மாதம்-ருது அயனம்-வருஷம் முதலாகிய காலங்களும் காலசக்கிரம் நக்ஷத்திரங்களும் தேவமாதர்களும் அப்சரமாதர்களும் நாகமாதர்களும் சகலலோகபாலகரும் மறுமுதலிய மகாராஜர்களும் அந்தப்பிரம்மதேவனை ச்சந்நிதியிலிருந்து பயபக்திவிசுவாசத்துடன் துதித்துக்கொண்டிருக்கும் மகாவைபவமாந்த கனக ரத்னசபையாம்.

பின்னும் நாரதர் சொல்விருத்தம்.

மண்மிசைநால் விராசிற்கு மணிமகுடத்தணியரசின் மன்னுறு னோரும், விண்மிசைவானோர்களுக்கியாவரும்மறைச் சடங்கினிராச சூயம், கண்மிசைமாலை திகழென்காண்முதலைப்புரிமியோனக் காலனாரி, புண்மிசைவினைநீக்கிநவன் பாண்டியோபூரித்தன னெனவும் பகர்வுற்றேன்.

தெருளையாதருமபுத்திரனே யார்யார் இராஜசூயஞ்செய்வார்களோ, அவர்களெல்லாம்இந்திரசபையையடைந்து அவ்விந்திரனாலே பூசிக்கப்படுவார்கள், அன்றியும் யுத்தகளத்திற்சென்று முன்வைத்தகா லைப்பின்வைக்காமல்,சமர்புரிந்துமனதிற்கிலேசமடையாமல்மடிகி ன்றவர்களும் அந்த இந்திரசபைக்குச்சென்று வாழ்வார்கள்.இத னைக்குறித்து வெகுசிறப்பாய் இராஜசூய யாகஞ்செய்த அரிச்சந்திரம காராஜன் தேவேந்திரனுடைய சபையையடைந்து இந்திரனாலே பூசிக் கப்பட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறான்.

ஓ தருமபுத்திரமகாராஜனே! அரிச்சந்திரனுக்கு இந்திரசபை கிடைத்த காரணம் யாவருக்குந்தெரிந்ததேயாமே யானொருவிஷய மாய் இயமலோகத்திற்சென்றவிடத்தில் உமதுபிதாவாகிய பாண்டும காராஜன் உம்முடன் சொல்லச்சொல்லி ஒருவார்த்தைசொன்னார் அதென்னவெனில், அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜனைப்போலநாமும் இந் திரசபையில் நெடுநாள் விளங்கவேண்டுமென்னும் ஆசையினாலே உம் மையும் அந்த இராஜசூயயாகஞ் செய்யும்படியும், அப்படிக்குப்புத்திர னாகியநீர் அந்தமகாயாகத்தைச்செய்தால் யாவர்க்குமந்தப்பதவிகி டைக்குமென்றுஞ்சொல்லினார், ஆகையால்நீர் அரிச்சந்திரனுடைய சம்பத்தையும்மேன்மையையும் பார்த்துநாமும் அப்படியாகவேண் டுமென்று மனதிலெண்ணிக்கொண்டிருக்கிற உமது பிதாவினுடைய கோ ரிக்கையைநிறைவேற்றவேண்டும், அதற்குபூமியெல்லாஞ் செயித்து சகல ராஜர்களையுஞ் சேர்ப்பித்தியன்றே அந்தயாகத்தைச் செய்ய

வேண்டும் அப்படிப்பட்ட சக்தி எனக்கில்லையே என்ன செய்வே னென்று விசாரப்படுகிறீரோ? அப்படி விசாரப்படவேண்டாம்.ஏனெ னில், உமக்குநாலு நான்குதிக்குப்பாலனைப்போன்ற நான்கு தம்பி மார்களிருக்கின்றனர், அவர்கள் உமதாக்கினையைச்சிரத்திற் வகித்தி ருவர்களாதலால், அவர்களைக்கொண்டு சகல பூமண்டலத்தையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று சொல்லச்சொன்னார் ஆகையால்நீர் அதைக்குறித்து யத்தனப்படவேண்டும். ஆனால் அந்தயாகத்தைநிறை வேற்றுவது வெகுபிரயாசத்தாலாகவேண்டியதாயிருக்கின்றது ஏனெ னில், மிகவும் பெரியயாகமாகையினாலே, பலஇடையூறுகள் சம்பவிக் கும் அன்றியும் பிரம்மராக்ஷதர்களும் சேரிவேலாதியைதிர்பார்த்து க்கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால் மிகவும் சாவதானமாயிருந்து நிறை வேற்றவேண்டும்.

ஓ தருமபுத்திரனே! நீர்கேட்டவைகளெல்லாம் சொன்னேன். இவைகளை நன்றாயோசித்து எப்படியுக்தமோ அப்படிநடந்து கொள் ளும். இன்னமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும்நீர் எப்போதும் தவறா மல் அந்தணர் முதலியோர்க்குவருணத்தோரையும்,பிரமசாரியர் முத லியோரான ஆசிரமத்தோரையும், தத்தம்விதிகளில் வழுவாமல் நடக் கும்படிசெய்விக்கவும். யாவருக்கும் திருடர் மோசக்காரர் முதலிய பேர்களாலொரு சிறுகண்டேனிடமனும், தருமசிந்தையால் அரசா ட்சிசெய்து கொண்டு, பொய்மை, பொறாமை, வஞ்சகமுதலியதுர்க்கு ணங்களுக்குக்கனவிலும் இடங்கொடாமலிருந்தும், ஜனங்களிடத்தில் அன்பும் ஆதரவும்,தெய்வத்தினிடத்திலும் பெரியோர்களிடத்திலும் பயபக்தி விசுவாசமாகநடந்துகொண்டு சத்துருக்களைவெல்லாமல்ஜயி த்து யாசகருக்கு வேண்டியமட்டுங்கொடுத்து மகாஜனங்களுமுங்களா ம்புகழ்ச்சக்தோகத்துடனே வாழ்ந்து கொண்டிரும் இனிநான் துவா ரகாபுரிக்குப்போகவேண்டும். அதனால்செல்லுகிறேன் என்றுதரி த்தேன், என்று நாரதமகாமுனிவர் சொல்லி அனந்தனிலிருந்து சென்றிட த்துவாரகாபுரிக்குச்சென்றனர், இக்கலகத்தினால் இனிபஞ்சபாண்ட வர் காடுகளம்பேர்துறு வனவாசிகளாய் பனிரத்திற் கஷ்டப்பட ச்செய்வது நாரதர்கலகத்தாலல்லவோ.

நாரதர்

துரியோதனனிடஞ்செய் கலகம்.

கவுரவகுலதிலகனான துரியோதனன் ஆனைகளுக்கு அடிபதினு பிராம் பட்டவர்த்தனரும், மூன்றுலட்சத்து முப்பதினாயிரம் மகுடவர்த்தனரும் பெளரோகிதர் பண்டிதர் மந்திரியார் தண்டத்தலைவர் விதுரதித்தலைவர், அணித்தலைவர், படைத்தலைவர், சேனைத்தலைவர், வேதவேதியர், வீஷ்மர், கிருபர், துரோணர், அசுவத்தாமன், விதுரர், கன்னன், துச்சாதனன், முதலியவர்கள் தன்னைச்சூழ்ந்திருக்க சபாமண்டபத்திலிருக்கும் நவரத்தினகசிதமான சிம்மாசனத்தில் பூலோகதேவேந்திரனைப்போல, இனிது வீற்றிருக்கிற தருணத்தில் இசையில்வல்லவராகிய நாரதர்வந்திடவும், அவரைக்கண்ட துரியோதனன் எழுந்திருந்திச்சென்று அழைத்துவந்து ஓர் சிங்காசனமென்னும் பொற்பீடத்திலுட்காரவைத்து சோடசோபசாரஞ்செய்து வணங்கிடவும் அப்படிவணங்கிய துரியோதனனுக்கு பல ஆசிகள்கூறிச் சிங்காசனத்திலிருக்கக்கட்டளையிட்டனர் அவருரைத்தவண்ணம் துரியோதனன் சிங்காசனத்திலிருந்து பஞ்சவரைப் பஞ்சைகளாக்கிக்காட்டிற் அகத்தினிட்டு மிருத்தமமதைகொண்டிருக்கிறவனுகளைப் பஞ்சவர்க்குமிருந்த அன்பினைப்போல தரிசனைகொடுத்துவந்த நாரதரைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான் ஓ சுவாமி! தங்களைப்போன்றமகாமுனிவர்களுக்கெல்லாம் பூஜனையாகவிருந்த பஞ்சவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைவிட்டு இங்குவந்து எங்கள் கல்லம்மானாகிய சகுனிராஜனோடு வல்லியச்சூதாடினதினால் முதலியவற்றைத்தோற்றுப்பெரியோர்களுடையதிருடைமை அதிகமாகப்பெற்றிருந்த பஞ்சவர் பஞ்சைகளாகிவனத்துக்குச்சென்றார்கள். அவர்கள் சேதிபேதாவது தெரிந்திருந்தால் அடியேனுக்குத்தெரிவிக்க விரும்புகிறேனென்றுவினவ திரிலோகசஞ்சாரியாகியவருடைய மனதையுங்கண்டு தெளிந்திருக்கிற மகாத்துமாவாகிய நாரதமுனிவர்சற்றுயோசித்து அடடா இவன்மெத்தவுங்கொடியதுன்மார்க்கன் நம்மை இழிவுபடுத்துவதேபெரியோர்களுக்கும் பூஜனையாகிய பஞ்சவரென்று துவைத்திறப்பித்துப்பின்பு பஞ்சவர் பஞ்சையாகினரென்று குறித்தான் இதனால் பெரியோர்களுக்கு இழிவுவந்ததிவனகத்திலெழுந்தது இத்தருணத்தில் உண்மையைவெளிப்படுத்தினால் இருமாப்படைந்த இவனுக்குக்கிஞ்சித்து அஞ்சிக்கையுண்டாவதோடு தேவர்களுடனான முதராசனையும் நாசமடைவனென்றுகருதி துரியோதனனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார் அப்பா துரியோதனா! பஞ்சவருள் தருமன், வீமன், நகுலன்,

சகாதேவன், பாஞ்சாலி, குந்தி இவர்கள்சேதிபெனக்குத்தெரியாது ஐவருள் நடுப்பிறந்தோனாகிய அர்ச்சுனன் கைலாயகிரிக்குச்சென்று தன்பகைவரைமுடிக்கப் பாசுபதாஸ்திரம்வேண்டிப் பரமசிவனைநோக்கித்தவத்திலிருக்கின்றான் என்றசேதிமாத்திரம் எனக்குத்தெரியும் இதனைக்குறித்து நீரொன்றும் சந்தேகப்படவேண்டுமென்று உனக்குச்சொல்லவந்தேனென்று கூறித்தங்கருத்திற் கிசைந்தவிடத்திற்குச்சென்றார்.

துரியோதனன் நாரதர் வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இடிமுழக்கிடக்கேட்ட கம்போல் ராக்கெழுந்தும் மனவருத்தமுற்றுதனைப்போல வியர்த்துக்கொண்டிருந்து அரண்மனைக்குச்சென்று மனோவியாதியிடித்து இதற்கென்னசெய்கிறதென்றுவிசாரித்து பூர்வஜென்மத்தில் அசுரராஜனாகையால் துரியோதனன் குலாசாரியனாகிய அசுரர்குருவைநினைத்தான் அப்படிநினைத்த துரியோதனன் எதிரில் சென்றிருக்கும் அசுரர்களிலொருவனாகிய ஞானாசாரியனான சுக்கிராசாரியன்வந்து துரியோதனன் கண்ணுக்குத் தோன்றி வணங்கினான். அவனைத் துரியோதனன் கண்டாசீர்வதித்து பலவாறுபுகழ்ந்ததில் ஞானாசாரியன் வணங்கியகாரணத்தைக்கேட்கிறான் ஓமகாராஜனே! நீர் என்னைநினைத்தகருமமியாதோ திருவுளங்கனிந்து கூறவேண்டுமென்று வணங்கினான் அதற்கு துரியோதனன்சொல்லுகிறான் குருவே! எனக்குப்பகைவனாகிய அர்ச்சுனன் என்னைக்கொல்லப்பாசுபதாஸ்திரம் விரும்பிசாம்பமூர்த்தியைநோக்கித்தவஞ்செய்கிறானாம் நீ யொருபாயமாய் அவ்விடத்துக்குச்சென்று அர்ச்சுனனைக்கொன்றுபோடவேண்டுமென்றான். தன்னுயிர்க்குக்கேடுவருவதை அறியாதஞானாசாரியன் அக்கருத்துக்கிணங்கி விடைபெற்று அவ்விடத்தைக்கடந்து தன்னுருவத்தைமாற்றிப்பன்றியுருவெடுத்தான். அப்பன்றியினது பெருமையை என்றுரைப்பதற்கருமையாயினும் கூடியமட்டும் மதித்துச் சொல்லுகிறேன் அப்பன்றியின்தேகம் சொர்ணநிறம், சக்கல்வெள்ளிநிறம், கண்டம் உயர்ந்த புஷ்பராகம், கால்கள் பவளநிறம், கண்கள், செம்மணிகள், முகம்பச்சை, செவிகள்நீலம், பற்களும்கொம்புகளும் வச்சிரம், பர்வதாகாரம், அது நடக்கும்போது அஷ்டகுலபர்வதங்களும், அஷ்டகஜங்களும் அசையும்படிசவாசமிட்டு வாய்க்கும் போது அளவில்லாத மிருகஜந்துக்கள்மடியும் வயிற்றினால் சடன்றும்த்தியுலகத்தைமறைக்கும் தன்றொருகொம்பினால் சதேழ்லோகத்தையுந்தூக்கியதிருமால் கொண்டவராகம்போலும் அச்சத்தினைவெற்றிபெற்றவராமிருகத்தின்தலைவன் நிருவடித்தவராகம்போலுமிருந்தது பாசக்கயிறுகொண்டு உலகிலுள்ள உயிர்களைக்கொல்லு

கொன்றும் இயமனைக் இப்பக்தியின் சுவாசத்தைத் தன்னுயிர்க்குங்கொடுத்திலிக்கும் பாசக்கயிறென்று கருதி அந்தியோதங்கிப்போவானெனில் அதனதுபெருமையை யாவராலுரைக்கக்கூடும்? இப்பன்றியானது இடியைப்போலுறுமிக்காற்றைப்போல்கடந்து காடுமலைவனந்திக்களைக்கடந்து வெள்ளியங்கிரியைச்சேர்ந்து நடந்துவந்த இப்பாறை ஒருபெரும்புதரிலிருந்தது.

அர்ச்சனன் மெய் வாய் கண் செவி மூக்கு வழியாக ஐம்புலன்களையடக்கிப் பரமசிவனைத் தியானித்துப் பஞ்சாக்ஷரிமந்திரத்தில் நின்றுதவம்புரிகையில் சகலலோகசர்த்தருமி யாவருள்ளத்துமிருக்கின்ற சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சனன் தவத்தின்திறத்தையும் மனவுறுதியையுமறிந்து உள்ளம்பூரித்தவராது மூனாதவர்போலிருக்கும் அத்தருணத்தில் பார்வதியார் தாதிப்பெண்கள் எதிரேவொருகரியாத்திரமாக அர்ச்சனன் தவஞ்செய்யும் திசைக்குவந்து அவனதுநிலையைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து தங்கள் எசமானியாகிய பார்வதியிடத்து வந்துவணங்கி அர்ச்சனன் தவத்தின் திறத்தைக்கோதினர். பார்வதி அதைக்கேட்டு தன்கியானமிருஷ்டியாற்பார்த்துமகிழ்ந்து தனதுகணவனாகிய பரமசிவனிடத்து வந்து வணங்கிநின்று சொல்லுகிறாள்: ஓசுவாமி! எப்புவனங்களிலுள்ள ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம் பிதாவைப்போல் விளங்கியவர்களுக்கும் ஒருகணத்திலனந்தமின்றவராகிய பெருமைகளையுடைமையைப் பெற்றவராகியிருக்கிறீர்கள் ஏதுமறியாதவர்கள்போல் வெள்ளியங்கிரியைவிட்டகலாமலும் அறிந்தவையா தரியாமலுமிருக்கின்றது தகுதியா? சக்கிராயுதிலகுனியேபால் அர்ச்சனன் தவத்தின்பெருமையைப்பற்றி கவனிக்க மறியாதது? கிருபைகூர்ந்து அர்ச்சனன் மகிழும்படி தரிசனம் கொடுக்கவேண்டுமென்றாள். சாம்பசிவமூர்த்திஅதைக்கொண்டுசொல்லுகிறார்: பெண்கள்சிகாமணியே அர்ச்சனன்தவஞ்செய்த நீ இன்றுணர்ந்தாய் நான்முன்னமேதெரிந்துகொண்டேன். அவன் தவஞ்செய்ய வாரம்பித்து மானிடவருஷத்தின் றுக்குவருஷகாலமாயிற்று. இதில் தேவேந்திரன் தனகட்டளைக்கு இணங்கிமேனகைரம்பை ஊர்வசி திலோத்தமை என்னும் நான்கு மாதரை ஏவி அர்ச்சனன் தவத்தை அழித்துவரக்கட்டளையிடுகையில், அந்தமாதர்கள் தங்களால் கூடியமட்டும் ஜாலங்கள்செய்தும் பயன்படாமல்நாணமுற்றுப்போயினர்.

பின்பு தேவேந்திரனே மாறுவேடங்கொண்டர்ச்சனன் கிட்டே கலங்கக்கிலமோதிக்கூறினன். அதற்கும் மனங்கலங்கவில்லை. இப்பொழுது நித்திப்போயினன். நாரதர் அர்ச்சனன்தவஞ்செய்கிறதைத் துரியோதனனுக்குத்தெரிவிக்க துரியோதனன் இந்த அர்ச்சனனைக்கொல்லும்படி மூகனென்னும் அசுரனைப் பன்றியாகச்செல்லென்று ஆக்ஞாபித்ததனால், மூகாசுரன்பர்வதாகாரமாகப்பன்றிருபங்கொண்டு தமதுகாவிலாவில் வந்து நடந்துவந்த இப்பன்றி யாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்பன்றியானது அர்ச்சனனைக்கொல்ல வரப்போகிறது. இனிகாலம் தாமதிக்கலாகாது. அந்த மூகாசுரன் அதிகபராக்கிரமசாலி. இன்றைக்கு அர்ச்சனனை நெருங்கினால் மோசம்வருமே. நாடு நமக்கும்புதியதன்றும். அந்த மூகாசுரன் முந்தா முன்னம் நாம்வேடுவருருவந்தரித்துக்கொண்டு பன்றியைத்தேடிச்சென்று அதனைக்கொன்று அர்ச்சனனைக் காப்போம். நீ வேடுவச்சியுருவாகவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டுத் தமதுசேனைகளைக் காவலாளராகிய நந்தியையழைக்க, நந்திதேவர்வந்து வணங்கிநிற்க சாம்பமூர்த்தி நந்தி நாம்வேடுவருருவந்தரித்து பன்றிவேட்டையாடி பாண்டுபுத்திரனுக்கு மீண்டுநந்தினனைக் கொடுக்க கருப்பங்கொண்டோம். நமது சிவகணங்களோடு வேடுவராக வாச்செய்வதாடு நான்கு வேதத்தையும் நாய்களாக்கி வேடுவச்சேர்கைக்குத் தக்கவிலை முதலியவற்றைச்சேகரித்துக்கொண்டு தயாராகயிருவென்று ஆக்ஞாபிக்க, நந்தியம்பெருமான் அக்கருத்துக்கிசைந்து வணங்கித் தன்னிருப்பிடத்துக்குவந்து சிவகணங்களையெல்லாம் வரவழைத்து தன்கருத்தில் நினைக்க சிவகணங்களெல்லாம் நந்தியம்பெருமானைக்கண்டு வணங்கிநிற்க; நந்தியம்பெருமான் யாவரையும்பார்த்துச்சொல்லுகிறார், ஓசிவகணங்களே! நமதாண்டவன் வேடுவருருவந்தரித்து வருகிறபடியால்,யாவரும் வேடர்களாகுங்களென்று கூறித்தானும் வேடுருவந்தரித்து நான்குவேதங்களையும் நாய்களாக்கி ஆயாசந்தீர்க்கக்கண்டியாக்கிக் கழுத்திற்றரித்துக்கரத்திற்பிடித்து எசமான்வரவுக்கெதிர்பார்த்திருந்தனர். சிவகணங்களியாவும் வேடுவருருவந்தரித்து கையில் வாள்களை அம்புவில் முதலியது தங்களைப்பிடித்து ஜாதிவேடரைப்போல் நந்தியம் பெருமானைச்சூழ்ந்திருந்தனர்.

பனிமலையிருந்த சூலமர் கொன்றைமாலையப்பணிந்த ஜடாமகுடத்தினையுடைய பரமசிவன், தனதுசடைகளைப்பின்னலாக்கிப்புறத்திற் செருகிவிட்டு சேத்திரத்தையுடைய நெற்றியை மறைக்கிறதும், பல பலசிறத்தினையுடைய பறவைகளினிறகிறதும் செய்யப்பட்டும்

பலகைரைகளையும், வக்கிரமணிகளையும், புனைந்திருக்கிறவேடர் மகுடத்தைமுடித்து குழைகளையுடைய செவிகளில் திவ்வியமலர்களைச்செருகி, நீலம்போலப்பிரகாசிக்கும் காளகண்டமுகத்தைமறைப்போலப் பிரகாசிக்கப்பலகைரைக் கோர்வைகளை அதிகமாகப்புனைந்து மார்பினில் தந்தங்களாற்செய்யப்பட்ட சிறியமணிகளைக்கோர்த்திருக்கின்ற மாலைகளைத்தரித்து இரண்டுபுயாசலத்தில் பிரகாசிக்கும் வாகு வலயங்களைப்புனைந்து ஒளிதங்கிய தந்தக்கங்கணங்களை முன்கையிலிட்டு, இடையில் புலித்தோல் சல்லடமிட்டு துக்கிப்புலித்தோல் கச்சையை வரிந்து கட்டி, கடலிற்பிறந்த பலகைரைக் கோர்வைகளை இரண்டு தொடைகளிற் புனைப்புனைந்து மண்டியிடும்போது முழங்கால் வருந்தாதிருக்கத் தோலணிந்து உடைவாளை அரைக்கச்சையிற்றரித்து, பாதத்திற்குச் செருப்பணிந்து வீரகண்டாமணியைக்காலிற்புனைந்து கரத்திலேந்தி அம்புப்புட்டிலை முதுகிற்றூக்கி, வெண்ணிறமானதிருவுருவத்தைக்கருநிறமுகில் போலாக்கி வெளிப்பட்டார். உமையவளோ கருத்த அளகத்தை வாரிப்பின்னி குறிஞ்சிநிலத்திற்குரிய கொட்டிப்பூக்களை முடித்துத் தந்தத்தாற் செய்த குழைகளைக்காதிலணிந்து, பலசன்மணிகளைக்கழுத்திற் புனைந்து தந்தக்கடகத்தை முன்கைகளிலணிந்து தந்தங்களாற் செய்யப்பட்ட வளையல்களைக் காலிலணிந்து இடையிற்பலகைமாலைகளைப் புனைந்து, வாசனையுள்ளமலர்களையும் காதுகளிலணிந்து, இரண்டுபேராதங்களிலும் பாலகரந்து விம்ம சூரபத்மன்முதலான அசுரர்குலத்தை நாசஞ்செய்யும்வேலாயுதக்கடவுளை இளங்குழந்தையாக்கிக் கரத்திலேந்திச்சாம்பவ மூர்த்தியின் பின்றொடர்ந்தார்கள் சாம்பவமூர்த்தி நந்தியெம்பெருமானைநோக்கி வந்து பன்றிவந்திருக்குந்திசையைக்குறித்துக்காட்டி அத்திசையிற் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார்.

அந்தபூதகணங்களாகியவேடுவர்களை எச்சரித்து நந்தியெம்பெருமான்வேடர்களோடுசென்றார். வேடர்கள் ஆடல்பாடல்களோடுகைக்கொட்டி ஆவலித்துகாளம்,எக்காளம், துட்டி,தம்பட்டம்,சின்னம்,பூரி முதலிய வாத்தியங்களொலிக்கவிலைகளைக்கட்டி நாற்றிசையிலுமிருக்கும்பிருகங்களெல்லாம் மனங்கலங்கித்திகைத்து எல்லாம் ஒருங்கில் வந்துசேர ஆர்ப்பரித்துச்சென்றனர் சாம்பவமூர்த்தியாகியவேடுவர் தன்கையிலிருக்கும் வில்லையெடுத்து நிறுத்திவளைத்து குணத்தொனி செய்து எதிர்ப்படுமிருகங்களைக்கடுங்கொலை புரிபவர்போல் அபிநயத்துக்களைதொடுத்துக்கொண்டு திருமாலானவர் பன்றியுருவமாகித் தேடியுங்காணொணாத்திருவடிகள் வருந்த மூகாசுரனென்னும் அசு

ரனுகிய பன்றியைத்தேடி வேடுவர் கூட்டத்தின்மத்தியில்விரைவாகச்சென்றனர் பார்வதியாகியவேடுவச்சிறுமி இன்றுமுறைமையைக்கருத்திலேத்தி அர்ச்சுனன்றவசடக்கும் நன்னடைக்கு மகிழ்ந்துதரிசனங்கொடுக்க அன்னம்போலநடந்து வரும் என்றாய் அன்னநடையைமறந்து ஆணடக்கிசையப் பின்றொடர்ந்தாள் மூகனென்னும் அசுரன் பரமசிவன் பாணத்தினுலன்றி மற்றொருவர் பாணத்தினுலிறக்கிறவனல்ல அவ்வளவு பராக்கிரமம் பெற்ற அசுரன்பன்றியாகி இந்த அர்ச்சுனனைக்கொல்லவந்திருக்கின்றமையால் எங்கேயின்றி அர்ச்சுனனைக்கொன்றுவிடுகிறதோ வென்றிரமனத்தன்றி அன்பர்க்கெளியனுகிய பரமசிவன் பன்றியின் அடிச்சுவடுகளைக்கண்டு அவ்வழிசென்று தொடர்ந்து அதிவேகமாகத் தேடிவருகிறபோது அனேகரிய வேதங்களெல்லாம் தவமாக்கனாகி நாற்றிசையெங்கும்போகம் உருமுவதுபோல் உறுமிக்கொண்டு சிறுபுதல் பெரும்புதல் மலையடிவாரம்குகைகளு பள்ளமேடு முதலியவிடங்களிற் றேடிக்கொண்டுவருகின்றன பூதகணங்களாகிய வேடுவர்கள் வலைகளை விரியவெங்கும் நெருக்கமாக கொட்டிப் பார்த்துத்தேடிக்கொண்டுவந்தனர்.

இவர்களைக்கண்ட அந்தவாசிகள் ஓ இனி இந்தப்பூவுலகம் அழிந்தேகுஞ் சமைக்கப்படுவதாகுமென்று எங்கினர் வெய்தினர் சாம்பவமூர்த்தியார் பன்றியைத்தேடி அதனிருக்குமிடத்திற்குச் சமீபத்துவந்தனர் வேடர்களும் பன்றியை நெருங்கினர் நாய்கள்முன்னம் கண்டு அப்பன்றியிருக்கும் புதலைச்சூழ்ந்துகொண்டன பன்றியாகிய மூகன் நாய்கள் சூழ்ந்ததையும் வேடுவத்தலைவன் வளைத்த வில்லும் தொடுத்தபாணமுமாக வருதலையுங்கண்டு மனநடுக்கமுற்று உடல்தளர்ந்து கனைக்குரமுற்று ஓ ஓ நாமநாசியேர்தனென் மகிழு அர்ச்சுனனைக் கொன்றுவருகிறேனென்று சொல்லிவந்து வேடுவராலும் நாய்களாலுமடிபோமாகில் அரசனுகிய துரியோதனன் வருந்தமுறுவது மன்றி தம்பியாகிய அசுரரெல்லாம்வேடுவருக்கடிதாமென்று இழிவுகூறுவர் இனி அரையாத்திரையில் அர்ச்சுனனை நம்மாலிறந்துபின்பு நாமிறந்து விட்டாலும் இழிவில்லையென்று கருதினுனாம் அண்டகடாக முழுத்திடக்கிடுத்துக்கர்ச்சனைகொண்டு இடிபோலுறுமி எதிரேதிப்பாய்ந்து வேடுவரும் நாய்களும் கலங்கியிரிந்து விலங்கிச் சக்கிராகாரமாகச் சுழன்று கொண்டுவராவேகத்தாற்கும் அதிகமாகவே நடந்து அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யுமிடத்து நெருங்கிமேகங்களும் அஷ்டகஜங்களும் நடுங்க உறுமிப் பாய்ச்சல்கொண்டு தாவி விழுக்கும்போது. பராக்கிரமவிபராக்கிரமமாகிய அர்ச்சுனன் கண்டு

தலைக்குக் இடையூறு வருமென்றஞ்சித் தவளிலேவிடாது மீன்
அபிசேகத்திற்கனாண்டபத்தை விசாரித்திருந்தோதி வினோதமாய்ச்
சிராபுதத்தைக்கொப்பாகிய ஒருகணையை எடுத்துத் தொடுத்துவிட்டான்
பக்குனாசுனனுக்கும் பாசுபதமஸ்திரத்தை வேடர்கூட்டமும் சகயகளும்பி
ன்செல்ல மகிழ்வேசத்தோடு முன்செல்லும் பன்றியின் முகப்பினைச்
சதமது அழகியகார் முகத்தில் ஒருகணையை எடுத்துத்தொடு
த்துவிட்டனர் அர்ச்சுனன் விட்டபாணம் தெற்றியிற்றைத்துப்பின்புற
த்துருவிற்று சாம்பமூர்த்தியோதொட்டபாணம் பன்றியின் பின்புறத்தி
ற்பட்டு முகத்தைப்பிளந்திருந்தது பன்றி அவன்பப்பிளக்கவுமிட்டு
மிவ்விருந்திரத்தது அர்ச்சுனன் தன்கணையினுள்புகுந்ததென்று கருதிமு
ன்போல் தவனிலேயுற்றனன் சாம்பமூர்த்தியாகிய வேடுவனைச்சூழ்ந்து
வருகின்ற வேடுவர்கள் கைகொட்டி ஆவலித்து தவஞ்செய்யும் அர்ச்
சுனனை சூழ்ந்து ஈசர்காணும் தவசி எங்கள் தலைவன் குறிவைத்தெய்
யும் பன்றியை நீ எய்யவேண்டியதாய் வில்லாளிகளானவர்
ஒருவர் குறிவைத்தெய்யும்போது அதனையெய்பவர் உலகிலுண்டோ
தவசியாக இருக்கிற உனக்கு இதுதகுதியல்லவென்று கூறிசாற்றினை
யிலும் நின்றேகினர் அர்ச்சுனன்கேட்டு சினங்கொண்டுசொல்லுகி
றான்.

ஓ வேடரே அப்பன்றியானது என்தவனிலேயில் வந்து உபத்திர
வஞ்செய்தது தவத்துக்கு இடையூறுவராமலிருக்க என்கணையை
விட்டு அதனைக்கொன்றேன் நீங்கள் அது உணராமல் எங்கள்தலை
வனெய்தபன்றியை நீ யெய்வதுதகுதியோவென்று தாறுமாறுகவ்வு
கிறீர்கள் உங்கள் தலைவனெய்தது உண்மையாக இருக்குமாகில்பாண
ம்பட்ட இடத்தில் தானேவிழாதாபோம்போய் பார்த்துப்பிடித்துக்கொ
ண்டேகுங்களேயார்கண்டார் உங்கள் தலைவனேயார்கண்டாரென்றுகூற
பழமையாக இருக்கின்ற வேதாகமபுராணத்தமொழி சயருபநிறுசிவி
னக்கும் சிவசாம்பமூர்த்தியாகிய வேடன் விசாதன் முதலாகிய அசு
ரரையெல்லாம் பிக்கவெற்றிகொண்ட ஸ்ரீராமமூர்த்திபோல் விளங்
கும் அர்ச்சுனனை நெருங்கிச்சொல்லுகிறார்.

ஓ தவசி இந்தப்பன்றியை நானெடுத்தோத்தில் கண்டு துரத்திக்
கொண்டுவந்து இங்கு அந்தப்பன்றியின்மேல்என்கணையைவிட்டேன்
அக்கணை பின்புறத்திற்பட்டு மேற்புறத்திலுருவிப்போயிற்று நீயில்
லாவிடில் ஒருபாணத்தைவிட்டனை அக்கணை பன்றியின்முதுகிற்பட்
டுப்பின்புறத்திலுருவிற்று இதோஉன் பாணக்குறி நிருபிடாத்தமாக
க்குறிகளிருக்கவேடுவர் அதைக்குறித்து வினவினால் நீமுன்பின்போ

சிக்காமல் ஆனவாராயகாயமென்றுறைவற்றாக நீக்கித்தவசியாக
இருக்கிற நீதானென்கிற கர்வத்தினாலேயோ அல்லது அப்பன்றியை
நானெய்தேனென்கிற வில்லாண்மைபற்றியோ பதிக்காமல் நானிக்
கிறேனென்றுகூறு அர்ச்சுனன்கேட்டு ஓ வேடுவர்களே எவர்க்கும்
ஞானச்சொன்னாய் கிராதனென்கிற்சொல் இரக்கமில்லாதவனென்று
பொருள்கொடுக்கும் இரக்கமில்லாதவனுக்கு விவேகமில்லை நீகிராத
னுக்கெல்லாம் தலைவனாக இருக்கிறவன் உனக்கு விவேகமிருக்குமா
இப்பன்றியை நெடுந்தூரத்திற்கண்டு துரத்திக்கொண்டு வந்தேனென்
றாய் இதனால் நீவில்லாளியல்லவென்று விளங்குகின்றது வில்லாளியாக
இருக்கிறவனுனக்கு லக்ஷியப்பட்டதுமிருந்திசென்றுமாகில் அதுபத்து
யோசனைதூரஞ்சென்றாலும் இருந்தவிடத்திலிருந்து தானெய்ததுபோக
இதிற்செல்லாதது செல்லாதிருக்கும்படி சரக்கூடமிட்டுநெருங்கினதிய
ப்பட்டதைக்கொல்வான் அல்லது பத்துயோசனையிற்செல்லுவதைக்கி
றமிடத்தில்தானே நின்று அதனைக்கொல்வானிங்கு இரண்டுவிதத்தில்
ஒருவிதத்திலேயாமல்பன்றியுடனே பின்சென்றோடிவந்துபாணத்தைவிட்டேனென்று நாணமில்லாமல் என்னுடன்சொன்னாயன்றிப்பன்றி
யின்மேல் என்பாணம் பட்டதென்று கூறிவிட்டு என்னை இழிவு கூறி
னாய் தவசியிருக்கிறமையால் இத்தவசனுக்கொக்கவே இன்னமுமி
ரோஷருக்கும் தவசிப்புத்திரமமிருக்காதும் பன்றியடைந்த கதியை
உன்சேனையுடைவதுமன்றி உன்னுயிர்துறக்குமாதலால் இனி அதைப்
போதாவரவே இத்தவிடத்தில் நிற்காமல்நீஒப்பங்கூட்டி வைத்து நின்
முகமும் பிறந்தபன்றியை சுமந்துக்கொண்டு ஓடிவிடுக்கென்று நீயும்
உன்னினத்தவரும்புகழுங்கள் தபசியானவர்கள் சாகருத்துவரென்று
உலகிலுள்ளோர் சொல்வார்கள் அத்தச்சாரமைபுநீக்கியிருக்கிறவன்
தலாம் இந்தப்பன்றி எனக்குறைவராகாது எடுத்துச்செல்லென்று கூற
சாம்பமூர்த்தியாகிய வேடுவர்கைகொட்டிச்சொல்லுகிறான்.

ஓதபசியானவனே உன்னுடைய உடல்வலியும் உன்வில்லுமிருந்த இரு
க்கின்றது வில்லைப்பெய்யவல்லன் நீதான் ருத்ராதுயன கதையென்று
ஒருகதைபண்டு அக்காதை உன்னாவினிற்சுட்டாக்கயாகித்து எவ்வா
றெனிக்காட்டியிருந்து சிவனமசெய்யச் சக்திவில்லைமகல்காட்டில்வந்து
அகஞ்சுபத்தோடு சஞ்சரித்தல் எக்காலமொத்தவேலையால் இவைபூரு
வாருமென்றஞ்சித் தவஞ்செய்கொண்டு பஞ்சாக்கினிமத்தியில் தவஞ்செ
ய்வதுபோலயிருந்து எங்கள்காட்டிலுள்ள மாதுரியமான சுதைக
ளையுடைய மிருகங்களைத்துரத்தி ஜீவனஞ்செய்கிற நீ எங்களைப்பார்
த்துவுடனே அச்சமுற்று எதிரேவந்துசாக்குச்சொல்லிச்சுத்தநீரோப்

போல் போனாற்றுப் சத்துவிர்களாகியும்வில்லாளிகளாகியுமிருக்கிற என்சனுக்குச்சிலகுற்றங்கற்பித்துமுடிவில்சாகும்படிக்காதனைக்குப்ப ன்றிபுண்யமாவென்று கூறிப்பன்றியைப்பெறித்துக்கொள்வோமோவிற்செ ய்யவென்று கூறினை இதுடனக்கு நன்றாகயிருக்கின்றதாபகைசான் திருடன் ஒருநாளிலகப்பட்டுக்கொள்வானென்ற பழமொழிபோல் இன்றைய் தன் கைகளிலகப்பட்டுக்கொண்டனை நீ உண்மையான தபசியாக இருந் தால் உன்மனம்சோயை கடவுளின்கண்சென்றிருக்கவேண்டும் உனக் கொருபழிவுவாராமல் அக்கடவுள்காக்கவேண்டும் நீகபடசன்னியாசி யைகயால்கடவுள்பாற் கருத்தைச்செலுத்தாமல் எங்கே கல்லிருக்கும் வருமோவென்று கண்விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டு எனக் குநேர்ந்துபயந்து இந்தவழியாகவருமிருகங்களைக்கொன்று தின்கிற உன்னைவிடுகிறதில்லையென்று சுகித்துக்கூற அர்ச்சுனன்கேட்டுச்சித் தனைதத்தியாட்டத்தில் செலுத்தினவனை இருந்தாலும் மெலெத்தல் ஏன்கூறிய வாக்கியத்தைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் கனகனவென்றனைக த்து படாவேவெத்தவோர் நான் இங்குள்ளவேடுவருக்குப்பயந்து என் ஞானவேடம்கொண்டு மிருகத்துக்களைக்கொன்று ஜீவனஞ்செய்கிறவ னென்றும் கபடசன்னியாசியென்றும் உரைத்தபாபி அதாங்கக்கும்படி உன்னுயிரைவாங்குவேன் நான் உண்மையானதபசியாதலால் மனம் பொறுத்தேன் இப்போதும் நீ இந்தப்பன்றியைச் சமர்த்துக்கொண்டு யாதொன்றுமவசனியாமல் உன்சேனைபோடு விரைவிற்செல்லாமல் மின்போல ஏதாவது பேசினிக்கவருவையாகில் உந்தன்சேனைகளின் தலைசெடிக்கொன்றுப்பச்சிதறச்செய்வதுமன்றி உன்னுயிருக்கு கெடுதிவரவியிராவாளிகளை விடுவேன் சிறகாமல்சொல்லென்று கூறினே வன் குதிப்புக்கொண்டுசொல்லுகிறான் அடாதவசி உன்பேச்சும் கைவீச்சும்கண்டால் நீ வில்லாளியல்ல என்று கண்டு துப்பிறேன் றும் பொருள்போலத் தோற்றுகின்றன கல்லது உண்மைதிண்படி. என் னையும் என்சேனையையும் வெற்றிபெருவாய் உன்னுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்வதற்குக் கிஞ்சித்துஞ் சாகிதங்கம் கெட்டிருக்கின்றது உன் குலத்தையும் வரன்முறையையுமறிந்து பின்பு உன்னைத்திறந்யத்தக்கா ட்டவேண்டியதலால் நீதேவர்களிலொருவனோ அல்லது அரசனோ க்ஷத்திரிய பிராமணனோ வைசியனோ சூத்திரனோ சொல்லென்று கூற அர்ச்சுனன்கேட்டு மகிழ்வடைந்து இந்தருணத்தில் நமது குலத்தை யும் பெயரையும் எடுத்துரைத்தால்மட்டுமை பெற்றமது திறம்வெ ளிப்படும் வேடுவன் அச்சமுற்று அடங்கிச்செல்வானென்று மனதில் மதித்துச்சொல்லுகிறான்குவேடுவராஜனோசன்குலத்தையும்வரன்முறை யுங்கூறுகிறேன் உன்கருத்தை மற்றொருவிடத்திற்செலுத்தாமலுத்து

க்கேளென்றிசைசியச்சொல்லுகிறான். குவேடராஜனே கேள் சிறிதுபிருகாலத்திலேத் தைமுக்கூடித்திருப்பாற்கடலைத்தேவாசுரர்மந்திரகிரியாகிய மத்தாகப்புனைத் தான்றுயாகிய வீடத்தோதானமினபோது அவ்விடத்தினின்றுசந்திரனுடைக்க அவ்வமுதத்தினின்று உலகத்துதிர்த்தபெறுத்தனது சோடசகலைக வின் எக்கும்பிரகாசித்துப்புகழ்பெற்ற சடாடவியினின்று விற்றிருக்கும் பெருமை பெரும்பெற்றிருக்கிய.

சந்திரகுலம்
சந்திரனுக்குப் புதன்பிறந்தான்
புதனுக்குப் புரூரவன்பிறந்தான்
புரூரவனுக்கு ஆயுபிறந்தான்
ஆயுவுக்கு நகுஷன்பிறந்தான்
நகுஷனுக்கு யயாதிபிறந்தான்
யயாதிக்குப் புருவன்பிறந்தான்
புருவனுக்கு ஜனமேஜயன்பிறந்தான்
ஜனமேஜயனுக்குப் பிராசீனன்பிறந்தான்
பிராசீனனுக்குச் சையாதிபிறந்தான்
சையாதிக்குச் சார்வபூமன்பிறந்தான்
சார்வபூமனுக்கு சயசேனன்பிறந்தான்
சயசேனனுக்கு அயுதன்பிறந்தான்
அயுதனுக்கு குரோதனன்பிறந்தான்
குரோதனனுக்குத் தேவாதிபிறந்தான்
தேவாதிக்கு உரிசகன்பிறந்தான்
உரிசகனுக்கு அரிசகன்பிறந்தான்.
அரிசகனுக்கு மதிவரன்பிறந்தான்
மதிவரனுக்கு திடன்பிறந்தான்
திடனுக்கு ஈலன்பிறந்தான்
ஈலனுக்கு துஷ்டியந்தன்பிறந்தான்
துஷ்டியந்தனுக்கு பரதன்பிறந்தான்
பரதனுக்கு பவுமன்பிறந்தான்
பவுமனுக்கு சுகோத்திரன்பிறந்தான்
சுகோத்திரனுக்கு அஸ்தன்பிறந்தான்
அஸ்தனுக்கு கிருமயன்பிறந்தான்
கிருமயனுக்கு அசமீளிபிறந்தான்
அசமீளிக்கு சம்வருணன்பிறந்தான்
சம்வருணனுக்குக் குருபிறந்தான்

யாதலினாலும் அருச்சனனிப்பெற்றவன் எதிரா உனதுயிர்த்தக்கமை யைக்காட்டென்று வேடன் வழங்கிய சொற்களைக்கேட்ட அர்ச்சுன ன் அனலிலிடுநெய்போல மனமது வருந்திக் கிருந்தமையடைந்தாலும் சித்தத்தைச்சிவன்பால் நிறுத்தி எதிரின்வயமுற்றுப்பொருதவேடனோடெதி ர்த்து அடாவேடா சற்றுமின் ஓடிப்போகாதே அமைமாத்திரையில் உன்னைக்கொல்லுகிறேனென்று அகூறி தனதுவில்லில்தொடுத்த னாராசமென்னும்வாளியை வச்சிரப்பூணெனதொடுத்து வேடராசன் மார்புக்குலக்காகவிடுத்தான்.

அப்போது வேடராசன் அக்கணைவருகிறதைக்கண்டு தனது கைக்கணையொன்றைவிடுத்து வருகிறபாணத்தைத்தப்பாமல் அதுவிட்டு உடனே இரண்டுகணைகளைத்தொடுத்துவிட்டார். அக்கணையிர ண்டும் அர்ச்சுனன்மார்பின்பட்டுப்பின்புறத்தில்விழுந்துவிட்டவே அப் போதும் அர்ச்சுனன்மனங்கலங்காமல் சித்தத்தைச்சிவன்பால் நிறு த்திமார்பில் பட்டகாயத்தைக்குறித்துச்சிறிதும்நடுங்காமல் அர்த்தசந்தி ரபாணத்தில் மூன்றுபாணத்தையெடுத்துநாணியில் வைத்துவேடரா ஜன் தோளுக்கும் மார்புக்கும் சிரசிற்கும் எய்தான்வேட ராஜன் அம்மூன்றுபாணத்தையும் கண்டித்துக்கணைகளைத்தொடுத்து அர்ச்சுனனை நோகச்செய்தான்.

அர்ச்சுனன் மறுபடியும் கணைகளைத்தொடுத்துவிட்டான் வேட ராஜன் அக்கணைகளைக்கண்டித்துவந்தான் அர்ச்சுனன் அடுத்தினமடை ந்து ஓ ஓ இந்தவேடன் வில்வித்தையிற்றிறமுடையவன் நாம்விடுக் குமவத்து சப்திரகணைகளைக் கண்டிக்கிறான் இவனை எமபுரிக்கனுப் பத்தக்கதாய் சாதிக்கவேண்டுமென்றுகருதி இரண்டுமூன்று பாணந்தொடுப்பவன்போலச் சிலபாணத்தைத்தொடுத்து விட்டான் பித்தனென்றுபெயர்படைத்த கைலாசவாசனாகியவேடன் அலட்சிய மாகவென்னுமுன்னம் விட்டகணைகளைமாத்திரம் கண்டித்துவிட்டு வேறுபாணமில்லையென்றர்ச்சுனனைப் பார்த்திருக்கும்போது வில்வித் தையால்விட்டமூன்றுபாணத்தில் இரண்டு பாணம்மார்பிலும்தோளி லும்பட்டுமற்றொருகணைப்பிச்சுமுடியைப்பிளந்தெடுத்துவிட்டதைச்சாம் பமூர்த்தியாகியவேடன் ஆச்சரியப்பட்டு ஒருதரம்பார்த்துக்கொண்டி ருக்கும்போது பாணம்வந்ததுதோன்றாமற்போய்விட்டது இவன்வில் வித்தையில் சிறந்தவனாகையால் நன்மையேயாகுமென்று உள் ளம்பூரித்து அதிக சினங்கொள்பவர்போல கோபங்கொண்டு வில்லிற் சிலகணைகளைத்தொடுக்கக்கருத்துக்கொண்டார் பிச்சுமுடியைக்கொய்

யையும் மதியும்சடைக்கழற்றனவேலாயுதக்கடவுளை ஈன்றருளியவரும் கக்கையிலிருக்கும்பார்வதி திகைத்திட்டனள் பக்கத்திலிருக்கும் தேவர்கள் தங்கள் தலைவன்பிச்சுமுடியறுபட்டதைகண்டமா த்திரத்தில் புகாலங்காலத்து மேகங்களைப்போலகர்ச்சித்து அர்ச்சுன ன்மீதுகவிந்து அடாதபசி அடாதபசி இதோ உன்னை தென்றிசைக்க னுப்புகிறோமென்று அகூறி தோள்தட்டிப்பார்த்தவர் பார்வதி தன் கணவனாகிய வேடனைப்பார்த்துச்சினங்கொள்ளாதேயுமென்று அபயமெய் செய்தனள் வேடராசன் அர்ச்சுனன்மேல் செல்லும்வேடர்களை அதட் டிநிறுத்தினான் முன்னம் வில்லில்தொடுத்திருக்கிற அர்த்தசந்திரபா ணங்களைவிட்டார் அர்ச்சுனன் அக்கணைகளைகண்டதுண்டமாக்கினன் வில்லில்சிலகணைகளைத்தொடுத்துவிட்டான் வேடராசன் அக்கணைகளை யெல்லாம்வெட்டிச் சிலகணைகளைத்தொடுத்து அர்ச்சுனனை நோகச் செய்தான்.

அப்போது அர்ச்சுனன் கலங்காமல் க-டு-எ-அ-டு கோடிசந் தமாகவானரும்திவ்வியகணைகளைத்தொடுத்துவிட்டான் அக்கணைகளெ ல்லாம் வேடராசன் அரசர்க்கொண்டு அர்ச்சுனன்சகாயமாக நிருநிரு வென்றெறிந்துக்கொண்டு வந்தனவேடர்கள் கண்டுபிடிக்கமுற்றனர்சமா ரியால் அருகிலிருக்கிறபார்வதிவேடராஜனைக் கண்ணாகிக்கி ருசித்துமனவருத்தமுற்றனள் வேடராசன் சமாரியைநோக்கினிற் றிறத்தைக்கண்டுமகிழ்ந்து தன்மேல்வருங்கணைகளின்மேல் திருக்கண் ணைவைத்தனர் திருக்கண்வைத்தமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் விட்டகணைகளெ ல்லாம் வேடராஜன்மேற்படாமல் கத்திவெட்டிவிட்டது போல்விழுந் தன அர்ச்சுனன்கண்டு ஓ ஓ இந்தவேடன்சிலஜாலவித்தைகற்றவனாக இருக்கிறானென்றெண்ணி பர்வதங்களைப்பொடியாக்கும் திவ்வியகணை களைமாரிபோற்சொரிந்தான் வேடராஜனையக்குவிட்ட பாணங்கெட்டு நெருங்காமல்வெளிவிட்டதுபோலாயினவேடராஜன் சிலகணைகளைத் தொடுத்து அர்ச்சுனனைநோகச்செய்தான் அர்ச்சுனன் அதிகசினங்கொ ண்டு ஒரு திவ்வியக்கணையை எடுத்துத்தன் வில்லில்தொடுத்துவேடரா ஜன் அக்கணையில்லில்விழுந்தவெளிப்படி மூன்றுகணையால்வெட்டியெ றிந்தனர் அர்ச்சுனன்கண்டு காலாக்கினிருத்திரனைப்போலச்சீறி நுனி லேவல்முகக்கணை மூவிலைவேல்முகக்கணை பிறைமுகக்கணை முதலிய வற்றை மழைவாரியிறைத்தாற்போலச் சொரிந்து வேடியனைக்கைகா ட்டவொட்டாமற்செய்தான். வேடனாக இருக்கிறவர் சாம்பமூர் த்தியாகையால் அர்ச்சுனன்கணைகள் வழக்கொன்றுசொல்பவர் வாழ் வைப்போலகாசபற்றனமற்றதுமாக இருப்பாராகில் ஒருகணைக்கு

நிர்வகிக்கமாட்டார்கள் அந்தவேளையில் சாம்பமூர்த்தியாகிய வேடு வர் இனிசும்மாயிருப்போமானால் வரவரவிபரீதப் போருண்டாகுமென்றுகருதி இருவரையுந்தொலைப்பதுபோலால், அர்ச்சுனன் மனங்களுங் காயல்தம்மிடத்திற்சேருந்தைச் செலுத்தியிருக்கிறான் உறுதியாக அதந் தால் அப்போது இவன்கருத்து எவ்வாறிருக்குமோ அறியவேண்டுமென்று வில்வித்தியகணைகளை எடுத்துத்தொடுத்துவிட்டார் அக்கணைகள் அர்ச்சுனனுடையதோளிலும்மார்பிலும் நெற்றியிலும்பட்டு உருவிப்போயின அலங்காரமிக்கதையுடைய அர்ச்சுனன்கலங்கித்தன் சித்தத்திலிருக்கும் சிவனிடத்தில்முறையிட்டு ஓய்வாயி ஒருவனுக்கு நான்அவமானமடைகிறதாக இருக்கின்றதேயென்று அதிவாற்புலம்பிருந்தொடையும் நடுக்கமுற்று வாடுகாலேபூமியில் வைத்து தரைகிடைத்தைவிட்டு மற்றொருவிடத்தில் வந்தாரின்று அன்பசாகரத்திலழுந்திப் பிர்த்தாரின்றனன்பார்க்கும் சிவன் ஸ்வாமிசர்வேசுவரனையுடைய அர்ச்சுனன் மனங்கலங்கியும் தம்மைமறக்கவில்லை திருவையுரியுமென்று கூறச் சாம்பமூர்த்தியாகிய வேடன் அர்ச்சுனனுக்கு வீரமும் தைரியமுமுண்டாகக் கிருபாநோக்கம்வைத்து அதிசயங்கொள்பவர்போல வெகுண்டு அர்ச்சுனன்மேற்சென்றான் அர்ச்சுனன் தானடைந்த வருத்தத்தைநீக்கிபாணமெடுக்கப்பெற்றுவருதுபோலச்சீறிவில்லில் அநேகம்திவ்வியகணைகளைத் தொடுத்தான் வேடராஜனும் வில்லில்சரமாரி பொழிந்தான் இவ்விருவர்சமரங்களுமாயிலாசகிரிமுழுதையுநிறைந்தன தேவர்களிலும் மண்டலத்தரசர்களிலும் இவ்விருவர் போர்செய்தது போலயாரும் போர்செய்ததில்லை இவ்வாறு ஒருமுகூர்த்தம் சரவருஷம்பொழிந்தனர் தேவர்கள்மகிழ்ந்தனர் வேடர்கள்தியங்கினர் நடுங்கினர் பார்வதி அர்ச்சுனன் சமரவேகத்துக்கு மகிழ்ந்தனள் இவ்வாறு சரவருஷம்பொழிந்து முடிவில்வேடராஜன் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து அடாதமி அருகாசனியையுடைய வில்லைப்பெற்றமையால் என்னுடனீ அவனைக்கும்போர்செய்தாய் இதோ அந்தகாரியை அறுக்கிறேன்பாரென்று ஒருகணையினால்காணியை அறுத்துவிட்டார் ஆக் கள்ளிதத்தலைதகென்றாய் முத்தொழிற்கும் வல்லவன் சொன்ன வாக்குப் பழுதாகமல்வில் நாணி அறுவேவில்விழுந்தது அர்ச்சுனன் கண்டு ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்தேவர்களாலும்மற்ற அசுரர்களாலும் அருகாசனிவெல்லுதல் அறுந்ததே இனிபோசிப்பதிற்பயனில்லையென்று கருதிவீராவேசங்கொண்டு நிமிர்ந்தவில்லைசாத்தில் பற்றிக்கதாயுதத்தைச் சுற்றிவருவதுபோல் சுற்றிக்கொண்டு ஓடோடியும்வந்து தன்வலிமையைக்கொண்டமட்டும் ஓங்கிவேடராஜன் முடியிற்புடைக்

தான் அந்த அடிபைப்பட்ட சாம்பமூர்த்தியாகிய வேடன் ஐம்புலனையொடுக்கிய சனகர்சனற்குமாரர் முதலான நால்வர்க்கும் நிச்சயப்பொருளையறிவிக்க யோகத்தில் நின்றசித்திரப்புதுமைபோலச்சற்றுமசைவில்லாமல் விழித்தகண்விழித்தபடி நின்றனர் முடியிலிருந்தகங்கை வாய்விட்டலறி அந்தத்திருமுடியின் சடைமுடியிலிருந்தனன்றும் பிறையும்புலம்பி மேற்றிசையிருந்தது நாகாபரணங்கள் நாற்றிசையிலும் சிதறிப்போயின பார்வதி அச்சமுற்று நின்றனள் சாம்பமூர்த்தியின்முடியில்வில்லடிப்பட்டதென்று நான்சொல்வதிற்பயனில்லை அந்த அடியானது பிரம்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலானவர்களுக்கும்பட்டதுமன்றி விலங்கு பறவைகள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரமென்ப வற்றிற்கெல்லாம் பட்டன வேதாகமபுராண கலைகளுமடிப்பட்டன அர்ச்சுனன் தைரியத்தையும் புஜபலத்தையும் யாவராலளவிடக்கூடும் அன்பர்க்கெளியனாகிய சாம்பமூர்த்தியின் பேரருளுடைமையினை நினைத்தலே வைதனம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

விண்ணிலுறைவானவ ரெவர்க்குமடங்காதவர் விரிஞ்சனிமேயாறுதலிறைநர்
மண்ணிலுறைமானவ ரொருவர்க்குமடங்காதவர் மனுக்குலமுதலோர்களைக்
கண்ணிலுறைநாகர்களி லொருவர்க்குமடங்காதவர் கட்செவிமகிபன்முதலோர்
என்னிலிப்பலியோனியிலுமொருவர்க்குமடங்காதவர் இருக்குமுதலியவேதா
வேதமடியுண்டனவித்தியவைக ளிகல்லாமடியுண்டனவேதனையும்
பூதமடியுண்டனவிருநிலைமுதற்புவிசெய்கைமேழிலதாசெல்பிலபொருளின்
பேதமடியுண்டனவிறப்பினிறப்பினி பிறைக்கைநாளன் றன்மனனார்
காதமலைச்சமவேடனடிவாங்கொடி காண்டையடியுண்டபோருதே.

வேடவேந்தன் வில்லடியுண்டு வெகுண்டு அடாதபாவியென்று உக்கிரங்கொள்பவர்போல் உக்கிரங்கொண்டனர் அருகிலிருந்தபார்வதி சுவாமிக்குக்கிருபைபெருகும்படி இனியவசனங்கூறினள், சாம்பமூர்த்தியாகிய வேடன் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து ஒருவேசனையிருக்கிறபாதகம் விற்போரிட்டாய் நானுற்றவுடன் வில்லினைகதையாகக்கொண்டு என்தலையிற் மோதியடித்தனை இவ்வளவுக்கும் நானுசலில்லை இனி உன்னுடன் விற்போர்புரிவதுதருமமல்ல நீயும்நானும் மல்யுத்தம்புரிவோம்வாவென்றழைக்க அர்ச்சுனன் அக்கருத்துக்குக்கிசைந்து புலித்தோல்தட்டி சல்லடத்தை இறுக்கிக்கட்டி தோள்தட்டியார்த்தான் வேடராஜனும்புலித்தோல்தட்டி சல்லடத்தை இறுக்கிக்கட்டிதோள் தட்டியார்த்தான் இருவரும் ஓரடி-ஈரடி-மூன்றடி-நாலடி வெளியடி

ற்பாய்ந்துசீறி-பேரிடி-போன்றடி-மேலடிபடிய எதிர்ப்போர்த்து
எட்டிக் கரங்களைப்பற்றிப்பிசைந்து அதிக உக்கிரக்கோரகட்டிபுஜங்களை
க்கட்டிப்புரண்டு மிருகார்க்குப்பவும் குத்துகளைத்தவிரும் பூச்சென்கெ
ளாகக் கொண்டுமெத்த கதத்தை புரிந்தவனும் பேச்சின்றிவிடாய்க்க
ண்டுதத்தளிக்க அர்ச்சுனன் மிகக்குத்தினான் அத்தனைக்கும் உத்தமன்
மகிழ்வுற்றனன் வாரிதூக்கியெறிவார் ஒருவர்க்கொருவர்மோதி கோ
க்கியறைவார் அவருக்கவர்கள் பின்னலிட்டுக்கொண்டு வரிசையிலுரு
ருவர் தன்னிடத்தப்பெலந்தியங்க மறுபடிவருகுவார் ஒடு-ஓடி ஓட்
டில் மரக்கொப்பிடிக்குவார் சாடி சாடித்தொட்கள் யாத்திடுத்தொ
டங்குவர் இப்படி ஒரு முகூர்த்தம் பெரும்போர்புரிந்தனர் அதை
இவ்விதமென்றெப்படி விவரித்துரைப்பன் வேட்சரும் பார்வதியும்
இருவர்செய்யும் பெரும்போரைக்கண்டு ஒருவேலை மகிழ்வடைவர்
ஒருவேலைவருத்தமுறுவர் இந்திரன்முதலான தேவர்கள்கண்டு ஆன
ந்தக்கண்ணீர் ததும்ப இரண்டுகரங்களைச் சிரமேற்குவித்துப்பக்தராத
காபராதயாளா ஓசாம்பமூர்த்தி உன்திருவிளையாடலை யாவரறிய
க்கூடுமென் றுபல்வாறு துதிக்கச் சாம்பமூர்த்தியாகியவேடன்அர்ச்சு
னனெதிர்த்து அறைய விவனறைய இவனை அவனறைய ஒருவர்க்
கொருவர் கட்டிக்கொண்டு தலையோடு தலையும் நெற்றியோடு நெற்றி
யும் கண்ணோடு கண்ணும் மூக்கொடு மூக்கும் வாயோடுவாயும் மார்
போடுமார்பும் தோளோடுதோளும் தாளோடுதாளும்தாக்கி அஷ்ட
குலபர்வதங்கள் திக்குகஜங்கள் அஷ்டநாகங்கள் தத்தளிக்க ஆதிசே
ஷன்முடிமாற்று உருண்டுகொண்டு யுத்தஞ்செய்து முடிவில் சாம்பமூர்
த்தியாகிய வேடன் தன்காற்பெருவிரலால் அர்ச்சுனனை யெத்தினர்
அர்ச்சுனன் அந்த எத்தினவிசையினால் வாயுமண்டலம் மேகமண்டல
ங்கடந்து சூரியமண்டலம் நெருங்கச்சென்று மறுபடியும்பூமியைநோ
க்கிவருகிறான் அர்ச்சுனன்முதுகு சத்துருவுக்குத்தெரியாமலிருக்க
வேண்டுமென்றுகருதி முதுகைமறைத்துப் பரமசிவனிடத்துக் கருத்
தைச்செலுத்தி வேடன்மேல் ஆரக்கோபங்கொண்டு அந்தரத்திலிருந்து
வரும்போது அர்ச்சுனன் பூமியில்விழுமுன் பார்வதிதன்கணவனை நோ
க்கி ஓசுவாமி அடியார்கிய அர்ச்சுனனைக்காப்பாற்றவேண்டுமென்று
வேண்டினள் சாம்பமூர்த்தியாகியவேடன் இருவளங்களித்துயாதொ
ருவருத்தமும் அர்ச்சுனனுக்குநேரிடாமலிருக்க கிருபைபுரிந்தனர்,
அர்ச்சுனன் ஒருவருத்தமுமடையாமல் பூமியில்குதித்து மறுபடியும்
போர்செய்ய மெத்தனித்துத்தோள்தட்டித் தொடையைதட்டி நிமிர்ந்து
வேடனைநோக்கில் அக்காலையில் எதிரில் நின்றவேடனும் பாசுபதப்பி
ரம்மியரைக்கரத்திலேந்தியிருந்தவேவெச்சிறுமியும் பக்கங்களில் சூழ்

ந்திருந்தவேடர்களும் மாயமாகமறைந்தார் அர்ச்சுனன் திசைத்து
சாற்றிசையிலும் சுற்றிப்பார்க்கையில் அந்தரத்தில் தேவதுந்துபி
முழங்க மந்தாரபாரிசாதமலர்சொரிய அப்சரஸ்திரிகளும் தேவர்க
ளும் ஜயவிஜயீபவவென்று வாழ்த்திப்பல ஆசிகள்கூற அம்சவாகனு
த்திற்பிரமனும் கருடவாகனத்தில் திருமாலும் அயிராவதத்தில் இந்தி
ரனும் மற்றுமுடைசூழ வெள்ளேற்றிலிருந்த சாம்பமூர்த்தி மழுவிடை
மேற்பார்வதிசமேதராக எழுந்தருளி அர்ச்சுனன் கண்ணுக்குத்தோ
ன்றினர் அர்ச்சுனன் ஞானக்கண்ணால் கண்டிருந்ததாகவேபோலவென்
கண்ணுக்குப் புலப்படக்கண்டமாத்திரத்தில் இரண்டுகெ
ண்ணிலும் ஆனந்தநீர்சொரிய இரண்டுகரங்களைச்சிரமேற்குவித்துதே
கமுழுதும் புளகாங்கிதமுறநின்று தொழுவான் அழுவான் எழுந்திரு
ப்பான் பாடுவான் ஆடுவான் தன்னைமறந்து நிற்பான் உள்ளம் பெரு
குவான் உருகுவான் மயங்குவான் தியங்குவான் பதைப்பான் குதிப்
பான் தான் போர்புரிந்ததை எண்ணி யெண்ணி யேங்கி ஏங்கி களிக்
கத்தக்கதையுடையனுமெச்சும்போசங்கர கெளரிசா சாம்பசதாசிவா
வாசா இருவினைப்பந்தங்களிற்றுக் கட்டுண்டு மெய்சோர்ந்து பிறவிக்க
டலில்லமுந்தி வருந்துகிற நாய்க்கும் கடையனுனை எளியேனைப்பாது
காக்கக்கருதி பிருந்தமிக்காசர்னையுடைய மாணிக்கங்களை உச்சியில்
பெற்றிராநின்ற சர்ப்பராஜனுனையும் கங்கையையுந்தரித்த சடாம
குடாவதந்தியோன்மாயமென்று சொல்லிப்பின் னுஞ்சொல்லுகிறான்.

ஓ சுவாமி ஸ்ரீஜயஜயவிஜயீபவ தேவதேவபிரமாண்ட திவ்வி
யசர்வபர்வேசானந்தா ஜெகத்ஜிதிசம்காரதிரோபவானுக்கிரகாதிய
டாண்ட பிண்ட உத்தண்டகாலப்பிரசண்ட சிகண்டகண்டகண்
டகா அந்தகாசுரசம்மாரா திரிபுராந்தகா இந்திராதியர்க்கருள் பதும
விலோசனதிவ்விய மகரகுண்டல ஆஜேயநாகடக கங்காதரா சங்கா
ரா தற்பரா அகண்டிதாலங்கிர்தகிருபாசமுத்ர கேதித்ராசுத்தசர்க்கோதா
த்ராபூஜிதா அந்தக்தறுக்கலிங்கமேகேஸ்வராமிரானமோகஸ்வராபரமேசு
வரா-சர்வேஸ்வரா தேவா-ஆவகாசவாமதானுபாவ என்னையாதரிமா
தவிசீ மகேஸ்வரி அகிலாண்டகோடி பிர்மாண்
டநாயகி காலபீரவி அகோராயிரவி அகோராங்கேஸ்வரி விரதத்திரி
ஆதிமகம்மாயிமேதவி அமுதநாதலி ஆதிசக்தி ஆனந்தசௌந்தரவாகோ
ரந்திரிருவிராமி சுடர்மாசவேதந்தியென்றும் இன்னும் பலவாறு துதி
த்துவணங்கினன் சாம்பமூர்த்தி வணங்கிய அர்ச்சுனனைவாரித்தன்
திருமேனியழுத்தப் புல்லினர் சாம்பமூர்த்தியின் திருமேனியிற்றன்
தேகம் பட்டமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனனுக்குண்டாகிய பரிதாபச்சோ

கம்மெய்வருத்தம்பாவும் நீங்கிப்பரமானந்தத்தை அடைந்தான். சாம்பவமூர்த்திசொல்லுகிறார் அர்ச்சுனா முன்னம்நாம் வேடுருவந்தரித்து உன்னுடன்போர்செய்தேன் அப்படிவந்ததற்கு காரணம் என்னவென்றால் உன்பெரியபிதாவின்புத்திரனாகிய துரியோதனன் உங்களைவர்களின் நாடுநகரமுதலியவற்றைக் குதிறாற் பறித்துக்கொண்டதுவுமன்றி உங்களைகாட்டிற்துரத்திவிட்டனன் நீங்களோவரும்பெரியோர்கள் வாக்கின்படிவனத்துக்குவந்து நீ கைலைக்குவந்து தவஞ்செய்தல் நாரதர் துரியோதனனுக்குகூற துரியோதனன் மூகனென்னுமசுரனையனுப்பித்து உன்னைக்கொல்லப்பன்றியாக அனுப்ப அப்பன்றி உன்னைச் சேதஞ்செய்யவந்ததால் நாம்வேடனாகி அப்பன்றியைக்கொன்று உன்னுடனேவிளையாட்டாக போர்புரிந்தனம் அதினால் உன்மனம்நம்மைவிட்டகலவில்லையாதலால் மகிழ்வுற்றுத்தரிசனமானோம் உம்மைப்போல் இடமிருந்தன் உலகினில்லை இனி உனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கொடுப்போம் நீகருதிய பொருளைக்கேட்டுக்கொள்ளென்றுகூறினார் இத்தவசனங்களைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் சாம்பவமூர்த்தியோடுபோர்புரிந்தோமென்ற அபசாரத்தையடைந்தோமென்ற ஏக்கமுற்றுச்சோர்ந்து உடல்நடுக்கமுறவாய்குழறச்சொல்தடுமாறச்சொல்லுகிறான் ஈசுவரா அடியேன் வேடனென்று அலக்ஷியமாக என்னைப்பலவாறு தூஷித்ததுமன்றி என்பாணத்தினால் பிரமுடியைப்பிளந்ததுமன்றி வில்லாகுரியில்மோதினேன் மல்யுத்தத்தில் அடித்தேன், உதைத்தேன், இடித்தேன், பொல்லாத அபசாரம்புரிந்தனன் இனியென்காயத்தையைத் திருப்பேனோவென்று பலவாறு அழுலம்பியபோது சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனை ஆதரித்துச்சொல்லுகிறார்.

அப்பா அர்ச்சுனா நீவழங்கிய தூர்ப்பாதைகளெல்லாம் நமக்குச் சாமவேதம் நீ விட்டபாணங்களோமலர்மாரி உன்வில்லடி வில்வமாலையென்றுகூற அர்ச்சுனன் சொல்லுகிறான் ஈஸ்வரா தருமசொரூபியாகிய தருமராஜனுக்குத் தம்பியாகினேன் சொர்ணகிறமுள்ள கடவுளை உன்னைக்கண்ணாரக்கண்டு துதித்தனன் தவசிரேஷ்டர்களுக்கருக்குமருமையான இன்பத்தையடைந்தனன் எனதுவப்பயனே பயனென்றுகூறிப் பின்னுஞ்சொல்லுகிறான் ஈஸ்வரா உமதுதிருவிளையாடலைப் பிரமாதிதேவாளை விடத்தக்கதல்லவென்றால் எளியவனுனுரைக்கத் தக்கதோ உமதுடையசரணார விந்தத்தைக்கண்ணாரக்கண்டவர் மற்றொருபொருளையும் இச்சிப்பரோவென்று தான்முன்னினைத்தகருத்தெதுவோ அதனைக்கேட்டுக்கொள்வதன்றி வேறுபொருளைவிரும்பினால் கனவருத்தம்சேரிடுமென்று கருதி எளியேன் என்பகைவரைநா

சஞ்செய்ய உமதுதிருநாமத்தோடுவிளங்கும் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று துதிக்க சாம்பவமூர்த்தி உளமகிழ்ந்து உமையவளு மற்றுள்ளவருங்களிப்புற அதிகவல்லமையையும் ஒடியாத வில்லும் அக்ஷயதூணியும் மானாத அம்புப்புட்டி முதலியவைகளுடன் சிரமுடியும் பாசுபதாஸ்திரமுங்கொடுத்து மந்திரோபதேசமுஞ்செய்தனர். இதனுடன் அர்ச்சுனனுக்கு உமையவள் கணபதி முருகக்கடவுள் திருமால்-பிரமன்-இந்திரன்-தேவர்கள்-முதலானவர்கள் தங்கள்தங்கள் நாமதேயத்துடன் விளங்கும் அஸ்திரங்களைக்கொடுத்தும் மந்திரோபதேசஞ்செய்தனர்கள் சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனைநோக்கிச்சொல்லுகிறார் அப்பா தனஞ்சயா இந்தபாசுபதாஸ்திரத்தைச்சொற்பபலத்தையுடைய மானிடர்மேல் விடாதே தேவர்கள்மீதும் அசுரர்கள்மீதும் விடுவாயென்றுகூறி வாழ்த்தி தன் பரிசனத்தோடு கயிலைக்கெழுந்தருளினர் அர்ச்சுனன் ஆராதிப்பக்கடலொழிந்து மகிழ்வுற்றனன்.

நாரதர்

காகண்டனிடஞ்செய் கலகம்.

தண்டகமண்டலம் யாழிகளைக்கைத் தரித்த நாரத மகாமுனிவரானவர் அந்நிலையத்திலிருந்து தனதிஷ்டம் செல்லுமிடத்தில் அங்கோர் வனத்தருகிலுள்ள ஓர் ஆசிரமத்தின் முன் வெளியில் விடப்பட்டுவந்துட்கார்ந்து சற்றுவெருந்து நாரதர் யாழினையிட்டு காந்தர்வவேதமாகிய சாமகானத்தில் சஞ்சாரத்தியவெல்லாக் கியானமானதில், வசந்தகோடாரகத்தைக ஆலாபித்திருக்கையில் அவ்வனவேடனாகிய காகண்டனென்பவன் நாரதரருகில் வந்து இவரைப் பணிந்து நமஸ்கரித்து கைகட்டிவாய்புதைத்து நிற்கையில் அவ்விராகத்தைபூர்த்திசெய்தருளிய நாரதர் அவ்வேடனைப்பார்த்து நீ ஆரப்பாவெனக்கேட்க அடியேன் இவ்வனவேடன் இவனைக்கொன்றும் பலிதமில்லாமற் போயிற்றென அப்பா எனக்கொருவெள்ளையானைத் தந்தம் வேண்டுவதாயிருக்கின்றது உம்மிடத்திலேதாகிலுமகப்படுக்குமாவென்றுகேட்க சுவாமி அடியேனிடத்திலேதுமில்லை ஆனால் இவ்வனத்திலோர் வெள்ளையானை திரிந்துகொண்டிருக்கிறது அதை எப்படியாகிலும் அதின்தந்தத்தைகொடுப்பையாகில் உனக்குவேண்டுவதைத்தருகிறேன் என்பேரில்லையாபகமவைத்தபடிந்து அத்தந்தத்தைக்கொடுப்பதாயிருந்தால் நான் நூந்தராதினத்துள் இக்குவருகி

றேன் உம்மாலாகுமாவென் சுவாமி என்கண்ணெரிப்பட்டால் அப்படி யேகொடுக்கிறேனென நாளவசியம் வருகிறேனென்று சற்றுபாசத்தீ ர்த்திருக்கையில் இவ்வேடன் சுவாமி! நான்கதியடையும்விதம் எப் படியென அவ்வேடனை நாரதர் கியானதிருஷ்டியிற்பார்த்து அப்பா! நீ முன்பிறப்பில் வாலி உன்மேல்ராமன் ஏழுமராமரத்தி னிடையிலிருந்து உன்னைக்கொல்வதற்கு ராமபாணத்தைவிட்டான் அதுவுன்மார்பில் தைத்தவுடனே அதை நீபிடித்துக்கொண்டு அடாராமா! நீ என்மேல் அம்புவிட்டதற்குகாரணமென்ன? நானுன்னை என்னசெய்தேன் இப்ப டிநீரோதுவாய்கொல்ல நினைந்ததென்ன? அப்படிநானிறக்கில் உனக் குவரும்லாபமென்ன? நீ ஒருபெரியமனுஷனோ? வீரதீரனோ? நீ ஒருவி ல்லாளியா? உன்னைப்பார்த்தால் வில்லாளியாகவேயிருக்கிறாய் நீசுத்த வீரனாகயிருக்கில் என்னெதிரேநின் றசமர்புரியமாட்டாயா? கையிலா காததால் மரத்தின்மறைவில் அம்பினைவிடுத்தாய் உன்னைப்போல்கூ னைநானெங்குங்கண்டதில்லை ஆகிலும்பாவாயில்லை உனக்கிடர்செய்தஎ வனை என்பின்னைக்கு மு-தல்லப்பூச்சியென்பதாய் பிடித்துவந்துவிளை யாட்டோட்டுவேன் நீயோசற்குணத் திற்பிறந்து ராஜாதிராஜனுயிருந்து சகலநீதிநெறிகளைபுணர்ந்துனக்கிவ்விதுகெடுதிநினைத்தாய் இனியான் துவாபயுகத்திற் பாரதயுத்தமுடிவில் யான்வேடனுதித்து இந்தஅம் பினால்உன்னைக்கொல்லுகிறேன் பாரென்று சொல்லி அம்பினைவிட்ட மாத்திரத்தில்தான் மாண்டுவிட்டான் ஆகையால் அந்தக்கிருஷ்ணனுட ன் கையில்தான் மடிவனென்பதாய் அவ்வேடனையனுப்பிவிட்டு தானுந் தனதாசிரமஞ்சென்றனர்.

இதற்கப்பால் இரண்டொருநாள்பொறுத்து மார்கழிமாதம் முக் கூட்டேகாதசியன்றுகாலையில் கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் வெள்ளைப் பட்டி போர்த்துக்கொண்டு அவ்வனத்தினருகிற்செல்கையில் அவ்வே டனும் காலையில் அம்புவில்லுங்கைபிடித்து அவ்வழிவருகையில் நார தர்சொன்ன வெள்ளையானை இதுதானென்று கருதிமுன்பு மீன்வயிற் றிலிருந்தெடுத்த எஃகான அம்பை இப்பாரியசின்மேல்விட இவ்வ ம்புபோய் கிருஷ்ணனது மார்பிற்றைக்கியது அந்த அம்பானது பசிவ வியற்றில் எஃகாகியகுழவிபிறக்க அதை அங்குசோதிடரையென்ன வென்றுகேட்டதில் இக்குழவி இப்படியேயிருக்குமாகில் இக்கரமா சநாசப்படும் ஆகையால் இதைராவி அவ்வமனத்திற்குள் திருப்பாற் கடலிற்போட்டால்தான் நன்மையென சங்குமுன்ன கருமாரைக்கொ ண்டுராவியும் ஒருவிரலளவு ராவவொட்டாததால் யாவத்தையும் வாரி திருப்பாற்கடலிற் போட்டுவிட்டுவருகையில் அத்துண்டை ஓர்மச்சம்

விழுங்கிடவும் அதையோர்செம்படவன் வலைவீசிப்பிடித்துக் கடையில்விற் குகையில் இவ்வேடன் வாங்கிமீனைவிடக்கொடுக்க அவளதை அறு க்கையில் அதன்வயிற்றில் ஓர்துண்டு எஃகிருந்ததை எடுத்துவைத்து கணவனிடமளிக்க கணவனந்த எஃகை அம்புசெய்துகொண்டுவிட்ட அம்புதான் மார்பிற்பட அதைக்கிருஷ்ணன் கையினாற்பிடித்துக்கொ ண்டு கீழேவிழுந்திருக்கையில் வேடன் வெள்ளையானையென்பதாய்ப் போய்ப்பார்க்கையில் கிருஷ்ணனாயிருக்கவேடன் அசந்து பயந்து நி லைடந்து சுவாமி கிருஷ்ணபகவானே! அடியேன்கண்ணுக்கு தாங்க ளொருவெள்ளையானையைப்போலிருந்ததையால்யானம்பெய்தேன் இந் தஅபசாரத்திற்கு என்னசெய்வேன்யான்தெரியாமல்கிறியேன்செய்த பிழையை தேவரீர்மனம்பொருத்து மன்னிக்கவேண்டுமெனப் பிரார் த்திக்க ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அவ்வம்பினைவிடாமற் கைப்பிடித்துக் கொண்டு அப்பா! நீபயப்படவேண்டாம் எனக்குக்காலம்சரியாய்விட் டது கூடத் (ஓ)னைகுத்தம்பாழானதால் இனிவைகுந்தஞ்செல்லவேண் டியது நீயோ திரேதாயுகத்தில்வாலி உம்மையான் ஏழுமராமரத்திரு ந்துவன்மீதுராமனுவதரித்துராமபாணம்விட்டேன் அதைநீபிடித்து க்கொண்டென்னைவைதான் துவாபரயுகம் பாரதயுத்தமுடிவில்வே டனாய்ப்பிறந்துஇந்த அம்பினால்உன்னைக்கொல்லுகிறேனெனச்சபதமிட்டு டயிறைசவிட்டுவிட்டாய் ஆகிலும்பாவாயில்லைநீஎனக்கொருசகாயஞ்செ ய்யவேண்டியிருக்கின்றது அதாவது அஸ்தினாபுரஞ்சென்று பஞ்சபா ண்டவர்களையும் பாஞ்சாலியையும் குந்தியையுங்கண்டு கிருஷ்ணனு க்கு ஆபத்துண்டாகி பிராணவாதைப்பட்டிருக்கிறான் உங்கள் ஏழு பேரையும் உடனேகையோடே அழைத்துவரச்சொன்னார் உங்களைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் உயிர்போய்விடுமாம் நீங்கள் விரைவிற் புறப்ப ட்டுவாருங்களென்றழைக்க தருமர் தம்பிமார்க்கு இச்சேதிசொல்லி வாருங்களென்றழைக்க அவர்கள் கிருஷ்ணனுக்கு ஆபத்துவந்த தென்ன? பிராணவஸ்தையென்ன? போபோ இதுநம்பத்தக்கதல்ல வென மறுபடியும் சகாதேவனைகேட்கையில் சாஸ்திரம்பார்த்து அங் குநடந்தசேதி யனைத்துஞ்சொல்லி நம்மைவரவழைத்து நமதுபலன்க ளைவாங்கிக்கொள்ளுவதற்கு வரச்சொன்னதேயன்றி வேறல்லவென அதற்கென்னசெய்கிறதென சகாதேவன் நாம் ஐவருங்கூடி அவர்கை யைத்தூக்கச்சொல்வார்களமவரைத்தீண்டாது ஓர்தடியைக்கொடுத்து அவர் ஒருபக்கம்பிடிக்கமெல்லமொரு பக்கமிருந்துபிடித்து எழு ந்திருக்கச்செய்வோமாகில் தப்பித்துக்கொள்ளலாமென அப்படியே ஆகட்டுமெனப் புறப்பட்டுப்போய் ஸ்ரீமத்கிருஷ்ணபகவானைக் கண்டு பாவருந்துக்கித்து அழுதுபுலம்பி மனஸ்தாபப்படுகையில் நான்வை

குத்தம்போய்ச்சேருகிறேன் நீங்கள்சீக்கிரம்வந்துசேருங்களென்று அம்மையைவிட்டுவிட்டு பிராணநாதனை சென்றடைந்துசேர்ந்தனள் அதன்பின் பாண்டவர் அவரவர் ஆயுதங்களை எடுக்கப்போகையில் அதைத்தடுக்கக் கர்ணியேற்றவர்களைவிளர் இப்படிச்செய்வதற்கு தான் அவர்களையழைத்தது அதற்குதான் இராத்திரிக்கு ஏவல்கூலிகைசேர்ப்படி இறப்பது இக்கைத்தாலே மனமேட்டன் கிருஷ்ணன்மேல் அம்புவிடவும் கிருஷ்ணன் அதினால் உயிர்விடவும் பாண்டவர்கள் பலங்களெல்லாம் வேயவிடவும் நாரதர்கலைத்தாரல்லவா.

நாரதர் கௌசிகரிடத்திற்செய்த கலகம்.

இவ்வுலகின்கண் பிரம்மரிஷிகளுக்குள்ளே சிறந்தவரென்று செய்யப்படாநின்ற விஸ்வாமித்திரமகாமுனிவரிடஞ் சிறப்புற்றோங்கிய யாழ்முனியாகிய நாரதமகாமுனிவர் சந்திக்கையில், கௌசிகர் நாரதரைக்கண்டவுடனே அவர்மெத்தவும் சந்தோஷித்தராய் அன்புகூர்ந்து அவருக்கு வேண்டிய உபசாரஞ்செய்து தமதிடமிருத்தினவர்க்குத் தர்ப்பாசனத்திலேசிச்செய்து இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் வினாவுகையில், நாரதர் சிரித்துக் கோபமானது நிறைவேறிவிட்டதாவெனக்கேட்கையில் சுவாமீ! அந்த தாடகைப்பாவியானவள் அனந்தமுறை வேறுபெட்டாமல் அனர்த்தஞ்செய்துகொண்டே வருகிறாள் அந்த பாவியாகிய இராக்ஷசியை வெல்லவுமாட்டாமலும் அவள்மெத்தவும் கொண்டாடுகிறது. அச்சண்டாளியைக்கொட்டி யான் செய்யும்யாகத்துக்கு விக்கினம் செய்யுறபடியால் எனக்கிதுவே துக்கமாயிருக்கிறது இதற்கேதாகிலும் அவளைக்கொப்பிக்கத்தக்கபடியாகிய விதிமிருந்தால்தேவரீர் அருளிச்செய்யவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க, அதற்குநாரதமகாமுனிவரேனும் விஸ்வாமித்திரமகாமுனிவ அவளையாவராலும்வெல்வதற்குக்கூடாதை அயோத்திமாநகரின் தசரதச்சக்கிரவர்த்தியின்புத்திரனாகிய ஸ்ரீராமனொன்பவனைக்கூட்டிக்கொண்டு போவீரேயாகில், அச்சிறுவனுக்கு அவ்ராக்ஷசியை வதைக்கத்தக்க சக்தியுள்ளதெனச்சமுரைகையில் அதற்குகௌசிகமுனிவர் ஆமாம் அந்த ஸ்ரீராமன் இளந்தைப்பருவமானதாலும் தன்பிதாவைவிட்டுப்பிரியாதவனானதாலும் அவனெங்கும் புத்தகாத்திரஞ்செய்து சமர்புரியாதவனென்பதாலும், வில்வித்தையில் ஒருவனையும் இதுவரையில் வெல்லாதவனென்பதாலும், அவனைச்செயிக்க அச்சிறுபிள்ளையால் எப்படிமுடியுமெனக்கேட்க, அதற்குநாரதமுனிவர் ஆ! ஆ! அந்தஸ்ரீராமர் இலேசானவரல்ல சகலபுவனசராச

ரங்களையும் காத்துரக்ஷித்துவரும் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே தசரதச்சக்கிரவர்த்தி ஈடேறும்வண்ணமாகச்செய்தியும் புத்திரகாமேஷ்டியாகம்செய்ததால், தசரதனுக்கு குலகுருவாகிய வசிஷ்டமகாமுனிவரைவணங்கி புத்திரபாக்கியத்திற்கு அனுக்கிரகஞ்செய்யுமென அவர் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்யும்படி அனுக்கிரகித்ததில், அவர் அந்தயாகத்தை முடித்து அதினால் லேகாசாரபாயாசம் ஆண்டவன் பகிரண்டப் பிரமாண்டங்களுக்கும் நாயகனாய் அவதரித்த மகாவிஷ்ணுவானதால், அசாதாரணமான மகிமையும் சௌரியத்தையும், புஜபராக்கிரமத்தையும் திருவருவழகினையும், உடையராயிருக்கிறார். ஆதலால் அவரைச்சிறுவனென்று எண்ணவேண்டாமென்று சொன்னதுமல்லாமல் அவரை யாவருந்திருத்திரலும் அழைத்துக்கொண்டுபோவீர் அவ்வாக்கியத்தை எளிதில்ராமலக்ஷ்மணரையப்பார் மற்றவரால் முடிக்கமுடியாதென. நாரதமகாமுனிவர் கௌசிகரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தானிருப்பிடஞ்சென்றனர், அதன்பின்பு, விஸ்வாமித்திரமுனியானவர், அயோத்திக்குச்சென்று தசரதச்சக்கிரவர்த்தியைக் காணச்சென்றணைக்கையில் அவரைக்கண்டதசரதச்சக்கிரவர்த்தி அம்முனிவருக்குவேண்டிய வந்தனவழிபாட்டுடன் மரியாதைகள்செய்து, நூதனமிகசுவர்த்தி சிம்மாசனமாகிய, ஆசனத்தில் பொருந்தச்செய்து தேவரீர் எமதாலயத்து எழுந்தருளியது யான்செய்தபாக்கியத்தாலன்றோ? அதுபரமபாக்கியந்தான், தாங்கள் அடியேனிடம் வந்தகாரணமின்னதென்றுதெரிவிக்கும்படியாய்ப்பிரார்த்திக்க, சௌகமுனிராஜனாகிய தசரதச்சக்கிரவர்த்தியே! யான்செய்யும்யாகத்தினிற்குப் பின்னமாய்விடவரும் மகாபாதகியான தாடகையென்னும் அரக்கியை வெல்வதற்கு யாவராலும் சக்தியோதாதாகையால், தமதுபுத்திரனாகிய ஸ்ரீராமனைசற்று என்னுடன்கூட்டி அனுப்பவைக்கும்படியாய் தங்களை கேட்கிக்கொள்ளுவதற்குயாதொருதடையின்றி அனுப்புவீரென்னும் அதினால் யாகத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வேனென, அதைக்கேட்டவுடனே டதசரதர் பெருமூச்செறிந்து நிட்டூரமைகொண்டவராய், மகாமேத்தவருத்தமுற்று சுவாமீ விஸ்வாமித்திரரே அவன்மெத்தச்சிறுவனும்நடுவயதாகாதே அவனோ எப்படியனுப்புவேன் அவன் போல்லாத அரக்கியாதலால், அவள்கைக்கு இவன் எம்மாத்திரம் ஆகையால் அடியேன் வருகிறேன் அவளைச்செயித்து உமதுயாகத்தை முடிப்பிக்கிறேனென, அப்படியல்ல அந்த ஸ்ரீராமன்மாத்திரம் அவளைவெல்லக்கூடுமேயன்றி உம்மைப்போல் 11-பேர்சேர்ந்திருந்தாலும் எவ்விலோம் அவளுக்குச்சண்டாக்கி ஆகையால் ஒருசிறுவனாகிய ஸ்ரீராமன் கேவலம் உம்மைப்போலல்ல உமக்குத்தெரியாது நீர்புத்திரவா

ஞ்சையினாற்சொல்கிறாய், அவர் இதற்கென்றேயவதரித்தவர், அவரிடம் இராமபாணமென்பதொன்று அதைத்தடுக்கயாவராலு முடியாது எப்படியாயினும் எம்மீதுதயைபுரிந்து அனுப்புவீராகில் உடனே அழைத்துவந்து தங்கள்சமுகம் ஒப்பிக்கிறேனென்று பேசுகிறானென அதற்குத்தசரதர் சம்மதிக்காதிருக்க, கௌசிகர் முகக்கோணலானதைப்பார்த்திருந்த வசிஷ்டமகாமுனி அச்சமயம் தசரதர்க்கு தக்கபடி தைரியஞ்சொல்லி அனுப்பிவையுமென, தசரதருந்தன்குருவாக்கு தப்பாதனுப்ப, கௌசிகர் ஸ்ரீராமரை அழைத்துக்கொண்டுபோகையில் இலக்குமணப்பெருமானும் அவரைப்பின்தொடர்ந்துபோக, இம்மூவர்களும் விஸ்வாமித்திரர் செய்யும்யாகத்தண்டை இராக்ஷதர்கள் வருவார்கள் ஜாக்கிரதையாய்ப்பார்த்துக்கொண்டிருங்களென்று தனது யாகத்தைநடத்திவருகையில், வெகுநேரம் ஒருராக்ஷதனுங்கூடவாராதிருக்க இவர் என்னம்மை அப்பிரயோசனமாய் அழைத்துவந்தனரென, மனக்கிலேசமுற்றிருக்குஞ்சமயத்தில் ஒருகூட்டம் இராக்ஷதர்கள்வர அவர்களை ஸ்ரீராமர் கும்சப்படுத்துகையில் அவர்கள் இராக்ஷதமாயையினால் மேலுமேலும் அபிவிர்த்தியாயெதிர்க்க ஸ்ரீராமருக்குக்கோபமுதித்து தனது கோதண்டத்தைவளைத்து அதில் ராமபாணத்தைத்தொடுத்துவிட்டு அந்தராக்ஷதர்களை ஒருவரேனுந்தப்பிப்பிழைக்கவொட்டாமல் நாசஞ்செய்தனர் உடனேகௌசிகர் என்னாசயாச்சாரம்ஆனாகிலும் இராக்ஷதர்கள் வந்தார்களாவென, ஒருகும்பற்கூட்டம் இப்போது தான்வந்து யாவருமாண்டனரென ஜாக்கிரதை இனிதாடகை வருவாள்என தனது யாகத்தைநடத்துகையில். சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் தாடகைவந்தனள், அவளைப்பார்த்து சுவாமிகேவலம் இவள் பெண்பிள்ளை இவளை சத்துவீரர்கள் எதிர்க்கவசமோ அதுசரியன்று நகைப்பரென, கௌசிகர் ஸ்ரீராமா! இவள்பார்வைக்குமாத்திரம் பெண்பிள்ளை, சௌரியத்தில் ஆண்பிள்ளைகள், அடங்கலும் தோற்பிக்கச்செய்பவளை பெண்பிள்ளையெனக்கருதலெப்படி அதினாற்றோஷமில்லை யோசிக்கவேண்டாம் அவளைக்கருவறுப்பதுகாரணம் அப்போதுகைகமற்றது அவள் இலேசானவளல்லவென, ஆக்கியாபித்துயாகம்புரிவதைநோக்க அந்ததாடகைப்பாவியானவள் கிர்கிதித்தியமாய் வந்துயாகத்தை அழிக்கவருகையில் இவள்கொடியதுஷ்டியெனத்தனது கோதண்டத்தைவளைத்து இராமபாணத்தொடுத்து கைபுரளவிழுத்து மார்புறவாங்கிவிட அவ்வரக்கிபெரும்பருவதம்போல் பூமியில் விழுந்திறந்தனள் அதைக்கேட்ட அவள்சுற்றத்தார்வந்தெதிர்க்க அவர்களையும் ஸ்ரீராமர்மாளச்செய்தபின் அவர்யாகமும் நிறைவேறியது

இக்கலகத்தால் விஸ்வாமித்திரர்யாகம் நிறைவேறவும்தாடகைமுதலியபல அரக்கர் கூட்டங்கள்மடியவும், தசரதர் இதினால் தாபந்தீரப்படவும் நாரதர்கலகத்தாலெல்லவா.

நாரதர்

வல்லாளராஜனிடஞ் செய்கலகம்.

திருவண்ணாமலையின்கண் நன்னெறி, நற்குணம், சத்தியம், நீதியுடன் சிவபத்தியிற்சிறந்த சோழநாட்டரசனாகிய வல்லாள மகாராஜனென்பவர் தன்மனைவியன்றி மற்றொருமங்கையரை வன்னியெனக்கருதியதன்மையான, புலியும் பசுவும் ஓர்துறையில் நீருண்ணவும், அந்தணர்சந்ததம் வேதபாராயணஞ்செய்யவும், மாதமும்மாரிவருஷிக்கவும், அரசியற்றிவருங்காலத்தில், தனக்குப்பின்னோர் சந்தானம் பெயர்விளங்குவதற்கில்லையேயென மிகவருத்தமுற்று, அமைச்சர்களை நோக்கி அமைச்சர்களே: சிவபூசைகளிற் குறைவு நேரிட்டதோ, உலக நீதிகளிற் பிசகுநடந்திட்டதோ, வேறெவ்விதகுற்றங்க ணடந்திட்டதோ, அறியேன் எனக்கிவ்வாறு சந்தானமற்றுப்போனதற்கு காரணமியாது: அதை உரைப்பீராக. என்றதில், மந்திரிகள் அரசர்க்கரசே: அவைகளினாலன்று பூர்வவினைப்பின்கொடுமை. ஆனாலும் இத்தலத்தினில்வரும் சிவனடியார்கட்கு வேண்டியவற்றை மனமகிழ்வுடனளிப்பீராயின், இச்சிவபெருமான் திருவருளால் நற்புத்திரப்பேறுக்குண்டாகுமென, அவ்வுரைகேட்டவரசன், ஆ! மந்திரிமார்களே, இனி சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இத்திருவருணைப்பதியின்கண்வரும் அடியார்கள் எதைக்கேட்டாலுந் தடையின்றிகொடுப்போமென, துவஜம் நாட்டிவருவீர்களென்று கட்டளையிட, மந்திரிமார்களும் அவ்வாறே துவஜம் நாட்டி பறையறைவித்து காலையில் இத்தலத்தின்கண்ணிருக்கும் வேதியர் தவத்தினர், சங்கமர், யாசகர், பாலியர் விருத்தர் முதல்பலரும் இச்சுவந்தவேண்டியதைப் பெற்று விசனமின்றி வாழ்ந்திருந்தனர் இதன்றி விவாகஞ்செய்துகொள்ள, மனைப்படைமீட்க, உபநயனமுடிக்க, ஆலயபணிகள்செய்ய, மடாலய தருமம்புரிய வந்து கேட்பவர்க்குத்தக்கபடி அளித்து வருவதைக் கேள்வியுற்ற நாரதமகாமுனிவர் வல்லாளமகாராஜனிடமேகுந் தருவினர்.

அம்முனிவர் வரவைக்கண்டு அரசன் எழுந்து நமஸ்கரித்து வந்தவர் திவ்விய ஆசனத்திருத்தி அவருக்கு உபசாரணையானமொழிசளுரைத்து சுவாமி! அடியேனிடம் தேவரீர் எழுந்தருளியதென்ன அம்முனிவர் ஓய் அரசனே! நீர்செய்யுந்த நம்பரிபாலனத்தைக்கேள்வியுற்று அக்கருத்தையறியவந்தேன் அதனைச்செம்மையாயுரையுமென அவ்வரசன் தன்கருத்தை வெளியிட, முனிவர் அருணையம்பதி சிவபெருமான் திருவருட்பெருக்கால் இசைவதற்கு ஓர் மிகவுந்திக்குமென வுரைத்து யாம்செல்கின்றனமென்று புறப்பட்டு, கைலையங்கிரியைச்சேர்ந்து அவ்விடம் சிவபெருமானைக்கண்டு தொழுதிறைஞ்சி வல்லாளனது குறையினையெடுத்துக்கூற அச்சிவபெருமான் அவர்கருத்திற் கிசைந்து யாம்முன்னமே யதனையறிவோமென்றுரைக்க நாரதரும்விடைபெற்றுச்செல்ல, சிவபெருமான் குபேரனையழைத்து, வல்லாளனது தருமத்தைச் சோதிக்கச்செல்லுகிறோம் நீர்சிறப்பு கனதனத்தியுடன்வருகவென்றுக்கியாபித்து தான்சங்கமவேடம்பூண்டு திருவருணையம்பதிசென்று வசுபதிகொண்டவர்போல், உடைவுகொடுப்பவருடன்சேர்ந்து வேடிக்கையிட்டனர். அதன்பின் விலைமகள்வீதிசென்று ஓர்தாசியின் மனைக்குப் பரியக்கொடுத்தும் பொன் எவ்வளவெனக் கேட்கையில், அவர்கள் சுவாமி! இதுபொய்யன்று. எங்கட்கோரிரவிற்கு ஆயிரம் பொன்னளித்திடல்வேண்டுமென்றனர் அப்பாத்தையர் உரைத்ததைக்கொடுத்து தான்தனது தேவகணங்களைச்சங்கமராக்கி அழைத்துவந்தவர்களில், ஒவ்வொருத்திக்கு ஒவ்வொருத்தராக அடியெண்மேலுன் பெயரென்னவென்று கேட்க, அவள் என்பெயர் மீனாக்ஷியென, சொக்கலிங்கத்தம்பிரானை அவளிடம்விட்டு, காமாக்ஷியென்பவளுக்கு ஏகாம்பரத்தம்பிரானையும் விசாலாக்ஷியென்பவளுக்கு விஸ்வநாதத்தம்பிரானையும், காவேரியென்பவளுக்கு காளகண்டத் தம்பிரானையும் நீலியென்பவளுக்கு நீலகண்டத்தம்பிரானையும், தாம்பித்து அவரவர் பெயருக்குத்தக்கபடி சங்கமரைவிடுத்துக்கருத்தியேனும் சம்மாயிருக்க வொட்டாது செய்தும், சிவபெருமானாகிய சதாசிவத்தம்பிரான் அவ்வரசனிடஞ் சென்றகையில் அவ்வரசன் அவரையும் அவர்பிடனையுங்கண்டழைத்து உட்சென்று அவர்க்கு சோடசோபசாரமாய் பூசைபுரிந்து வணங்கிநிற்க அச்சங்கமர் அரசே! எனக்குப்பொன்வேண்டாம் பொருள்வேண்டாம் மண்வேண்டாம் மனைவேண்டாம் தற்காலம் என்றனையாதிக்கும் மன்மதவாதையினைத் தவிர்க்கத்தக்கதாய் வந்தனையென்கையில் அரசன் அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அப்படியானால் தேவரீருக்கு விவாகம்சுதனைப்பொருதிச் செய்விக்கிறேனென அச்சங்கமர் அரசே! அவைவேண்டாம் அது எக்காலும்தெ

க்கிலே இக்காமநோயை விலைமாதர்தீர்ப்பரென்றனர் சுவாமி! தங்களிஷ்டப்படியே செய்விக்கிறேனெனக்கூறி எவளாவதொருத்தியை அழைத்துவர தாசியினை அழைத்துவாருமென அவர்கள் கணிகையர்வீதியெங்கிலுஞ் சுற்றித்திரிந்து விசாரித்தும் ஒருத்திகிடைத்திலாதிற்றெனவுரைக்க மனமுடியும் அவ்வேந்தன் மிகமனவருத்தமுற்றுவாடுகையில் வேந்தே! இத்தாயாங்கள் சென்றழைத்துவருகிறோமென மந்திரிமாருரைக்கையில் அரசன் சீக்கிரத்தில் அழைத்துவாருங்களென்றுரைக்க அவர்கள் எவ்வளவோ தந்திரங்கள்கூறியும் கணிகையர் சம்மதியாததன்மையால் அவர்களும் வருத்தமுற்று அரசனுக்குத்தெரிவித்தனர். அதை அரசன்கேட்டுச் சோர்வடைந்து பின்னும்விரைந்து இச்சங்கமர்க்கு இசையவருவார்க்கு எனது நாடுகளுமுழுதுங்கொடுப்போமென மொழிந்தும் அதுவன்றியானை குதிரைமுதலிய தரம்பொருளினைத்தும் மதிப்போமென அரைத்தும் அம்மங்கையோ எனையின்றதாயெனவும்வன்மெனக் கணிகையர்கள்கேட்டு மன்னனே! நாங்கள்முன்னம் பொன்னினைக்கைப்பற்றிக்கொண்டோம் நாங்கள்வருவதற்குமுடியாதென்ன அரசன்தானுமுற்று மனவருத்தத்துடன்தனது அரண்மனையிலிருக்க அவ்வேந்தன்மனைவிமக்களாகிய அலங்கம்மாதேவியரும் சல்லம்மாதேவியாரும், அரசனுக்குவருத்தம் நேர்ந்ததென்னவென்று அப்பணிதாகேட்க, நடந்தவற்றைச்சொல்கையில், அப்போது சல்லம்மாதேவிகேட்டு, அரசே! என்றனை யவர்க்கிசையவளிக்கும் கருத்துக் கிசைவிருக்குமெனில், இசைகின்றேனென, அரசன்மிகமகிழ்ச்சியுற்று சம்மதித்தே ஓரறையினுட்சென்று அவரது தன்பத்தையகற்றிவைப்பாயென, சங்கமரிடம்வந்து தங்கள் மனதிஷ்டப்படி நடந்துகொள்ளுங்களென்றனர்.

அக்ஷணம் சல்லம்மாதேவி ஸ்நானஞ்செய்து நல்லாடையுடுத்தி பொற்பணிகளாற் றன்னையலங்கரித்துக்கொண்டு சங்கமரிருக்கும் அறையினுட்சென்று சங்கீதம்பாடியும், யாழ்வாசித்தும், பக்கத்தில் நெருங்குகையில் சாட்சாத் பரமபதநாதராகிய சங்கமர் சிவயோகத்திலிருந்தனர் சல்லம்மாதேவியார், எவ்வகை சரசசல்லாபங்களைச் செய்தபோதிலும், அப்பரமசங்கமர் யோகமிருப்பவர்போல் இருக்கக்கண்டு வருந்தியும், சங்கமர்மீதுசாய்ந்து தழுவப்போகையில், அச்சிவபெருமானாகிய சங்கமர் ஓர் சிறுகுழந்தைவடிவாகிச்செந்தாமரை மலர்போன்ற வாயினைத்திறந்து அழுதுதடங்கியது அக்குழவியின்குரல்கேட்ட வேந்தன் இது சிவபெருமானது திருவிளையாடற் செயலென்று அவ்வரசன்விரைந்துசென்று, அவர் அதிக ஆவலுடன் அக்.

ருக்ஷத்தையெடுத்து. அனைத்தும் அதிஉச்சியிலேமுளைத்து உள்ளம் பூரித்து ஆனந்த பரவசமுற்றிருக்குந்தருணத்தில் அச்சிவபெருமானன் குமறைந்தனர். அப்போது அவ்வரசனுந்தேவியும் அழுதுசிந்தாக்கிராந்தர்களாய் வருத்தமுற்றனர், அங்கவர்களது அழுகையினொலியைக்கேட்ட சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி பார்வதிசமேதராய் இடபவாகனரூடராய்த்தோன்றுகையில், அரசனும். மனைவியும் மனமகிழ்ந்தவணங்கித் துதித்தும், ஓர்குழந்தையுதிக்கத் தயைபுரிதல் வேண்டுமெனக்கேட்கையில், அச்சிவபெருமான் மன்னனே! உமக்குயாமே ஓர்குழந்தையாய்விட்டனம் உங்கள் ஆயுள்முடிவில்யாமே உங்கட்கு உத்தரகிரியை முதலியவற்றைச்செய்யவல்லோம் ஆதலால் இனி நீங்கள் வருந்தாதிருக்கவென்று பரமசிவமானவர் அந்தர்த்தானமாயினர் இக்கதைத்தால்பரமன்பண்டாரமானதும். குபேரன்சீடனானதும் கணிகையர் அரசன்சொல்லைக்கடந்ததும் அரசன்மனவருத்தமுற்றதும் அவர் பத்தினிபண்டாரத்தையணைத்ததும், தற்செயலாய்பாலன்பிறந்ததும் இந்நாரதர்கலகத்தாலல்லவா.

நாரதர்

சுக்கிரீவனிடஞ்செய் கலகம்.

இஷ்கிந்தையில் வாலியாலடிபட்டு மனவருத்தமுற்று வனத்தின்கண் சஞ்சரித்திராநின்ற சுக்கிரீவமகாராஜன் மாருதியுடன்சேர்ந்து அங்கோர் மரத்தினருகிலிருக்கையில் நாரதமுனிவர் வெகுதூரஞ்சென்று வேசாரிதிகளில்லாப்புடன்வருகையில் அவரைக்கண்ட சுக்கிரீவன் மாருதி இருவரும் அவரடிபணிந்து சாஷ்டாங்கமாய்விழுந்து தண்டஞ்சமர்ப்பித்து அங்கோரிடத்தில் இம்மூவரும் உட்கார்ந்து க்ஷேமங்களை விசாரிக்கையில் சுக்கிரீவன் மனவருத்தமுற்றுமனத்துயரடைந்து நாரதரைப்போற்றி சுவாமி! அடியேன் என்றமையன் வாலியசற்படுத்துக்கங்கொஞ்சமல்ல என்னைரமும்போராடி கண்ணிளிந்காணவொட்டாமற்காட்டிற்றுரத்திவிடுகிறான். இவனாற்படும்பாதைகொஞ்சநஞ்சமல்ல இதற்கோர்தந்திரோபாயஞ்செய்து அடியேனைக்கடைத்தேற்றவுபாயமருள்புரியக் கிருபைசெய்வாயெனமெத்தவும் விசனமுறக்கேட்கையில் அப்பா சுக்கிரீவா! உனக்குத் துணையாக ஆஞ்சநேயரிருக்கையில் உனக்கென்னபயம். அவனைவிடவல்லவர் யாரிருக்கின்றனர். அவர்மனம்வைத்தால் முடியாதகாரியமொன்றுண்டா இதுதெரியாது வெண்ணெயைவைத்துக்கொண்டு நெய்யிற்கழுவதுபோற்புலம்புகிறாய்

என ஆஞ்சநேயர் சுவாமி! அடியேனையோர் பொருட்டாயுரைப்பதினென்னபலன் அடியேனாலாகுங் காரியமொன்றில்லையே அந்தவாலியைத்திற்கு ராமம்மாத்திரம் அவ்வாலிக்கோகாமொரு மசகம் என்னைச்சொல்வதிற் கிஞ்சித்திறனும்பயனில்லை என்னினுஞ்சிறந்தபெரியோர்களால் நிறைவேறத்தக்கதாய் ஓர்காரியானுகூலத்தை சொல்லுவீராகில் அது எங்களுக்கு நன்மையைத்தருமென அவரை வணங்கிக்கேட்கையில் ஆறுற்கேளுங்கள் கனவான்களே! இன்னுஞ்சிலதினத்தில் சகலலோகரக்ஷகனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியானவர் அயோத்திமாநகரில். தசரதச்சக்கிரவர்த்தியின் புத்திரனாயுதித்து சகலவல்லமையையும்பொருந்திய அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இப்போது தண்டகாரணியத்திற் சஞ்சரித்திருக்கிற அவரதுவரவையெதிர்பார்த்திருந்து அவரைக்கண்டு உங்கள்மனக்குறையை அவரிடஞ்சொல்லுவீராகில் அக்கருத்தைச்சொல்லியவண்ணம் நிறைவேற்றுவரென அவர்வருங்காலமும் அவரது அடையாளமும் தெரிவிப்பீராயின்யாங்கள் அவரைக்கண்டுகொள்ளக்கூடுமென அவர் இப்பாதையின் வழியாய்த்தான் [illegible]துதம்பி இலட்சுமணனும்தனதுமனைவி சீதாதேவியும்வருவர்கள் அந்த ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணர்கைகளில் எந்தவேளைகளிலும் அம்புவில்லு அம்புறாத்தூணிமுதலியவைகளிருப்பர் அவர்தான் அரியபிரம்மாதிகளும் ஒருருவாயுதித்தவந்தவர் அவர் இந்த அவதாரத்தில் எத்தனையோவிந்தைதனைமுடிக்கவல்லவர். எனக்குச்சிலவுகொடுத்தனுப்புங்கள் என அவ்விடம்விட்டகன்றனர். அதன்பின்பு சிலநாளில் ஸ்ரீராமர்சீதையைத்தேடிக்கொண்டொருபக்கமும்இலட்சுமர்தேடிக்கொண்டொருபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டு இருவரும்வருகையில் இவர்கள் சபரிசொன்ன ரிசியமுகப்பர்வதமே லேறினர்கள். அதில் வசிக்கும் வானரங்களுக் கரசனாகிய சுக்கிரீவன் இவர்களைக் கண்டு வருபவர் ஆரோ சத்துருக்களென்று பயந்து யாவரும் ஓடியொளிக்கையில் நளன், நீலன், அனுமான் முதலிய சிலவீரர்கள் அம்மலையோர் பக்கத்தில்மறைந்து வாயுபுத்திரனை அனுமானுக்கு அவர்களைக்காட்டி இவர்கள் வாலியனுப்பவந்தவர்களோ என்னமோ இவர்கள்கையில் வில்லேந்தித்திருக்கின்றனர். நீர் செவ்வனே யோசித்துப்பாருமென்றுரைத்து அந்நமலைக் குகையிலிருந்தனர். சிலநாளிற்கு முன் நாரதர் சொல்லியபடி ஸ்ரீராமர்வருகிறதோ? என்று அஞ்சனாதேவிக்குப்போனாகிய அனுமானானவர் சுக்கிரீவன்முதலானவர்களுக்கு அபயாஸ்தங்கொடுத்து நீங்கள் இவ்விடத்திருங்கள் நான்போய் அறிந்துவருகிறேனென்று ஒருபிராமணப்பிள்ளையாகவுருவெடுத்து ஸ்ரீராமர் லட்சுமணரிடத்துக்கு வருகையில் அவர்கள்ஸ்வரூபமாய்க்காணுகின்

றது இவர்கள்சேதியைச் சுவல்பவிவேகத்தாலறியலாமென்று யோசி த்துப்பார்க்கையில் இவர்கள்மனதில் கொஞ்சந்தயாளுஞ்சேர்ந்த கிலே சத்தில் கொந்திருப்பதாயும் அநிலவர்கள்மெலியத்தக்க சாமானியர் களுமல்ல கேவலம் மானிடர்களுமல்ல யதார்த்தமாய்ப்பார்க்கையில் தேவர்களே! அவர்கள் இங்குவரும் காரியமும் வேறொர்பொருளைக் குறித்தல்ல தேவாமிர்தத்திற்கு சமமானபொருளிவர்களிடமிரு க்கது அது இடையிற் கைதவறியது அப்பொருளையே வானம்புரி யென்றுரீதிகிலுன்னைச் சூழத்திரின்மன்மதனும்கானுவன் சாமர்த் தியத்தில் சமனிலையவன் எனப்பலவாறுயோசித்து அவ்வனுமான் முன்புசிசேனிக்குன்ன இஷ்டனைக்காணச்போல் அன்புடனுள்ளமு ருகிவிருக்கையில் சேராக அவர்கள் தன்னேச்சானுப்படி சமீபத்தில் வருகையில் தானும்சமீபத்திற்செல்ல அவனைக்கண்டு அனுமான் கேள் கள்நின்றுவந்தகாரியம் சித்தியாகக்கடவது ஆயினும் இவ்விடம்வெ ன்னகாரியமாய்வந்தீர்களெனக்கேட்க கருணாநிதியாகிய ஸ்ரீராமர்பா ர்த்து நல்லவராயிருக்கிறாய் நீயார்சொல்லென்றுகேட்க அடியேன் வாயுதேவனுக்கு அஞ்சனாதேவியின்வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரன் என் பெயர் அனுமான் இம்மலையில்வாசஞ்செய்கிற சூரியன்புத்திரனாகிய சுக்ரீவராஜனுக்கு ஏவல்செய்பவன் தாங்கள் வருவதைகண்டு யோசி த்து இவர்கள் ஆர் அறிந்துவாவென்று அனுப்பநான்வந்தனென்றனர்.

அதைக்கேட்ட சக்கிரவர்த்தித்திருமகனுனவர் கேள்வியுற்று, அனுமானைப்பார்த்து நல்லவர்கள் உலகில்வேறில்லையென மிகவுந்து தியிக்கவந்தவராய், பராக்கிரமமும், நிலையும், கல்வியும் அறிவும் இவ னிடத்திற்றானிருக்கிறதெனத்தேறி, இலட்சுமணனைப்பார்த்து அப்பா தம்பி இவன் கல்லாதவித்தையும், வேதசாஸ்திரங்களும் இனிமற்றொ ன்றில்லையென்கிற இவனதுவார்த்தையினால் தானேதெரியவருகிறது. இம்மகாபுருஷன் பிரமதேவனோ, சிவ்யாருடனுசிவனோ, இப்பொ ழுது இவன்கொண்டிருக்கும் மனுஷ்யரூபம் இவனுடையஸ்வரூபமல்ல இவ்வுலகுக்கெல்லாம் ஒரு அச்சாணிபோல அதிபராக்கிரமத்துட னேங்கியுயர்வதாகிய விஸ்வரூபம் இவனுக்குவேறேயிருக்கும், அதை நான்கறிந்தேன். அதையும்பின்பு பார்க்கப்போகிறோமென்று எதிரே நிற்கின்ற அனுமானைப்பார்த்து நீர் சொன்ன அந்தராஜாவானவர் எங்கிருக்கிறார், அவரைப்பார்க்கவேண்டிய அபேக்ஷையாயிருக்கிறோம் தாமதமின்றி எங்களுக்கு உமதுவார்த்தையைப்போல் நல்லமனத் துண்டானா உங்கள்ராஜனைக்காட்டுமென்றுசொல்லுகையில், அனுமான் அதிகசந்தோஷமாய் உலகிலுங்கட்குச்சமானதல்லியர்கள் ஆரிருக்

கின்றனர், விசுவத்தைநிர்மியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனைக் காணவந் தோமென்றனைப்பதில், அவர்செய்தபாக்கியமே மென்மையையுடை யதாகும் அந்தச்சூரியகுமாரனை இந்திரகுமாரனான் வாலியென்பவன் கொஞ்சமானதுமிருக்கையிலுங்கோபித்தார்சிற அவனால் இலைகவிருந் தவராய் இப்பர்வதங்களிலிந்த என்னுடன்கூடவிருக்கின்றார் அவரு க்கு இனிமகாபாக்கியம்வந்தது கிட்டிநிறதில தாங்கள்வந்தீர்கள். உலகில் பெரியவர்கட்கு பாகதிநிருக்கள்செய்வதிலும், சொடைசு தானங்கள்செய்வதிலும், குலப்பகையாய்க்கொல்லவந்தசத்துருவுக்கு ப்பயந்து ஒளிக்கின்றவருக்கு அபயங்கொடுத்து ரக்ஷிப்பது விசேட மல்லவோ? எக்காலமும் கார்ப்பது உங்களுக்கு எளிதானகாரி யமே தாங்கள் தேவர்கள் முதலானசராசரங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற இந்த மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கத்தக்க மகாத்துமாக்களாகவிருந் தபடியால் உங்களிடம் அடைக்கலம்புகுந்த எங்களுக்கு இதைப்பார்க் கிலும் உறுதிவேறுண்டோ? எங்களைரக்ஷித்துக் காக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதைக்கேட்கையில் இளையபெருமானாகிய இலட்சுமணர் சொல்லுகின்றனர்.

ஆரியவம்சத்திற்பிறந்து சக்கிரவர்த்தியாயிருந்தவர்கள் மிகுந்தம் அசுரர்களைச்சங்கரித்த வீரதீரரும் யாகாதிகிருத்தியங்களைச்செ ய்து முடித்தவர், இப்பூலோகதேவலோகமும் அரசாளுடையனுநீதி யானவன், மதயானையை யேறிநடத்தி அவர்களெல்லாம் மடியும்படி வில்வளைத்து ஜெயித்துவந்தமயாக்ராதா முதலானவர்களுந்தமக்கு சமமானமல்லவென்று சொல்லும்படிகீர்த்திப்பிரதாபம்படைத்தமகா னுபாவராகிய தசரதமகாராஜாவென்னும் அயோத்தியாபுரிக்கு அதி பதியின் திருக்குமாரன், இந்தமகாபுருஷர் இவர்தம்முடைய ராஜ்ஜிய த்தைதகப்பனார் ஆக்ஞையின்படித் தம்பிக்குகொடுத்து ஆரணியவாச ஞ்செய்யவந்தனர் ஸ்ரீராமரென்றும்நாமமுடையவர் அடியேன்இவரது அடிமைத்தொழில் புரிபவனென்றும் ஸ்ரீராமர்திருவவதாரமுதலாக ராவணன்செய்தமாயைத்தொழிலைக்குமட்டுக்கெய்திகளெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் விரிதமாகச்சொன்னார் அதுகேட்டு எதிரேநின்ற அனு மான் ஓடிவந்து ஸ்ரீராமருபாதாரவிந்தத்தில் சாஷ்டாங்கமாகவிழுந் துசேவித்தனர் அப்படிசேவிக்கையில், என்னகாதகாரியஞ்செய்கிறீர், நீர்பிராமணனாயிருக்கின்றீரென்று ஸ்ரீராமர்சொல்ல சுவாமி அடியே னும் அந்தக்குரங்கின் கூட்டத்தில் ஒருவன்தானென்று மாருதியா னவர்சொல்லி உடனே அவர்கள் அதிசயிக்கும்படி வேதசாஸ்திரங் களாற் சொல்லப்பட்டமகத்தாகிய ரூபதாரித்துக்கொள்ளாய் தாமு ம்படி பொன்மயமான மகமேருவும் தோளுக்கு சிகராகரமென்று

சொல்லத்தக்க தம்முடைய ஸ்வரூபமாகிய ஆகாயமாகவுநின்ற விஸ்வரூபங்கொண்டுநின்றார். பூமி ஆகாசமியாவும் திருவடியிலெளந்து கயலேந்திரனாகிய அந்த ஸ்ரீராமருக்கு அநுமானுடைய குண்டலம் பிரகாசிக்கின்ற முகத்தைக்கண்டதே அருமையாயிருந்ததென்றல் சூரியனிடத்தில் சாஸ்திரங்கற்றுணர்ந்த அநுமானதுஸ்வரூபத்தை யாரெவ்வளவென்று அறிந்துசொல்லப்போகிறேன் அந்தஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீராமர்கண்டுமிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுஇளையபெருமாளைப்பார்த்து அப்பா வேதங்களாலும் ஞானத்தினாலுங்காணப்படாத அந்தப்பரமதமேஇந்தவானரருவமெடுத்துவந்ததாகநினைத்தங்கண்டோம். இவ்விதமகாபுருஷன் நமக்குஅகப்பட்டதினால் இனித்துன்பமென்கிறதுமேக்கில்லை இன்பமும்வரும் இந்தசாமர்த்தியவான் அந்தசுக்ரீவனுக்குஏவல்செய்கிறவனானால் அவனுடைய பலமும்பெருமையும் சொல்லவேண்டுமோஎன மனதுக்குள்முகமலர்ந்திருக்குமளவில் அநுமானானவர் விஸ்வரூபத்தையடக்கிக்கொண்டுஇவர்களைப்பார்த்து இக்ஷணம்நான்போய் அவனையழைத்துக்கொண்டுவருகிறேன் நீங்கள் இவ்விடமிருந்தேயிருங்களென்று சொல்லிவிடைபெற்று விரைவாகச்சென்றனர்.

அநுமானானவர் சுக்ரீவனிடஞ்சென்று யானும் என்குலமும் இந்த உலகமும் பிழைத்தோமெனநினைத்து அவனைப்பார்த்து வாலியென்கிறமகாபலவானது உயிரைவாங்குதற்குகாலம்வந்துவிட்டான் நாமும் ஆபத்துக்கடலைக்கடந்தோமெனச்சொல்லி, தசரதச்சக்கிரவர்த்திகுமாரரானவர்கள் திவ்வியசக்கரமுடையவர்கள், மநுநீதியறிந்தவர்கள், கிருபாமூர்த்திகளாயிருக்கின்றவர்கள், ஒழுக்கந்தவறாதவர்கள், சகலமானவர்களினுஞ்சிறந்தவர்கள், ஒருவராலும்பேதிக்கப்படாமல் சுபாவத்திற்றேனவிளங்கியபேரறிவை யுடையவர்கள், ஓங்கியகீர்த்தியடைந்தவர்கள், கௌசிகரிஷியளித்த திவ்வியாஸ்திரங்களையுடையவர்கள் அந்த ஸ்ரீராமலட்சுமணர்கள், இருவர்களில் ஜேஷ்டராகிய ஸ்ரீராமர் காலாக்கினிக்குசமானமாகிய தாடகையையும், அவள்பிள்ளைகளையுங்கொன்றனர், தனதுபாதரேணுவாகையால் அகலிகையினதுசாபந்தீர்த்தனர், மிதிலையில் சூரியனதுபக்ஷமுதிர்ந்த வீரபத்திரனுடைய சிவனது திரியம்பகமென்னும் வில்லையொடித்தனர், பிதாவானவர் சொல்லின்படி, ராயராச்சியாபிக்க, ராச்சியபாரத்தை தம்பிக்குக்கொடுத்து இவ்விடம்வந்திருந்தருளினார் கையில்மழுவாயுதந்தரித்த பரசுராமர்பலவினைப்பட்டுத்தோற்கச்செய்தனர் அநேகமானவிராதனைக்கொன்றனர் அவனது சாபத்தையும் விமோசனித்தனர், அவர்கள் தேவர்கள்தொழும்படி திருப்பாற்கடலின் கண்வளர்ந்தருளும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே இப்படி மானுடராகவரவேண்டும் அல்லதுகைலாயபதியாகவேண்டும்

சுக்ரீவமகாராஜனே! நீர் அவரைப்பார்த்தால்தெரியவரும் இராக்ஷதருள் மாரீசன் மாயமானாய் வந்தவனை க்ஷணத்தினில்மாய்த்தனர் திரிசிரக்கராய் கைகளாற்றுமுராவி சகஜீவன்களையும் விறுக்குள் கவந்தனையுங் கொன்றனர், நற்பதவியுமளித்தனர், ரிஷிகளெல்லாரும் சபரியென்பவள் இவர்வரவையெதிர்பார்த்திருக்குங்காலம் தயவுசெய்து கோரிபோனவர் அவனைகளுக்குப்பரமபதமளித்தவர் இராவணன்மாயையினால் அவர்மனைவி சீதையினை எடுத்துக்கொண்டுபோக அவளைக்காணும் நிமித்தமாகவர நீயிருந்தவிடத்திற்குச்செல்லும்படியாலும் நல்ல கிளைவுள்ளவனுதவினாலும் அந்தராமலட்சுமணர்கள் உன்னுறவைத்தேடிக்கொண்டுவந்தனர். நம்மிடத்தில் பூரணமாய்க் கிருபையைத்திருத்தனர் வாலிக்கு இன்றைக்கே மரணம் சம்பவித்துவிட்டது அவர்களைக்காண்பதற்கு நீ எழுந்திருந்து வாவென்று மந்திரியான அநுமான் சொல்ல அச்செய்தியை சுக்கிரீவன்கேட்டு அதிசயத்தோடுவாய் பிளந்துபிரமித்து சமானமான மகாதாபமெனும் அநுமானேயாருமென்றிருந்து அதிசீக்கிரமாய்நடந்து ஸ்ரீராமச்சந்திரனுடையதிருவடியைச் சுக்கிரீவன்வந்தடைந்தான் அந்தச்சூரியபுத்திரனான சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமனைப்பலவாறு வருணித்துஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆசையாகிய கடலின் கரைகாணுதலாய் பாபாகிநாசிய ஸ்ரீராமர் சமீபத்தினில்வரவே ஸ்ரீராமரும் அவனுடன் திருக்கைகளையிட்டு இன்னாரிருவென்றுக்கிராமிக்க, அப்படியேயிருக்கையில், அந்தசுக்கிரீவன் அநுமான் ஸ்ரீராமலட்சுமணர்கள் ஒன்றாய்க்கூடியிருக்கவில்லையாயின், இராக்ஷதர் பகையைத்தவிர்மத்திக்கேற்பட்டுநின்ற பலம் ஒன்றாய்க்கூடினது போலிருந்தது, அப்படியிருக்குஞ்சமயத்தில் சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமர் திருமுகத்தைப்பார்த்து ஐயா! வீரநாயகரான உம்மைத்தேர்ந்து எனக்குக்கிடைத்தது மகத்தானதபசு செய்கிறவர்கள் என்னைப்போலிருக்கின்றனர், விதியேகொண்டுவந்து கூட்டுவித்தால் எதுதான்சித்தியாதென, அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் மகாதபசியாகிய சபரியென்பவள் இம்மலையில்வாந்திருக்கிறதேசுசொன்னதில், அதினால் எங்கள்துயரத்தை உங்களால் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணிவந்தோம். அதைவ அங்களாலேயிருக்குமென்பதிற்சந்தேக மில்லையென, அதற்குச்சுக்கிரீவன் மகாபலவந்தனான் தமையன் என்மீதுகோபங்கொண்டுநின்றான்! நான் அந்தசமுத்திரபரியந்தம் ஓடிப்போகியுந்துரத்திக்கொண்டுவந்து என்னை உபத்திரவப்படுத்தியதில் என்பிராணனைப்போக்குவதற்குப்பயந்து, இம்மலையில் அவன்வரக்கூடாதாகையால், இது ஒரு அரணாகப்பாவித்து இதிற்பிராணனைக்காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன், இப்போதும் உம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்தேன் என்னை இரக்ஷிப்பதுமகாதர்மமென்றுமை

க்க, ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவனைக்கிருபையுடனேபார்த்து இதுவரையிலும் உனக்குவந்த இன்பதுன்பங்களெல்லாம் போகட்டும் இனிமேல் சுவர்க்க மத்யபாதாளங்களில் உம்மை உபத்திரவப்படுத்தியவர் என்னையும் உபத்திரவப்படுத்தியதே நல்லார்பொல்லார் உனக்குச்சிநேகராகில் எனக்கவர்கள் சிநேகர்களே உன்பந்துஜனம் என்பந்துஜனமே என்பிராணபதுமானதம்பி யென்றன்புடன் சொன்னார்.

இதைக்கேட்டசுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமர்வாக்குப்பிறந்தபடி இனிநமக்கு என்னகுறையுண்டெனநினைத்து அங்குள்ள குரங்கின் சேனைகள் மிகசந்தோஷமடைய அட்டகாசஞ்செய்தனர், அனுமான் சரீரம்புளகித்தது தேவர்கள் புஷ்பமாரிபொழிந்தனர் அப்போது அனுமானெழுந்து ஸ்ரீராமரைச்சேவித்து தேவரீர்கள் இருவரும் பன்னாழிகாலஞ் சுகமாயிருக்கவேண்டும். இனித்தங்களது திருமாளிகைக்குவந்து தாங்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலத்தை நாங்கள் கண்டுசேவிக்க அபேக்ஷித்தோம் ஆகையால் தயைசெய்யுமென, அப்படியே ஸ்ரீராமர் தம்பியுடனெழுந்தருளினர், சுக்ரீவன் அனுமான் முதலிய இவ்வானரங்கள்சூழ்ந்துவர, சந்தனவிருக்ஷங்கள் அகில்விருக்ஷம், புன்னைவிருக்ஷங்களும், தாமரைத்தடாகம் பூஞ்சோலையிற்போய், பளிக்கறைகளும், நவரத்னகசிதமான மண்டபங்களும் நிறைந்து அதிசிங்காரத்துடனிருக்கும் அரண்மனையிற்புகுந்து ஒருபுஷ்பமெத்தையில் ஸ்ரீராமரும் சுக்ரீபனுஞ்சேர்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் யோகக்ஷேமங்களைவிசாரித்து சந்தோஷித்திருந்தனர். அத்தருணத்தில் வானரர்கள் நல்லருசியாகிய கனிகளும், கந்தமூலங்களும் கொண்டுவந்தளித்தனர், ஸ்ரீராமர் திருமஞ்சனமாடி நியமமுடித்து இருவரும்விருந்துண்டனர். அதன்பின் ஸ்ரீராமர் யோசித்து சுக்ரீவனைப்பார்த்து அப்பாநீயும் ஸ்திரீயைப்பிரிந்திருக்கிறதாகத்தோன்றுகிறதெனை அப்பொழுது அனுமானெழுந்திருந்து சுவாமி அடியேன்சொல்லின்னைப்பத்தைக்கேட்டருள வேண்டுமென்றுரைக்கின்றனர் அந்தஜடாமகுடதாரனிய பரமசிவன் கிருபையைப்பரிபூரணமாய்ப்பெற்றுள்ள வாலியென்பவனது புஜபலத்துக்கஞாயில்பூர்வத்தில்தேவர்கள் அசுரர்கள்முதலியயாவர்களும்மகாபிரயாசமாய் அசைக்கக்கூடாதமந்தரகிரியை அசைத்துப்பாற்கடலைக்கடைந்தபோது, நிலம்-நீர்-நெருப்பு-காற்று, இந்நான்குபூதத்தின்பலத்தையும் தனக்குடையவன், சப்தசமுத்திரத்திற் கப்பாலிருக்கும் சக்கிரவாளகிரியின்மேலிருந்தபடி இம்மலையிடத்தாண்டிவருவான், யாராகிலும் அவனெதிரே நின்று யுத்தஞ்செய்திடின் அவர்கள்பலத்திற்பாதி இவனுக்குவந்துவிடும், அவன்வல்லமையைச்சொல்ல வெவராற்றரம், அந்தவாலி எங்களுக்கரசனும், இவரிளவரசாயிருக்கும் நாளில் ஓரசுரன் வம்ர்சத்துருவாய் அவனுடனெதிர்த்தான், வாலியுத்தஞ்செய்து அவனையடிக்கையில், அவன் ஓடிப்போகையில் வாலி விடாமற் பின்றொடர்ந்தான், அவ்வசுரன் பூமியைவிட்டுப்பாதாளவழியிற் புகுந்தான், அப்போது தன் தம்பியை மறைந்துநான்போய் அவனைக்

118193

No

கொன்று சுணக்கொத்தில்வருகிறேன் அதுவரையில் நீ இந்தப்பிலத்தின்வாசலைக்காத்திருவென்றுரைத்து சென்று உமாறு தப்வரை அவனைத்தேடியுத்தஞ்செய்திருந்ததில், அவன் தம்பிசுக்ரீவன் கிலேசித்து வருந்தப்படுகையில் நாங்களிவரைத்தேற்றி நீராசபதியுமேன்றுசொல்ல, அது தப்பென்று விசன்முற்றனன் அப்பிலத்துவாரத்தின் வழி சென்று, அவனைத்தேடிப்பார்க்கிறேன், அவனிறந்தால் என்றமையனைக்கொன்றவனைக்கொல்லுகிறேன், கொல்லமாட்டாமற்போனேனாகில் என்னைப் பெத்தன் றமையந்துரைத்திக் காக்கவும் இன்னும்சிலபேர்களும் நீதிகளைச்சொல்லியடுத்துவானரசைனியங்களைசம்மதுவிவசெய்யாசிசாசிகங்கொடுத்ததன்றி இவர்முழுதும் சம்மதமாய்ப்பெற்றதன்மேன்றும் அவ்வாலியைக்கொன்றவன் மறுபடியும்வருவனென்ன பயந்து நாங்கள் பர்வதங்களைப்பிடுங்கி அந்தப்பிலத் துவாரத்தையடைத்தோம் அப்பால் இவரை அரசாளச்செய்து கிஷ்கிந்தாபர்வதத்தில் இருந்தோம் அக்கால் வாலி அவனைக்கொன்று அவனது உயிரொழுங்களனைக்குடித்து மகிதான்மத்தனாய் திரும்பி பிலத்துவாரவழியில் வந்து அடைத்திருப்பதைக் கண்டு தம்பியைக்கூப்பிட பிரதியுத்தரஞ்சொல்லாதிருக்கக்கண்டு நமதுதம்பி நல்லவுபாயஞ்செய்தானென்று தன் காலினாலுதைக்கவே நாங்களடைத்திருந்த பர்வதங்கள் சிதறி ஆகாயத்தெழும்பி கடலில்விழுந்தன அங்கு சகலரும் பயப்பிராந்திகொள்ள எதிர்ச்சிறிவந்தமையால் மனதில்வேற்றுமையில்லாத இவர் எதிர்கொண்டுசேவிக்க சுவாமி நீர் கெடுநாளாய் வாராததினால் நான் உம்மிடம் வரப்புறப்படுகையில் இங்குள்ள பெரியோர்கள் யாவருஞ்சம்மதியாது தடுக்க அவர்கள் ஆக்ஞைப்படி அரசுசெய்யாமல் அரசுசெய்திருந்த காணமில்லாத என்குற்றத்தைப்பொறுத்தருளி உமது ராஜரீகத்தை யாள்கைக்கொள்ள செய்தருள்வேண்டும் ஆ! நீகொடுமைசெய்தாயெனச்சீறி எல்லவருமொடுங்கும்படி இவர்சிரத்தைக் குத்திக்குறைத்துவிட்டான் இவர் மிகவுஞ்சோர்ந்து ஓட்டம்பிடித்து சப்தசமுத்திரத்திற்கப்பால் தாண்டி அண்டசுவர்கெட்டப்போயினர் அதுபரியந்தம் வாலியுந்தொடர்ந்து ஓடிப்பிடித்து மிகுந்த கோபத்துடன் கதையால் மோதும்படித்தாக்கிநெரிந்தான் அப்போது கைதப்பி ஓடி இம்மலையில்வந்துசேர்ந்தார் இதிலவன் வரப்போகாதென்கிறசாபத்தால் இதுவரைக்கும் பிராணனுடன் தப்பியிருந்தது இவரது பெண்சாதியாகிய உருமை அழகுக்குச் சமானமான ஸ்ரீ அவளை அவன் விருப்பி யெடுத்துக்கொண்டான் இவர் ஸ்திரீயையிழந்து செல்வத்தையுங்கைவிட்டு இவ்விடமின்னமாயிருக்கின்றனர்.

இதுதான் நடந்தசேதியென்று சிறியதிருவடியாகிய அனுமான் சொல்ல அவ்வார்த்தையைக்கேட்டவே ஸ்ரீராமர் மனந்தழுத்துகண்கள்சிவந்து அவ்வாலிதன்தம்பிமனைவியைக்கொண்டானென்கிறவார்த்தையைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் சுக்ரீவனைப்பார்த்து அந்த வாலியினிமித்தம் இப்பதினாலுலோகத்தாரும் வந்து எதிர்த்துத்தடுத்தாலும் என் அஸ்திரத்தினாலே அவனைக்கொன்று அந்த ராஜரீகத்தையும்

உனது தாரத்தையும் உனக்குக்கொடுக்கிறேம் அவனிருக்கும் இடத்தைக்காட்டென்று திருவாய்மலர்ந்தருள அவ்வார்த்தையைக்கேட்டவ இனிவாலியின் ஆண்மை அடங்கியதென்றெண்ணிப்பின்பு இப்படிச்சொன்ன ஸ்ரீராமரைக்குறித்து நாம் ஆலோசிக்கவேண்டியிருக்கிறதென்று யோசனையும், கல்வியும், நீதியும், தந்திரமும், அமைந்திருக்கின்ற அனுமான்முதலிய மந்திரிகளையழைத்து சுக்கிரீபன் ஓர் பக்கத்திற்போயிருந்து யோசிக்கையில் அனுமான் சுக்கிரீவனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகின்றான். உம்முடைய உள்ளத்துக்குத் தெரிந்து வாலியைக்கொல்லுகின்ற சக்தி இவர்க்குண்டோ வில்லையோவென்னும்சந்தேகம்வேண்டாம் ஸ்ரீராமரது திருவடிகளிலுஞ்சங்குசக்கிரமுண்டு இவ்வகைலட்சணம் இவ்வுலகில் யாவருக்காவதுண்டா? இல்லையாதலால் அந்த ஸ்ரீராமரது பராக்கிரமத்தைப் பார்க்கக் கருதில் ஏழுமராமரங்களில் ஒருமரத்தை அம்பினலெய்யச்சொல்லி அது உருவிப்போகிறதைப்பாருமென்றுரைக்க அதிக்கல்ல உபாயஞ்சொன்னீர் இதுதான்சரியெனமாருதியைத்தழுவ எல்லோரும் ஸ்ரீரார்சமீபத்தில்வந்து சுவாமி! தங்களுக்கொருவிண்ணப்பமென அத்தன்னைசொல்லுமென்று ஸ்ரீராமர்கேட்டருள இவ்விடத்திலிருந்து இந்த வழியாகப்போய் வரவேண்டுமென்று சொல்லியழைத்துக்கொண்டு போய் அதோ ஆகாசமளாவி வளர்ந்து நீண்ட ஏழுமராமரமிருக்கின்றது அதிலொருமரம் உருவும்படி தாங்கள் அஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்தால் அடியேன் மனதிலேசெய்போமென சுக்ரீவன்சொல்ல அவ்வுரைகேட்ட ஸ்ரீராமர்சிறுநகையாய்நகைத்து அவன்கோரியபடியில்லிலே நாணேற்றிட்டு அந்தமராமரங்களுக்குச் சமீபத்தில் எழுந்தருளினர். அம்மரங்கள் யுகம்பெயருங்காலங்களிலும் போது உலகங்கள் தாழ்ங்காலங்களிலும் அது தாழ்கிறதில்லை அதின்பெருமையைச்சொல்லவெத்தவுமுண்டு அம்மரங்கள்மேலிருக்கும் துளிர் இலை புஷ்பம் காய் கனிமுதலியதொன்றும் பூமியில்விழாது அங்குள்ள ஆகாசகங்கையில் விழுந்து அப்படியே கடலிற்போய்சேரும் அம்மரங்கள் அண்டகடாகமட்டும் உயர்ந்துமகமேருவிலும் புராதனமாய் அனேககாலங்கண்டிருந்ததுகள், வாலிக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் மனதில் எவ்வளவுமையமிருக்கின்றதோ அவ்வளவுமையமுள்ளவையென்பதை ஸ்ரீராமர் செவ்வையாய்ப்பார்த்து பாணப்பிரயோகஞ் செய்ய உந்தசித்து ஆகாசமும் திக்குகளும் செவிடுபட கோதண்டத்தைக் குனித்தொனியெழும்பும்படிசெய்ததில்தம்பிபாங்கிலட்சுமணர் ஒருவருமேயருகிலிருந்தனர் சுக்கிரீவன்முதலாகிய மற்றவர்கள் செய்கைகளைச்சொன்னால் அது அவர்கட்கு பழியாய்முடியும் நாலுதிக்கிலும் திடுக்கிட்டோடிய அனுமான்முதலானவர்களனேகரும் எய்வதை பார்ப்போமென்று மகாபிரயாசத்துடன் வந்துசேர்ந்து அவர்பிரதாபத்தைக்கொண்டாடியிருக்கும்பொழுது ஸ்ரீராமர் கோதண்டத்தில் அஸ்திரத்தைத்தொடுத்துத்தீர்க்கமாகவாங்கிவிட்டார். அந்த அஸ்திரமானது ஏழுமராமத்தையும்உருவிகீழேழுலோகம்மேலேழுலோகமுழுதுருவிமுனிவர்களும் சப்தரிஷிகளும், சூரியனுஞசப்தபுரவிகளும், சப்தமாதர்களும், இந்த

பாணம் ஏழென்னுந்தொகை[illegible]ீர்ந்தபொருளேயே லட்சியமாக உடையதோவென்று எண்ணி[illegible]னார்கள் அச்சமயத்தில் சுக்ரீவன்தேகஸ்மரணையின்றி அதிக [illegible]மாய் ஸ்ரீராமபிரானது பாதாரவிந்தத்தைசாஷ்டாங்கமாகசேவி[illegible]ன்றனர்.

அம்மராமரங்களைத்துளை[illegible] வல்லமையைச்சுக்கிரீபனுக்குக்காட்டியபிறகு வழியிற்[illegible]ர். அத்தம்பியின் சரித்திரத்தை சுக்கிரீபனுற்கேட்டு அந்தத்தம்பியின்சரித்திரத்தாலவர்கட்குத்தமது தம்பியின் வலுவைத்திறத்தைக்காட்டியபின் ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவனைபார்த்து நீபோய் அந்தவாலியை அழைத்துயுத்தஞ்செய்தால்அப்போது பாணப்பிரயோகஞ்செய்து அவனைச்சங்கரிக்கிறேமென்றுசொல்லியதில் எப்படியும் பகையை நிவாரணஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றிருந்தசுக்கிரீபனும் அப்படியே செய்பவனென்று சம்மதித்து கொக்கரித்து கெர்ச்சித்தான் அவனுரையில் வாலியை அதட்டிக் கூப்பிட்டு என்னுடன்வந்து எதிர்த்தாயாகில் உன்னைச்ஜெயஞ்செய்கிறேன் என்று கையோடுகையரைந்து வாய்மடித்துத்தோள்தட்டி ஆர்பாட்டஞ்செய்கையில், அந்தசபதம்பிடித்துக்கொண்டு சம்பிரமத்துடனிருக்கும் வாலியினுடைய இருசெவிகளில் விழுந்தது, அந்தசப்தம்காதிற்கேட்டமாத்திரத்தில் எழுந்து இதோவந்தேன்வந்தேனென்றுஒரு சொற்சப்தமுழக்கினன், அதின் ஓசைபேரிடியைப்போலஎங்கும்அதிர்ந்துவிட்டது. அப்பொழுது வாலியானவன் யுத்தசன்னத்தனாய்சகல ஆயுதமுஸ்தீபுகொண்டு வெளியே அட்டகாசஞ்செய்து புறப்படுகையில் அவன் மனைவியாகியதாரையென்பவள்தடுத்து இங்கு ஸ்ரீராமர். உதபலமாயிருப்பதும் அதைப்பற்றி அவன்யுத்தத்திற்கழைப்பதும்நீபுறப்படுகையில் அபசகுனங்கள் காண்பதும்எனக்கொன்றும் சரியாயில்லை நீபுறப்படவேண்டாமென்று பலமுறைதடுத்தும்கேளாமல்சுக்ரீவனிடத்திற்குவந்து ஆரபாரஞ்செய்து பல்லை நெறநெற வென்றுகடித்துமீசைத்துடிக்க கண்கள்நெருப்புப்பொரிபறக்க, எதிர்த்து வாலியும் சுக்ரீவனும் இரண்டுபர்வதத்திற்குச்சமானமாய் ஒன்றோடொன்று மூடினதுபோல,சிங்கத்துடன் சிங்கம்போலகர்ஜித்து குயவன்சக்கிரம் போற் சுழன்றுதோளோடு தோள்கள் தாக்கி யுத்தஞ்செய்தனர், ஒருதாய்வயிற்றிலிருவருதித்தாலொருத்தர்மேனிமித்தம்போர்புரியுகத்துவமோத்தன்மையுடையது, இப்படிபோர்செய்பவர்கள் இருந்தாற்போலிருந்து ஆகாயத்திலெழும்பிபர்வதங்களின் சிகரத்திற்குதிப்பார்கள்,மறுபடியும் பூமியில் வருவார்கள். திக்குகளிலோடித் துடர்வார்கள் பலவிடங்களிலும் நிற்பார்கள்,ஒருவரை யொருவர் ரத்தங்கக்கக்கடிப்பார்கள் பெருஞ்சப்தத்துடன்கெர்ஜிப்பார்கள்புகாந்தகால இடியைப்போலத்தோளிலுங்குத்துவார்கள், வாயின்பற்களாற்கடிக்கக்கடிக்க இரத்தம்பீரிட்டுவருவது பிரளயமாய் நடச்செய்வார்கள், வாலியினது தோளும் சுக்ரீவன்மார்பும் சக்கை சக்கையாய்துளைத்து விழச்செய்வார்கள்.

பின்னும் ஒருவரை யொருவர் மார்பிற்குத்தியும், காலாலுதைத்தும், கைபிறாண்டிக்கு பெயர்த்தரித்தும், கடித்தும், இடித்தும், அடித்தும், விருக்ஷங்களைப்பிடுங்கி மோதியும், மலைகளைப்பிடுங்கிச்சாடியும், தலைமயிரைப்பிடித்து குப்புறத்தள்ளியும், அதட்டியும் உறுமியும் கனைத்தும்கிளைத்தும், நெருங்கிப்பிடித்தும், அரக்கித்தேய்த்தும், ஆகாயத்தில்விட்டெறிந்தும், காற்றடிபோலச்சுழலவிட்டும், கால்களோடு கால்களைப்பின்னியும், நழுவியும், விழுந்தும், எழுந்தும், மார்பெலும்பொடித்தும், வாலுனை வளைத்தும், நகங்களாற்கிள்ளியும் பூசியும், கீறியும், குகைகள்போலத்தென்றிரக்கத்தலைபட்டுப்போர் செய்கையில், இருவரும் மதயானைகளைப்போல இளைக்காது களைக்காது நெடுநேரந்தாக்குகையில், அத்தருணத்தில் சுக்கிரீவன்மனது தளர்ந்து இளைத்தவனாய் ஸ்ரீராமரிடம்வந்தவனக்கிடவும், சுவாமியானவர் பயப்படாதே உங்களிருவரில் இன்னாரின்னாரென் றடையாளந்தெரியாததினாலே இதுவரையிலும் அம்பெய்யாதிருந்தேன் இப்பொழுது நீ அடையாளந்தெரிய இக்கொடிபுனைந்துக்கொண்டு போவென்றனுப்ப, அம்மாலையாகிய மலைகளுத்திரம்போல்விரகாசிக்க வரிசையாய்கோர்த்தணிந்தும் சிறகிற்செருகியும், புலிபோல்கர்ச்சித்து இடிபோலதிக்கிரமித்து சீக்கிரமாய்ச்சென்று வாலியையவன் பயப்பிராந்திகொள்ளும்படி அனேக ஆகாயத்திலடித்துமோதிக் கபிக்கபிரெனக்குத்தினன். இப்பொழுது தோற்று ஓடிப்போனவன் மறுபடியுமெதிர்த்து வந்தகாரணமென்னவென் றாசந்தேகித்து குருநகைப்புடன்சுக்கிரீவன்சோகப்பட தன்னவரமாகிய கைகளிறுவிறைந்து காலகளிலுதைத்துமாத்திரத்தில், அவன்பெருமூச்செறிந்து உயிர்நீங்கினவன்போல மூர்ச்சையடைந்தான் அவனது செவிகள் கண்கள்வழியாக அனற்பொறியாக உதிரவெள்ளாறோடுகையில், வருத்தமுற்றுமின்பதைத்துசகிக்கமாட்டாமல்எழுந்துராமரிருக்குந்திசையைநோக்கிபோடுகையில்வாலிசெருக்குற்று நெருங்கிவந்து விழுந்தவன்தோள்மடல்தெரிய அரையில் ஒருகைகொடுத்து மேலேதூக்கியெடுத்து பூமியில்மோதியடிக்க எத்தனிக்கையில், அதுகண்டு சுவாமியானவர் இனிசும்மாயிருந்திடின் இவனைத்தப்பா மற்றுறையில்மோதியறைத்துக்கொல்லுவனென்று நினைத்து ஒருபாணமெடுத்து கோதண்டத்திற்பூட்டி தோள்மட்டும்வாங்கி வாலியின்மார்புக்குநேர்க்குப்பார்த்துப் பிரயோகஞ்செய்தனர், அந்தராமபாணமானது வாலியின்மார்பில் வாழைப்பழத்துள் ஊசிநுழைந்ததுபோல தடைபடாமல்நுழைந்து தனக்குத்தோற்று ஓடியதம்பியைத் தரையின்றியெடுத்து வீசத்தில் மோதியறைந்து கொல்ல எத்தனப்பட்ட வலியாலவன் சித்தங்கலங்கிப்பிரளயகால சண்டமாருதம் அடிக்கவேயரிந்து விழுந்த மகமேருவைப்போலப்பூமியில் விழுந்தான். இக்கலகத்தால் ஸ்ரீராமர் அக்கிரமமாய் பாவத்தைப்பெறவும், சுக்கிரீவன் அகப்படவும், வாலிமடியவுமானது இக்காரதர்செய்கலகத்தாலல்லவா.

நாரதர்கலகம் முற்றிற்று.

உ

கடவுள்துணை.

நாரதர் கலகம்.

இரண்டாம்பாகம்.

சுந்தராங்கியின்
சாபவிமோசனச் சரித்திரம்.

திருமணூர்,
முனிசாமி முதலியாரால்
தமது
சிவகாமிவிலாச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

Registered Copy Right.

உ

கடவுள் துணை.

சிறுமணவூர்-முனிசாமிமுதலியாரால்இயற்றிய

புதிய புத்தகங்களின்

விளம்பரம்.

வியாசன் விபரீதம்	0	4	0
நாரதர் கலகம் முதல்பாகம்	0	6	0
நாரதர் கலகம் இரண்டாம்பாகம்	0	4	0
அசடவிகடகம்சாரி	0	4	0
சண்டாளர் சகவாசம்	0	8	0
மெருத்தச்சிறிப்பு	0	6	0
பக்தரத்னை	0	6	0
பதிவிரதைநகள் சரித்திரம்	0	12	0
பிரயஞ்சனபத்தி	2	0	0
இங்கிலீஷ் தமிழ் வைத்தியசிகாமணி	3	0	0
சகுனசாஸ்திரம்	0	4	0
பெண்கள் குதிரேனவியாதகம்	0	4	0
திருச்செந்திற்சிந்தாமணி	0	5	0
இராஜவம்சபரம்பரை	0	10	0
சரசேந்திரம்	0	8	0
மூலிகைமர்மம்	0	8	0

போலீசு ஆக்ட்	0	4	0
ஸ்டாம்ப் ஆக்ட்	0	8	0
தண்டனைவிதி சட்டம்	1	4	0
இந்தியன் பீனல்கோடு	3	0	0
கிரிமினல்ப்ரொசீஜர்கோடு	3	0	0
இந்து லா	2	0	0

சிறுமணவூர்,
முனிசாமிமுதலியார் அச்சுக்கூடம்,
பெரம்பூர் பரேக்ஸ்போஸ்ட்,
மதராஸ்.

உ

கடவுள் துணை.

நாரதர் கலகத்தில்

சுந்தராங்கியின்

சாபவிமோசன

சரித்திரம்.

திருசிரபுரம் உறையூர்-சாலைத்தெரு
ம-௱-௱-ஸ்ரீ,
டீ. ஆர். அரங்கிசாமி,தாசர் குமாரர்
டீ. எ. நாராயணசாமி நாயுடு
கேட்டுக்கொண்டபடி.

மைலாப்பூர் திருக்கோவில் முதலிமார் தெரு
நல்லியாப்பிள்ளை குமாரன்
ம-௱-௱-ஸ்ரீ,
அருணாஜலம்பிள்ளையாலும்

சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை செட்டித்தெரு
தமிழ் உபாத்தியாயர்
திருவள்ளூர் தாலூக்கா பிராயக்குப்பம்
ம-௱-௱-ஸ்ரீ,
முத்துலிங்கப் புலவர் குமாரருமாகிய
இராமசந்திரப் பிள்ளையவர்களாலும்
இயற்றப்பட்டது.

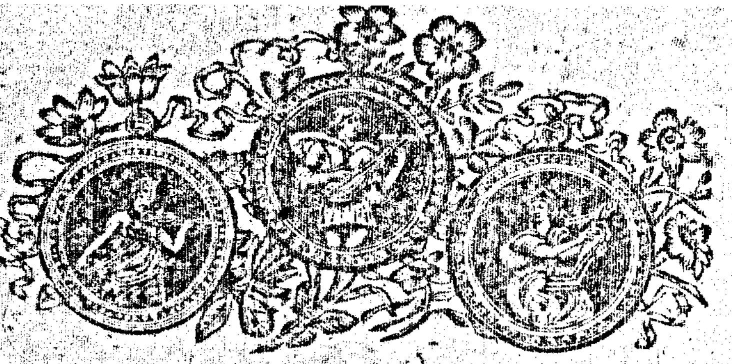

கடவுள் துணை.

நாரதர் கலகம்.

இரண்டாம்பாகம்.

சுந்தராங்கியின் சரித்திரச் சருக்கம்.

தேவலோகத்தை அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்கும் அமரேஸ்வரனென்னும் அரசனானவன் அவனுடைய மூதாதைகள் காலந்தொடங்கி யாதொரு மனக்கிலேசமில்லாமலும் ரிஷிகளாலும் தேவராலும் சாபசம்பந்தமில்லாமலும் மனுநீதியென்னும் வேலியைத் தாண்டாமலும் அருளிலும் பொருளிலும் மனைவிகளிலும் மக்களிலும் குறைவில்லாமல் நிறைந்தசமுத்திரம்போல் கரையற்ற மனமுடையவனாய் நித்தியகாலமும் அப்சரஸ்திரீகளால் சபாஅலங்கிருதனாய் மகாகீர்த்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தும் அமரேஸ்வரன் சபாமண்டபத்தில் (அழையாவீட்டுக்கு நுழையாச் சம்மந்திபோல்) நாரதமுனிவன் வந்து நுழைந்தான் தன் சபையின்கண்வந்த நாரதமுனிவனை அமரேஸ்வரன் பார்த்து நமஸ்காரஞ் செய்து பொற்பீடமளித்து சொல்லுகிறான் ஸ்வாமீ அடியேன் மீது திருபாநோக்கமுன்பாகி இவ்விடம் தாங்கள் எழுந்தருளியது அடியேன் செய்த புண்ணியமோ வென்மூதாதைகள் செய்த தவப்பயனோ அறியேன் இனிலோக சஞ்சாரியாகிய தமது திருவாக்கால் ஆசீர்வதிக்கப் பெறுவேனென்று வணங்கினான். அப்படிவணங்கிய அரசனுடன் ஏதோ நல்ல வார்த்தைகள் பேசிக்

கொண்டிருந்து பெரியோருக்குள்ள வழக்கம்போல ஆசீர்வாதஞ் செய்து வந்த வேலையைப் பார்த்துக்கொண் டெழுந்து போகாமல் (சும்மாயிருக்குஞ்சங்கை ஊதிக்கெடுத்தான் ஆண்டி) என்னும் பழமொழிபோல் அரசனைப்பார்த்து நாரதன் சொல்லுகிறான் அப்பா: அமரேஸ்வர உன்னுடைய பேரும் பெருமையும் பிரக்யாதியும் தேவலோகத்தில்மட்டும் பிரகாசிக்குமென்றிருந்தேன்.

யாதோ ஒருகாரியமாய் சிலநாளைக்குமுன் பூலோகத்திற்குப் போயிருந்தபோது உன்னையும் உன் வர்க்கத்தானாகிய அதிகுணனையும் பூலோகமெல்லாம் புகழ்ந்துகொண் டிருக்கிறார்கள் இதுவுமன்றி அனேகதவ முனிவர்களும் உமது அரசுரிமைக்கு மெச்சி உம்மைத் தெரிசிக்கவேணுமென்று ஆவல் கொண்டிருக்கிறார்கள் மேலும் பூலோகப் பெருமையும் சிறப்பும் சிங்காரமும் சொல்லுகிறேன் கேளென்று அதிவிசேஷமாகப் புகழ்ந்துப் புகழ்ந்து போதித்து மேலும் அப்போர்க்கொத்த உலகத்தைச் சஞ்சாரம்செய்து வந்தால் அந்தந்த உலகத்தில் வசிக்கும் நல்லோர் பெரியோர்கள் பரிசமும் திருஷ்டியும் அரசர்களுக்குப் படுமாகின் இன்னாளும் எக்காலமும் துக்கமில்லாமல் அரசாட்சி செய்யலாமென்று நாரதன் பேசிய பேச்சுகளை அந்த சபையிலிருந்துகேட்டுக் கொண்டிருந்த அதிகுணனும் அவன் மனையாளும் பூலோகத்திற்கு வந்து ஆங்குள்ள வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு மீண்டுந் தன்னகர் செல்லுங்கால் இடையில் ஓர் தபோவனமானது தோன்றப்பட்டு அதற்குள் இவர்கள் பிரவேசித்துச் செல்லுகையில் அவ்விடத்தில் யாதவமகாரிஷி தவம்பண்ணிக்கொண்டிருக்க அவருடைய கோரரூபத்தை இவள் கண்டு நகைக்க அதைக் கவனித்து அந்தரிஷி இவர்களுக்கு கொடிய சாபத்தைக் கொடுக்க.

அச்சாபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அதிகுணன் குஷ்டரோகியும் சுந்தராங்கி காஸ்மீரதேசத் திராஜன் புத்திரியாயும் ஜெனித்து பற்பதேசத் தரசனாகிய சிதானந்தமகாராஜனுக்கு இளையமனையாளாகி வாழ்ந்து வரும்நாளில் ஓர்நாள் அரசனும் இப்பெண்ணுமாக குடிகளிட்ட பயிர்களையெல்லாம் காட்டுமிருகங்கள் வந்து அழித்தபடியால் குடிகள்வந்து முறையிட அதைக் கேட்ட அரசனும் பத்தினியும் மந்திரி சயினியங்களுடன் வேட்டைக்குச் செல்லுங்கால் அப்பெண்ணை ஓர் கூடாரத்தில் வைத்துவிட்டு அரசன் தன் மந்திரிகளுடன்வேட்டையாட அதிலோர்

மானுனது தவறி போட அம்மானுடன் இவர்கள் பின்பற்றிச்செல்ல அது ஓர் மகரிஷியின் ஆசிரமத்திற் கொண்டுபோய் விட அப்போதும் இவர்களுக்கெல்லாம் தாகவிடாய் யதிகரித்து தத்தளிக்கின்ற சமயத்தில் அங்கோர் தடாகமானது இவர்களுக்குப் புலப்பட அங்கு சென்று இவர்களுடைய தாகவிடாயைத் தணித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே சற்றுநேரஞ் சயனித்துக் கொண்டார்கள்.

பிறகு கூடாரத்திலிருந்த சுந்தரவடிவாள் தனதரசன் இன்னம் வரவில்லையே யென்று வெளியே வந்து வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறபோது மேற்சொல்லிய குஷ்டரோகி அவளிடம்வர அவனைக்கண்ட சுந்தரவடிவாள் அவன்பேரில் மையலாகி அவனோடு கூடிக்கலந்து சொல்லுகிறாள் நீ பட்டணத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள பாழ்மண்டபமொன் றிருக்கிறது நீரவ்விடம் வந்தால் நான் பிரதிதினமும்வந்து உன்னுடன் கூடிக்கலந்து நல்ல சுகத்தை யடைந்துவிட்டு வென்னகர் செல்லுகிறேனென குஷ்டரோகியும் அதற்கிணங்கி அம்மண்டபத்தில் வந்திருக்கப் பின்பு அரசன் தன்சைனியங்களுடன் புறப்பட்டு வந்து கூடாரத்திலிருந்த தன்இனிய மனையாளை யழைத்துக்கொண்டு தன் னகர்வந்துசேர்ந்து தனது மூத்த மனையாளுடன் காட்டில் நடந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லிப் பின்பு அமுதருந்திப் பள்ளியறை சேர்ந்தான் பின்பு சுந்தரவடிவாள் காட்டிற் கண்ட குஷ்டரோகியைத் தேடிச் சென்று அவனுடன் கூடிக்கலந்து சுகத்தை அடைந்துக்கொண்டு வருகிறாள் இப்படி வருங்காலையில் ஓர்நாள் அரசன் இவளுடன் சரசமாய் விளையாடி மல்லிகைச் செண்டை யெடுத்து அவள்மீதில் கனைத்து அவளது ஸ்தனவியத்திலடிக்க அவள் அந்த அடியைப் பட்டமாத்திரத்தில் இடிவிழுந்ததைப்போல் சோர்ந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டாள் பிறகு அரசன் இதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அவளது சோகத்தை மாற்றிச் சமீபத்தில் படுக்கவைத்துக்கொண்டு தூங்குகிறவனைப்போலிருந்தான் பின்பு சுந்தரவடிவாள் அரசன் நித்திரை செய்துவிட்டானென் றெண்ணி குஷ்டரோகிக்கு வேண்டுமான பண்டபலகாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவனிருக்குமிடம் செல்லும்போது அதிக இருளா யிருந்தபடியால் அப்பாதையில் உதிர்ந்துகிடக்குஞ் சருகுகளைச் சேர்த்துத் தீயிட்டு அதினுண்டாகும் வெளிச்சத்தால் பாதையைக் கண்டுபிடித்து குஷ்டரோகி இருக்கு

மிடம் செல்லும்போது அரசன் இவள் வெளியே போகிறதைக் கண்டு இதைநாம் பரிசோதிக்க வேண்டுமென்று அரசன் பின்பற்றிச்சென்று அங்கு நடந்த விசேஷங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டுபோக சுந்தரவடிவாள் குஷ்டரோகி இருக்குமிடம் சென்றவுடன் அவளைக்கண்ட குஷ்டரோகி அடி நான் பசியாயிருப்பேனென்று தெரிந்தும், நீ இன்னேரவரையில் வராதிருந்தாயல்லவா வென்று அதிக சினங்கொண்டு தனது கோலால் அவளை அடித்தான்.

அவளந்த அடியைப் பட்டுக்கொண்டு தனது இருநேத்திரங்களிலும் நீர் சொரிய அவனுக்கிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தான் கொண்டுவந்த உணவுகளை யெல்லாம் அவனுக்களித்து அவனோடு கூடிச் சுகித்துத் திரும்பிவரப் பின்பு அரசன் இவைகளையெல்லாங் கவனித்து மகா கோபத்தோடு அவளுக்கு முன்னதாகவே தான்வந்து சயனித்துக்கொண்டான் பின்பு இவளும் அரசனுடைய சமீபத்தில் வந்து படுத்து நித்திரை செய்துக்கொண்டாள் பொழுது விடிந்தவுடன் அரசன் சிம்மாசனாதிபதியாய் கொலு வமர்ந்திருக்குஞ் சமயத்தில் அரசன் கொலுவில் வழக்கப்பிரகாரம் வந்து சங்கீதம்பாடக்கூடிய மோகனாளென்னுந் தாசி அன்றையதினமும் வந்து பாட அரசனதை நிறுத்தி, இவ்விடத்திலுள்ள யாருக்காவது அம்பலத் ததிசயம் பாடத்தெரியுமா வென்று கேட்க அவ்விடத்திலுள்ள எல்லோரும் யாதொன்றும் சொல்லாதபடி சும்மா யிருந்துவிட்டார்கள் பின்பு மோகனாளாகிய தாசி நான் ஒருவாரத்திற்குள் வந்து பாடுகிறே னென்று அரசனை விடைகேட்க அப்போது அரசன் அப்படி நீ ஒருவாரத்திற்குள் வந்து பாடாவிட்டால் உன்னை சிரச்சேதஞ் செய்வனென்று சொல்ல அப்படியே யாகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டு வந்ததாசி ஒருவாரமாகியும் பாடத் தெரியாமல் வியாகூலப்பட்டுக்கொண் டிருக்கப் பின்பு அவிங்கதேசாதிபதியாகிய யாதவமகாராஜன் தனக்கு நெடுங்காலமாய் புத்திர னில்லாததைப்பற்றி மெத்தவும் வருத்தப்பட்டு தனது மந்திரியினிடம் முறைக்க மந்திரி சொல்லுகிறான் சுவாமி தாங்கள் காட்டிற்குச் சென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று ஈஸ்வரனைக்குறித்து தவஞ்செய்தால் அவர் உன் தவத்திற்கிரங்கி உனதிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்துவிட்டுப் போவாரென்று சொல்லவே அப்படியே அரசன் காட்டிற்குச்சென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியினில் நின்று தவஞ்செய்ய ஈஸ்வரன் ரிஷபவாகனரூடராக

த்தரனே வந்து புத்திரசந்தான மளிக்கப் பின்பு அரசன் தன் னக
ரவந்துசேர்ந்தான்.

அரசனுக்கு சவ்வரானளித்த வரத்தின் மகத்துவத்தினல் அவ
னுடைய மனைவியாகிய செண்பகவதி அதுவேமாதம் கர்ப்பவதி
யாயிருந்து பத்துமாதமுஞ்சென்று கோடிசூரியப்பிரகாசம்போல
ஓர் சற்புத்திரனைப் பெற்ருள் சன்று அப் பிள்ளையை நாளொருமே
னியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்துவந்து ஐந்தாம்வய
தில் தனதுபுத்திரனுகியகேசரியையும்பிம்மத்திபுத்திரனுகிய மதி
வதனனையும் தளகர்த்தன் புத்திரனுகிய மதிகுணனையும் தண்டத்
தலைவன் புத்திரனுகிய ஜெயசூரனையும் ஆக இந்நால்வர்களையும்
பள்ளியில் வைக்க அவர்கள் யெல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி
யடைந்தவர்களாய் ஓர்நாள் தங்களுடைய சாமர்த்தியங்களை யெ
ல்லாம் கண்டறிய வேண்டுமென்று தங்கள் தங்கள் தாய் தந்தை
யர்களை அழைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய உத்தியான வனம்
வந்து அரசகுமாரன் ஓர் பெலாவிருக்ஷத்தை யெரியும்படிப் பாட
மந்திரிகுமாரன் அதைத் தழைக்கும்படி பாட தளகர்த்தன்குமா
ரன் அவ்விருக்ஷத்தி புஷ்பமலர் பிஞ்சு முதலாகிய தெல்லாம்
உதிரும்படிபாட தண்டத்தலைவன் குமாரன் முன்னிருந்தபடி
யாய் ஒட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று பாட இப்படியாக ஒரு
வர்க் கொருவர் உயர்வு தாழ்வில்லா திருப்பதைக் கண்ட அரச
குமாரன் நாம் நால்வரும் பலதேசங்களிலும் சென்று நமது வித்
தைகளுடைய சாமர்த்தியங்களை யெல்லாம் காட்டி அதினல்
அநேக பரிசுகளைப்பெற்று திரும்பவும் நமது நாட்டையடைய
லாம் வாருங்களென் றழைக்க அப்படியே தங்கள் தங்கள் தாய்
தந்தையர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அநேக தேசங்களை
யெல்லாஞ் சுற்றிக்கொண்டு இவ்வாறாக பப்ரநாட்டிற்கு வந்து
ஓர் செட்டியார் வீட்டில் இறங்கியிருக்கப் பிறகு அரசகுமாரனுகிய
கேசரியானவன் தனது மந்திரிகுமாரனை அழைத்து நாமிருவரும்
இவ்வூருக்குட் சென்று அங்குள்ள வேடிக்கைகளைப் பார்த்
துவரலாமென் றழைக்க அவனுமதற்கிணங்கி இருவரும் புற
ப்பட்டு மேற்சொல்லிய மோகனுகிய தாசி வீட்டின் வழியாக
வருகிறபோது அவளது ரூபத்தைப்போல் படமெழுதிவெளியில்
கட்டியிருக்கிற அவளுடைய வடிவத்தை அரசகுமாரன் கண்டு
அவள்மீது மோகங்கொண்டு அவளது வீட்டிற் சென்று அங்கு
போய் நின்று தனது வரவைத் தெரிவித்தான் அச்செய்தியைத்

மோகனுள் தன்னிடத்திலிருந்த இரண்டு தாதிப்பெண்களை அல
ங்கரித்து அரசகுமாரனிட மனுப்ப அதையறிந்த கேசரி உன்
யெஜமானியை வரச் சொல்லென்று சொல்லி யனுப்ப அச்செய்
தியை யறிந்தமோகனுள்தான் விசனப்பட்டு அடடா நமக்கு யெ
ன்னவிதி யேற்பட்டது பார்த்தையா நாமோ இதுவரையில் கற்ப
ழியா திருந்தோம் நாளையதினமோ நமது சிரசும் போய்விடப்
போகிறது இப்போது நமது கற்புக்கும் பங்கம் வந்துவிட்டது
யென்று துக்கப்பட்டுக் கொண்டு அரச குமாரனிடம் வர அப்
போது அரசகுமாரன் அவளைப்பாடச்சொல்ல அவள் சோகர
சமாய்ப் பாட அப்போதுகேசரி சொல்லுகிறன் அடி பெண்ணே
நீயென்ன இப்படி பாடுகிறாய் உனக்கு வந்தகஷ்டம் யாது அதை
தெரிவிப்பாயாகில் அவ்விதகஷ்டத்தை நீக்கிறேனென்று சொ
ல்ல அப்போது தாசியாகியமோகனு ள்தான் இராஜசமுகத்தில்
அம்பலத்திநிசயம் பாடுகிறேனென்று சொல்லிவந்தேன் வந்து
ஒருவாரமாயிற்று இன்றையவரையிலும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை
இப்போது இந்தராச்சியத்தில் ஐம்பத்தைந்துதேசத் தாசர்களும்
வந்திருக்கிறர்கள் நாளையதினம் நான் போய் இராஜ சமுகத்தில்
பாடவிட்டால் யெனதுசிரசு போய்விடுமென்று சொல்ல அதை
க்கேட்ட கேசரி நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை
யான் பாடித்தருகிறேன் யென்று சொல்லிப் பாடிக் கொடுக்க
அதை யெழுதிக்கொண்டு அவனை தந்திரமாய்க் காவலர்களைவிட்டு
வெட்டி அடக்கம் செய்துவிடச் சொல்ல அப்படியே அவர்கள்
செய்யப் பின்பு தாசி விடிந்தவுடன் இராஜ சமுகத்தில் வந்து அக்
கவியைப்பாட அதைக்கேட்டரசன் இக்கவி பெண்பால் வாக்கிய
மல்ல இது ஆண்பால் வாக்கியமாய்த் தோற்றப்படுகிற தென்று
சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் மந்திரிகுமாரனுகிய
மதிவதனன் அரசகுமாரனைக் காணுமையால் தண்டத் தலைவன்
குமாரனை விட்டு அழைத்துவரச் சொல்ல அவன் அரசகுமாரனை
யெங்குந்தேடிக் காணுமையால் இராஜ சமுகம்வந்து தேடிப்பார்
க்க அரசன் அவனைக்கண்டு உனக்கு அம்பலத்திநியம் பாடத்
தெரியுமா வென்று கேட்க பாடத் தெரியுமென்று பாட அரசன்
அதைக்கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு அவனைச்சிறையில்வைக்க பின்பு
மற்றிருவரும்வர அவர்களையு மப்படிசெய்து இந்நால்வர்களிலொ
ருவன் தான் இக்கவியைப் பாடிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்

இவாள் பாடிய கவிக்கும் தாசிபாடிய கவிக்கும் வித்தியாசமின்றி ஒத்திருக்கிற தாகையால் இவளை இந்தப்படி கேட்டால் உண்மையை வெளியிடமாட்டாளென்று நினைத்து அவளை அதட்டிக் கேட்க அப்போது அத்தாசி உண்மையை வெளியிட அதை அறிந்த அரசன் அச்சவத்தைக் கொண்டுவரச் சொல்ல அவ்வாறுபடியே கொண்டுவர மந்திரி குமாரனாகிய மதிவதனன் அச்சிரசையும் உடலையுஞ் சேர்த்து அவனை உயிர்பெற் றெழும்படிபாட அவனு மப்படியே தூங்கி விழித் தெழுந்தவன்போல் எழுந்து நிற்க உடனே சிதாகந்த மகாராசன் தாசியாகிய மோகனாளைக் கழுவிற்போட்டு குஷ்டரோகியையுஞ் சுந்தர வடிவாளையும் அரசன் சம்மானஞ் செய்ய அவர்க ளிருவரும் பழயபடி கந்தர்வர்களாகிப் பொன்னுலகமடைந்தார்கள்.

பின்பு சிதாகந்தமகாராஜன் தனது மூத்தமனைவியாள் புத்திரியாகிய கலாவதியை கேசரிக்கிக் கல்யாணஞ்செய்துகொடுத்து தனது ராச்சியத்தையும் அவனுக்கே பட்டங்கட்டிவைத்து அவ்விடம்வந்திருந்த இராஜாக்களை யெல்லாம் அவரவர் நகரத்திற்கு அநுப்பிவைத்து தாங்க ளெல்லோரும் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சரித்திர சுருக்கம்

முற்றிற்று.

உ

கடவுள் துணை.

நாரதர் கலகம்.

இரண்டாம்பாகம்.

சுந்தராங்கி சாபவிமோசன சரித்திரம்.

விநாயகர் துதி.

பனிவரைதன்னில் வாழும்பழமறை முதிர்ந்தோரேற்றும்
கனிமதிச்சடையோன்ஞான வரைமகள் மகிழ்ந்தளித்தோன்
இனியதோர் பாரதத்தை எழுதிய புழைக்கரத்தோன்
தனிமலர்கமலபாதந் தலைக்கணியாக்குவோமே

சரஸ்வதிதுதி.

வனசமலராதனத்தான் வெள்ளோதிமத்தின்மிசை வருகனத்தான்
வனசமலர் விலோசனத்தான் வனசமங்கைக் குலவிய நன்னூர்பத்
தான்றன், வனசமலருந்தியதில் வந்துலகமனைத்தும் படைத்தான்
மனுட்டியாம்வெண், வனசமலராதனத்தாளெனதிதயம் பூத்தாளை
வணங்குவோமே

நாரணன்துதி.

ஆதியாய்மூலமாகி அருமறைப்பொருளுமாகி
சோதியாய்ச் சுடருமாகி தூயநல்லுலக மெல்லாம்
வாதிலா துண்டயெந்தை மாயவா உந்தன் பாதம்
நீதிலாதென்னைத் தொடென்சிரமிசை சூட்டினேனே

சிவபெருமான்துதி.

மதிதனைவளர்த்தீசன் மங்கைநல் லுமையாள் பாகன்
கதிதருமுத்திகாந்தன் கங்கைமீதவளக் கலந்தோன்
நிதிவளர்குபேரனோடு நேசனாய் நின்றமூர்த்தி
விதிமுதல் விண்ணோரேற்றும் விமலனே போற்றி போற்றி.

அவையடக்கம்.

மதியின்முன் மினிமினியைப் போலும்வட்டின்முன் நீபம்போலும்
நதியின்முன் கால்வாய்போலும் நான் சொலுஞ்சரிதைதன்னை
விதியுள ஆரையத்தோர்கள் வெறுத்திடார் சிறியேன்சொல்லை
முதிர்ந்தவர் தாமேயென்று மொழிந்து சந்தோஷிப்பாரே

இதுவுமது.

கருடன்முன் மசகம்பீடாய்க்கிட்டியே பாந்தாற்போலுந்
திருமயில்முன்வான் கோழிதி ருநடம்புரிந்தாற் போலும்
அருமறை தெரிந்தோர்முன்னே அடியனுமுரைத்தேன் நானும்
பரிவுடனினிதாய் கொண்டு பாவலர் பொறுப்பதாமே

சரித்திர ஆரம்பம்.

ஒன்றுட்டிஞ் சிறந்த நன்னாடாகிய பொன்னாட்டினை அரசாண்டுவரும் அமரேசன் ஓர் நாள்தான் கொலுவமர்ந்து வீற்றிருக்கால் திரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமகரிஷி அவ்விடம் வர அமரேசன் அவர்வருவதைத் தெரிந்து எதிர்சென்று அவருக்குப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ் செய்து அவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து ஆசனமளித்து அன்னவரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்முனி நாதசுவாமிகள் இந்த ஆசனத்திலமர வேண்டுமென தேவராஜன் வேண்டமகரிஷியும் அப்படியே அமர அதைப்பார்த்த மகேசன் நாரத மகரிஷியின் திருவடியைவணங்கி கேட்கின்றான் சுவாமி தாங்களோ திரிலோக சஞ்சாரி யானபடியால் தாங்கள் போந்த இடத்திற்குச் சென்றீர்களோ அங்காங்கு நடந்த ஒவ்வொரதிசயங்களையுங் கேட்க அதிகவிருப்பமுடைய வனாயிருக்கின்றேன் ஸ்வாமியென்று வணங்கிக் கேட்க அப்போது நாரத மகரிஷியானவர் சொல்லுகின்றார் ஏ தேவராஜனே யானே சத்தியலோகஞ் சென்றேன் அங்குள்ள ஒவ்வோர் அதிசயங்களையுங் கண்ணுற்ற வனாய் மீண்டும் வைகுண்டஞ் சென்றேன் அங்குள்ள வேடிக்கைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு கைலாயத்திற்குவந்து சாம்பசதாசிவத்தைச் சேவித்து அகமகிழ்ந்தவனாய்த் திரும்பியும் பூலோகத்திற்கு வந்தேன் அந்த பூலோகத்தில் அயோத்தியமாபில் ஜெனித்த அரசர்களுடைய பெருமையை யானென்னென் றெடுத்துரைப்பேன் தேவராஜனே யென்று நாரதர் சொல்ல அதைக் கேட்ட அமரேசன் மகரிஷியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஸ்வாமி அவர்களுடைய பெருமை யென்ன அதைத்தெரிவிக்க வேண்டுமென்று வணங்கிக் கேட்க நாரதமகரிஷி சொல்லுகிறார் ஏ தேவராஜனே அவர்களு

டைய பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் அந்த இராஜாக்கள் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் பாவித்து வருவதோடின் கூட தானதர்மம் யாகம் யெக்கியம் யென்றுசொல்லக் கூடியசகல மங்களையும் யெல்லாமுடித்து இராஜஸம்—தாமஸம்—சாத்வீகமாகியமுக்குணங்களிலும் உதார்த்தமாகிய சாத்வீகத் தன்மையைய் அடைந்து தெய்வ ஆராதனையை இடைவிடாது செய்து வருவதோடுகூட ஓர்மயிலுக்கொரு தண்ணீர்ப்பந்தலும் ஓர்மயிலுக்கோர் அன்னசத்திரமும் வைத்து பரிபாலித்து வருகிறார்கள் மேலும் அப்பூலோகத்திற்கு இப்பொன்னுலகங்கூட இணையாகமாட்டாதுயென்று நாரதமகரிஷி சொல்ல அதைக்கேட்ட தேவராஜன் பூலோகத்தில் மானிட ஜெனனத்திலவதரித்த அரசர்கள் இவ்வைசுவரிய சந்தானராயிருக்கின்றார்களா யென்று மகிழ்ப் பின்பு நாரதர் தேவேந்திரனுக்கு மங்களாசாஸனஞ்செய்து ஆசீர்வதித்து தமதிருப்பிடஞ் சென்றவுடன் அச்சபையிலுள்ள காந்தர்வனுகிய அதிருணனென்பவன் இந்தசங்கதிகளையெல்லாங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தபடியால் தானுந்தன் மனைவியை அழைத்துக் கொ

ண்டு பூலோகத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்கின்ற வெண்ணங் கொண்டவனாய்த் தனது மனைவியாகிய சந்திராங்கியிடஞ் சென்று அப்பெண்ணே சந்திராங்கி பூலோகத்தி லிருக்கப்பட்ட ஜனங்களெல்லாம் மகாசத்தியசந்தனாயிருப்ப தோடுகூட அந்த பூலோகத்திற்கு இந்த பொன்னுலகங்கூட இணையாக மாட்டாது என்று நாரதர்மகானுகிய தேவேந்திர னிடத்தில் சொன்னாரானதால் நாமிருவருஞ் சென்று பூலோகத்தைப்பார்த்து திரும்பி யிவ்விடம் வாராம்வா மென்றழைக்க அவளுமதற்கு நேர்பட்டவளாய் பூலோகத்திற்குத் தாங்களிருவரும் புறப்பட்டு வருகிறார்கள் அப்படி புறப்பட்டுவந்து அவ்விடங்களில் நடக்கும் ஒவ்வோர் அதிசயங்களுக்குள் உற்றவர்களாய் வெம்பவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து தங்களுடைய நகரத்தை நாடிச்செல்லுங்கால் அவ்விடத்தில் மகரிஷிகள் தவஞ் செய்யக்கூடிய தபோவனமானது இவ்விருவருடைய நேத்திரத்திற்குப் புலப்பட்டது அவ்வனத்தைக்கண்டு அதிலுள்ள வேடிக்கைகளையும் அந்த தபோநிதிகளுடைய சேவையுஞ்செய்ய வேண்டு மென்று வெண்ணங் கொண்டவர்களாய் அவ்வனத்திற்குட் சென்றார்கள் அப்படிச்சென்றபோது அவ்வனத்தில் மாதவ மகரிஷி யென்றொருமுனிநாதர் தவம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க இவர்களிருவரும் அவர்சமீபம் செல்லுங்கால் அன்னவர்தவ மானதுகலைந்து தனதுசிஷ்யவர்க்கத்தாருடன் தவத்தினுடைய பெருமையைப்பற்றி சம்பாஷணை செய்துக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் கந்திருவர்களாகிய இவர்களிருவரும் அம்முனி நாதருடைய அகோரரூபத்தைப்பார்த்து அடடா இப்படியும் பூலோகத்தில் மானிடராய்ஜெனித்து இவ்விதகோரரூபத் தோடுங்கூட உயிர் பெற்றிருப்பார்களா வென்று கலீரெனநகைத்துச் சிரித்தார்கள்.

அப்போது மாதவமகரிஷியானவர் இவர்கள்நகைத்தசப்தத்தைக்காதில் கேட்டவராய் இந்தக் கந்தர்வர்கள் இப்படி நகைக்க வேண்டியகாரணம் யாதோவெனத் தமதுஞானதிருஷ்டி யாலுணர்ந்து இக்கந்தர்வர்கள் நமது ரூபத்தைப் பார்த்தல்லவா நகைத்தார்களென் றுணர்ந்தவராய் மகாகோபங்கொண்டு ஏ கந்தர்வர்களாகிய அதிகுணா ஏ சந்திராங்கி நீங்கள் யௌவன ரூபலாவண்யத்தி லிருந்திருக்கின்றோ மென்கிற கர்வத்தினாலல்லவோ வென்னைப்பார்த்து நகைத்தீர்கள் பிசாசம் என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் இவ்விருவரும் நடுநடுங்கினவர்களாய் ஏ சுவாமி நாதா ஏ முனிநாதா ஏதபோநிதி அடியேங்கள் அறியாமற் செய்த

அபசாரத்தைப் பொறுத்து அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று வணங்கியும் கோபந்தணியாதவராய் ஏ அதிகுணா நீ பப்ரதேசத்தில் தாரித்திரியமே குடியாகக் கொண்ட ஓர் நவீனனுடைய உதிரத்தில் குஷ்டரோகியாக ஜெனிக்கக் கடவையென்று சாபத்தைக்கொடுத்ததோடுங்கூட அவனது மனைவியாளையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் ஓ சந்திராங்கி நீயுங் காஸ்மீரதேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யுங்காம்போஜ மகாராஜனுடைய உதிரத்தில் ஜெனிக்கக் கடவையென்று சாபத்தைக்கொடுக்கவே இவர்களிருவரும் பயந்து அவருடைய திருவடியில் விழுந்து நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறார்கள் ஏமுனிநாதா யெங்களுக்கு விமோசனம் யெந்தகாலம் என்று இறைஞ்சிநிற்க அப்போது மாதவமகரிஷியானவர் கோபந் தணிந்து ஒருவாறு யெடுத்துரைப்பார் அதாவது ஏ அதிகுணா நீ பூலோகத்தில் குஷ்டரோகியாக ஜெனித்து இளமையிலேயே தாய் தந்தையர்களை யிழந்து பப்ரதேசத்திற் கருகாமையிலுள்ள ஓர் வனத்தில் வேடர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு நீ மகாகஷ்டத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் உனது மனையாளாகிய சந்திராங்கி காஸ்மீரநகரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் காம்போஜ மகாராஜனுடைய உதிரத்தில் ஜெனித்து பப்ரதேசத் தரசனுகிய சித்ரகந்த மகாராஜனுக்கு இளையமனையாளாகி ஒரு காலத்தில் சித்ரகந்தனும் இப்பெண்ணுமாய் நீவசிக்குங் காட்டிற்குவருவார்கள் அப்போது அந்தப்பெண் உன்னைக்கண்டு உன்பேரில் மையலாகி இஷ்டபோக காமியார்த்தங்களையெல்லா முனக்கு நடத்துவாள் அத்துவேகாரணமாக அவளது கணவனாகிய சித்ரகந்தன் உங்களிருவரையுங்கண்டு பிடித்து ஐம்பத்தைந்து தேசத்தரசர்களுஞ் சூழ்ந்த இராஜசபையில் உங்களிருவரையும் சிரச்சேதஞ் செய்வான் அப்போது நீங்களிருவரும் இந்தசரீரத்தைப் பெற்று உங்கள் நன்றாகிய பொன்னுலக மடைவீர்களென்று மாதவமகரிஷி சொல்ல அப்போது இவர்களிருவரும் அந்தசாபத்தை பெற்றுக்கொண்டவர்களாய்ச் சொல்லுகிறார்கள் நம்முடைய விதியானது இப்படியும் யேற்பட்டதாவென்று வியாகூலப் பட்டுக்கொண்டு யார் யார் யெந்தந்த விடத்தில் ஜெனிக்க வேண்டுமோ அந்த இடங்களில் ஜெனித்தார்கள் அப்படி ஜெனித்தவுடன் இந்த அதிகுணன் மேற்சொல்லிய நவீனனுடைய உதிரத்தில் குஷ்டரோகியா ஜெனித்து இவனுக்கு ஐந்துவயதாவதற்கு முன்பதாகவே தனது தாய் தந்தையர்களை இழந்துவிட்டவனுகித் தனதுகுட்சி உபாதி இருவதற்குயாதொரு வகையுமில்லாமல் மகாகஷ்டப் பட்டவனாய்

அந்தப்பப்றதேசத்தில் ஒவ்வொருவீடுகள்தோரும் போய்பிச்சை கேழ்க்க ஆரம்பித்தான் இவனைக்கண்ட அந்த ராஜயத்தி லுள்ள யெல்லோரும் இவனது கோரரூபத்தைக்கண்டு சமீபத்தில்வந்து அன்னமளிக்க அசிங்கப்பட்டவர்களாகி அன்னமில்லை யென்றே சொல்லிவிட்டார்கள் அப்போதுஇந்தக் குஷ்ட்டரோகியானவன் பசியால்வருந்தி ஆசல்வாரா அடியேனை இவ்வளவு இளமைவயதில் மாதாக்களை இழந்தும் பசியால்வருந்திக் கதரும்படியாய் விட்டனையே எப்ரமபதி எ பார்வதிசமேதா எ சந்த்ரமவுளி யென்று கதறிக்கொண்டுபோகுந்தருவாயில் அவ்வூருக்கருகாமையிலுள்ள வனவேடர்கள் கடவுளருளால் இவனது பரிதாபத்தைப் பார்த்து சகியாதவர்களாய் தாங்களிருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கச்செய்து தாங்கள் புசிக்கும்கிலங்குபாவை முதலாகியமாம்சாதிவர்க்கத்தால் இவனது பசியையாற்றி அவடத்திலேயே ஓர் குடிசையில் வைத்துபாது காத்துவந்தார்கள்.

இஃது யிப்படி யிருக்க மேற்சொல்லிய சுந்தராங்கி யானவள் காஸ்மீரதேசத்தையாளும் காம்போஜ மகாராஜனுடைய புத்திரியாய் ஜெனித்து சந்திரவடிவாளென்கிற பெயர்வகித்து நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமாகவளர்ந்து ஐத்தாம்வயதில்

கலைகளையுமுணர்ந்து பிருதுமங்கைப் பருவமடைந்தாள் இவளது வடிவத்தையும் பூரணசந்திரன் போன்றமுகாரவிந்தத்தையும் தனதுபிதாவாகிய காம்போஜமகாராஜன் கண்டு ஆனந்தித்து இச் சந்திரமுள்ள பெண்ணுக்குச் சரியானமணவாளன் எப்போது கிடைப்பானோ வென்று ஏக்கங்கொண்டிருந்த இம்மன்னனுக்கு ஜன்னிகை போட்ட ஓர்மன்னவன் திருப்பம்வரைத்தான் அவனு ரெனிலோயின்னிம்புகழும் பப்ரதேசத்தரசனுமியபிதாகந்தன்மெத்த வருந்தி தனக்கிஷ்டமானஓர் பெண்ணை விவாகஞ்செய்துக் கொள்ளவேண்டு மென்கிற வெண்ணங் கொண்டவனாய்க் காம்போஜ மகாராஜனிடஞ் சென்று அம்மன்னனைக்கண்டு நான் தங்களுக்கு திருப்பம்வரைத்த பிரகாரம் தாங்கள் குமாரத்தியை யெனக்குப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேழ்க்க காம்போஜமகாராஜன் சம்மதித்தவனாய் அப்படியே பம்ரதேசத் தரசனுக்குக் கலியாணஞ் செய்து சகலவரிசைகளுங் கொடுத்து தாம்பதி சமேதராய் வாழ்ந்திருக்கவென்று ஆசீர்வதித்து பப்ர தேசத்திற்கனுப்பி வைத்தான் அப்படியே இவர்கள் சென்றுத் தன்னிளயமனையாளுடன்தான் பப்ரதேசத்தையாண்டுக் கொண்டு சுகமாகவாழ்ந்து வருங்காலத்தில் ஓர் நாள்தான் கொலுவமர்ந்து இருக்குஞ் சமயத்தில்

அவ்வூரிலுள்ள குடிகள் தாங்களிட்ட பயிர்களை யெல்லாம் காட்டுமிருகங்கள் வந்து அழித்துச் சென்றுவிட்டதைக்கண்டு சகியாதவர்களாய் வந்து அரசனிடத்தில் முறையிட்டார்கள் அம்முறையைக் கேட்ட அரசன் அக்குடிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் எ குடிகளே நீங்கள்யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் நீங்கள் கட்டவேண்டிய பகுதிகளை மூன்றுவருஷத்திற்கு கட்டவேண்டியதில்லை நீங்களெல்லோரும் உங்கள்கிரகங்களை அடைவீர்கள் யான்காட்டிற்கு சென்று அம்மிருகசார்த்தூலங்களை யெல்லாங் கொன்று அதிசீக்கிரத்தில் வருகின்றேனென அரசன் தெரிவிக்க அக்குடிகளெல்லாந் தங்களிருப்பிடஞ் சென்றுவிட்டார்கள் பின்பு அரசன் தான் வேட்டைக்குச் செல்வதாய் உத்தேசித்துத் தன் அமைச்சனை அழைத்து எ மந்திரியே நாமின்றையதினங் காட்டிற்குசென்று வேட்டையாடவேண்டியதிருப்பதால் நீரதி சீக்கிரத்தில் நமதுசேனைகளை சித்தப்படுத்தி முன்பதாகச் செல்லுங்கள் இதோநான் அந்தப்புரஞ்சென்று உங்கள் பின்பற்றி வருகி

றேனென்றுசொல்லிவிட்டு தனது இளையமனைவியினுடைய கிரகஞ் சென்று அவளைக்கண்டு ஏ பெண்பாவாய் நமது நாட்டிலுள்ள பயிர்களை யெல்லாம் காட்டுமிருகங்கள் வந்து அழித்துவிட்டதாய் குடிகளெல்லாம் வந்து என்னிடம் முறையிட்டபடியால் நான் காட்டிற்குச் சென்று அம்மிருகங்களை யெல்லாம்வாட்டித் தேட் டையுடன் இன்றுட்டையடையும் வரையில் நீ அப்பாட்டையை யெதிர்நோக்கி அதிஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டுமென்று சொ ல்ல அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அம்மாது ஏ நாதா யானுநெடுநா ளாக அவ்வனங்களைப்பார்க்க அபேட்சை யுடையவளா யிருக்கி றேனெனத் தெரிவிக்க மன்னவனதற்கிசைந்து அவளையுந் தன்கூட அழைத்துக்கொண்டு வேட்டைக்குச்சென்று அக்காட்டில் தனது மனையாளுக்கு ஓர்கூடாரமானது ஏற்படுத்தி அக்கூடாரத்திலவளை இருக்கச்செய்து நாங்கள் வேட்டையாடி வருமளவும் நீ இந்தக் கூடாரத்திலேயே இருப்பாயென்று திட்டஞ்செய்து அரசனுந் தனது மந்திரியும் மற்றுள்ள சேனைகளோடுங் கூடச்சென்று அக்

காட்டிலுள்ள மிருகங்களை யெல்லாம் வாட்ட அதிலொரு மானு னது தவறிட அரசனைப் பின்பற்றி இவர்களெல்லோரும் அம்மா னைத்தூரத்திக் கொண்டே நெடுந்தூரஞ் செல்ல அங்கு இவர்களு க்கு வழிதெரியாமல் அக்கொடிய கானகத்திலலைந்து சூரியவெப் பத்தால் தாகவிடாயதிகரிக்க தாகந்தாள முடியாதவர்களாய்க் கடைசியாகக் கடவுளருளால் ஓர் மகரிஷியினுடைய ஆசிரமம் இவர்கள் நேத்திரத்திற்குத் தோன்றப்பட்டது அங்கு இவர்கள் சென்று அதற்கருகாமையிலுள்ள தடாகத்தைக்கண்டு தங்கள் தங் கள் தாகவிடாயைத் தணித்துக்கொண்டு சற்றுநேர மவ்விடத்திற் சயனித்துக்கொண் டிருந்தார்கள் இது இப்படி யிருக்க அரசனு

டைய மனைவியாள் தன்னைத் தனியாகவிட்டுப் போனவ ரின்னம் வரவில்லையேயென்று வியாகூலப் பட்டுக்கொண் டிருக்கிற சமயத் தில் முன்னுல் கூறிய குஷ்டரோகி அந்தக்கூடாரத்தி னருகில் அக ஸ்மாத்தாய் வந்து சேர்ந்தனன் அப்போது மாதவ மகரிஷியி னுடையசாபமும் வந்து சேர்ந்துகொண்டதினால் அப்போது அரச னுடைய மனையாள் அந்தக் குஷ்டரோகியைக் கண்டமாத்திரத் தில் அவன்மீது மகாமோகங் கொண்டவளாய் அவனை வலுவில ழைத்து அவனுடன்கூடிச் சுகித்து சந்தோஷத்தை யடைந்துச் சொல்லுகிறாள் ஏ பிராணபதி நாமிப்படியே சதாகாலமும் சுக போகங்களை அடையவேண்டிப் இருப்பதால் நமது பயிர்காட்டிற் கருகாமையில் ஓர் பாழும்மண்டப மொன்றிருக்கிறது நீ ரவிடம் வந்து அதிலிருந்தால் நான் பிரதிதினமும் இரவில் உம்மிடம்வந்து சல்லாபத்தை யடைந்துவிட்டு மீண்டும்பெண்ணகருக்குச்செல்லுவே னென்று அம்மங்கைசொல்ல அதைக்கேட்ட குஷ்டரோகி அதிக சந்தோசமுடையவனாய் ஏ பெண்மணி நீ சொன்ன யோசனையே சரியானயோசனை ஆகையால் அவ்விடம்யான் முன்னதாகவே செ ன்று அவ்விடமிருக்கின்றேன் நீ இராத்திரிக்கிசீக்கிரம் அவ்விடம்வந்து சேரவேண்டியதுயென்று சொல்லிவிட்டு குஷ்டரோகியான மூட வன் அம்மண்டபத்தேடி அங்குவந்தமர்ந்திருந்தான்.

பின்பு மகரிஷியின் ஆசிரமத்தில் நித்திரை செய்துக்கொண் டிருந்தவர்களெல்லாம்நித்திரைத் தெளிந்து தங்கள் ராஜ்ஜியத்திற் க்குப் போகும்படியான பாட்டையைத்தேடி வரும்வழியில் அர சன் தன்மனையாளிருக்கின்ற கூடாரத்தைக் கண்டு அவளையுமழை த்துக்கொண்டுத் தன்னகர்வந்து சேர்ந்தான் அப்போது அரசனு டைய மூத்தமனையாள் தன்கணவன்வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொ ண்டிருந்து அரசன் வந்தவுடன் வேட்டையாடிவந்த களை திரும்ப டியாய் வெந்நீர் முதலானதுகளால் ஸ்நானபானஞ் செய்துவை த்து பதினெண்வர்க்கத்துட னுபசரித்து போஜனமளிக்க அரசன் ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியுடன் போஜனமருந்தித் தாம்பூலந்தரித்துக் கொண்டு மூத்தமனையாளுடன் தான் வேட்டைக்குப்போனது முதல் அரண்மனைவந்து சேர்ந்ததுவரையில் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொ ல்லி சிலநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து பின்பு பள்ளியறை போய்ச் சேர்ந்தான் இது யிப்படியிருக்க.

இவ்வரசனுடைய இளையமனையாள் தான் காட்டிற்கண்டு சுகத்தையடைந்த அந்தக் குஷ்டரோகியின் பேரிலேயே அதிககாதல் கொண்டவளாய் இராத்திரி நடுச்சாமத்தில் அவனுக்கு வேண்டுமான பண்டுபலகாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு கபாடத்தைத் திறந்து அவ்வழியாகவே சென்று குஷ்டரோகியிருக்கும் அம்மண்டபத்தைக் கண்டு அதற்குட் சென்று குஷ்டரோகியைப் பார்த்து அதிக மகிழ்ச்சி யடைந்தவளாய்த் தான் கொண்டுவந்த பலகாரவர்க்கங்களை அவனுக்களித்துப் பின்பு இவள் தாம்பூலமடித்துக் கொடுக்க அவனும் தாம்பூலமருந்தி அவளுடன் மதனலீலை புரிந்து இவர்களிருவரும் சுகத்தை அடைந்திருக்கின்ற சமயத்தில் அரசனுடையமனைவி குஷ்டரோகியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் ஏ பிராணகாந்தா யானிங்கு வந்து நெடுநேரமாயிற்று யெனதுகணவன் விழித்துக் கொள்ளுவதற்கு முன்பதாக நானங்கு போகவேண்டுமென்று சொல்லி அவனுத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு பின்பு அரமனைசேர்ந்து அரசனுடைய சமீபத்தில் வந்து படுத்து நித்திரை செய்துக்கொண்டாள் இப்படியே வழக்கப் பிரகாரம் சதாகாலமும் நடந்துக்கொண்டுவருங் காலையில் ஓர்நாள் தனது அரசனுடைய நிதானத்துடன் பள்ளியறையில் அம்சதூளிகாமஞ்சத்தில் தானும் அமர்ந்து தன் இளையாளையும் அமரச்செய்து தாங்களிருவரும் கேளிவிலாசமாக விருக்கின்ற சமயத்தில் அரசன் உல்லாசமாகவே தான் மல்லிகைச் செண்டை யெடுத்து பன்னீரில்நனைத்து அவளது ஸ்தனஸ்தானத்தி லடித்தான் அப்போது இவள் யென்ன நினைத்தாளென்றால் இவனுடன் நாமிப்படி சரசமாடிக்கொண்டிருந்தால் குஷ்டரோகியிடம் நாமெப்போதுசெல்லுகிறது காலதாமதமாய் விடுகிறதே ஆகையால் இவ்வரசனை யெப்படியாவது ஏமாற்றி நித்திரை செய்யச் செய்து நாம் நமது ஆசைநாயகனுகிய குஷ்டரோகியிடஞ் செல்லவேண்டியதென்று தீர்மானித்தவளாய் அந்தமல்லிகைச் செண்டாலடித்த அடி இவளது ஸ்தனஸ்தானத்திற் பட்டமாத்திரத்தில் இவள் இடிவிழுந்து மயங்கி விழுபவர்போல பூமியின்கண்ணே மூர்ச்சித்து விழுந்துவிட்டாள் இதைக்கண்ட அரசன் தியங்கி ஆ ஆ இதுவென்ன ஆச்சரியகரமாயிருக்கின்றது கேவலம் மிருதுவான இம்மல்லிகைச் செண்டாலெறிந்து இவளது ஸ்தனஸ்தானத்தில் பட்டமாத்திரத்தில் இவளயர்ந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டாளே இவள்மகா நீலியாயிருப்பாளென்பது தோன்றுகின்றதேயென்றுமகா சிந்தாக்கிராந்தனும் இவளது

நீலித்தனத்தை நாமறிய வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து கபடகஸ்தூரிகளால் இவளது சோகத்தை மாற்றித் தனது சமீபத்தில் படுக்கவைத்துக் கொண்டு இவள் இன்னம் என்ன செய்கின்றாள் பார்ப்போமென்று நித்திரை செய்பவனைப்போல இவளுக்குச் சாடைகாட்டி நித்திரை செய்யாமலே கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படியிருக்க இவள்சற்று நேரந்தாமதித்திருந்துதனது கணவன் நித்திரை செய்கிறானென்றெண்ணி வழக்கப் பிரகாரம் குஷ்டரோகிக்கு வேண்டுமான பண்டு பலகாரங்களை ஓர் தட்டிலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு கபாடத்தைதிறந்து வெளியே போகும்போது அதிக இருளாயிருந்தது அப்போது இவளுக்கும் பாதை தெரியாமல் அவ்வழியில் உதிர்ந்து கிடக்கின்ற சருகுகளைச் சேர்த்துத் திரிட்டு அதிலுண்டாகும் வெளிச்சத்தால் அவ்வழியைக்கண்டு பிடித்து குஷ்டரோகி இருக்குமிடம் போய்ச் சேர்ந்தாள் அப்போது அவள் கணவன் இவள்யேதோ ஓர் தட்டைக் கரத்திலேந்தி கபாடத்தைத்திறந்து கொண்டு வெளியே செல்லுகின்றாள் இவள்வெளியே செல்லுவதற்குக் காரணமியாதோ தெரியவில்லையே எப்படியாவது இதைப்பரிசோதிக்க வேண்டுமென்று இவளுக்குத் தெரியாதபடி தான் பின்றுடர்ந்துவந்து இவ்விடத்தில் நடக்கும் நடவடிக்கைகளை நேரிடப்பார்த்துக்கொண்டே பின்பற்றிவந்தான் பிறகு இவள் குஷ்டரோகி இருக்குமிடஞ் சென்றவுடன் அந்தகுஷ்டரோகி இவளைக்கண்டு மகாகோபங் கொண்டு அடிசண்டாளி நானபசியாயிருப்பேனென்றுனக்கு தெரிந்தும் இவ்வேளைவரையில் வராதிருந்தாயல்லவாவென்றுசினங்கொண்டுதனது கரத்திலிருந்த கோலால் அவளை அடித்தான்.

அவளந்த அடியைப்பட்டுக்கொண்டு இருநேத்திரங்களிலும் நீர் சொரியதான் கொண்டுவந்த உணவுகளை யெல்லாம் அவனுக்களித்துச் சொல்லுகிறாள் ஏ பிராணபதி இன்றயத்தினம் யெனது கணவன் நெடுநேரவரையில்யென்னோடு சரஸமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தமையால் நானொரு உபாயத்தினால் அவனையே மாத்தி அன்னவனை நித்திரை செய்யும் படியாகச் செய்துதங்களிடம் வந்துசேர யின்னேரமாய்விட்டது ஆகையாலின்று தாங்கள் யென்மேலுற்ற கோபத்தைத்தணித்து யென்னிறுமி கூடிச்சகிக்க

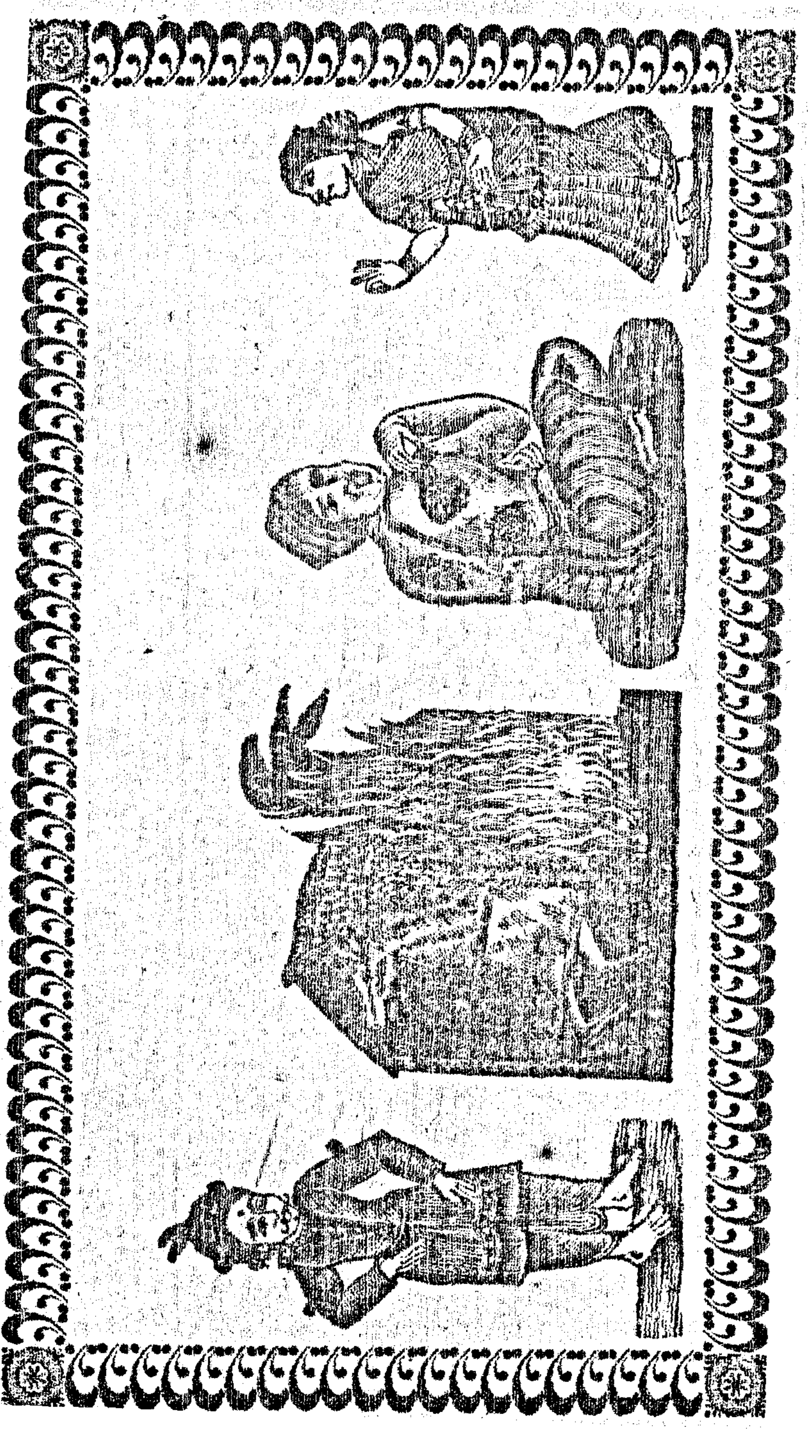

வேண்டுமென்று வணங்கிக் கேழ்க்கவே குஷ்ட்டரோகி கோபக்கனித்தவனாய் அவளை இஷ்ட்டம்போல் அவனுடன் கூடிச்சுகித்துச் சொல்லுகிறான் ஏ கங்காய்த் தங்கிராம் போன்ற உன்னைக் கைதப்பிக்கப்படுத்து வதற்காக உயர்ந்த புஷ்ப்பபாணத்தை உன் மேல்பிரயோகம்பண்ணுகின்ற அங்கஜனேவனாலும்படி சங்கையால் உன் கொங்கையைத் தொட்டு உனக்கின்பத்தைக் கொடுக்காமையிலிருந்து நீ அதிசிக்கிறதில் வந்துவிட்டுப் போகவேண்டுமென்று சொல்ல அதைக்கேட்ட இம் மங்கையானவள் அப்படியே நல்லதாகட்டு மென்று சொல்லித் திரும்பி வருகிறாள் இவளிப்படி திரும்பிவருகிறபோது தனது கணவன் பின்றொடர்ந்து வந்து இச்சந்தர்ப்பத்தை யெல்லாம் சேரிடப்பார்த்தபடியால் மகா கோபங்கொண்டவனாயிருந்தாலும் அவ்வித கோபத்தை வெளிவிடாமல் இதுவேதோ ஓர் காரணார்த்த மாயிருக்கவேண்டும் அதைநாம் நிதானமாய்யோசித்து இவளுக்குத்தகுந்த தெண்டனையை விதிக்கவேண்டுமென்று நிர்மானித்துக் கொண்டவனாய்த்தான் அவளுக்கு முன்னதாகவே வந்துயாதொன்றுந் தெரியாதவனைப் போலவேபள்ளியறையில் வந்துபடுத்து நித்திரைசெய்துக் கொண்டான் பின்பு இவளும் அரமனை சமீபத்தில்வந்து சயனித்துக் கொண்டாள் பின்பு அரசன் அதிகாலையி லெழுந்துக்கொண்டு உண்டு தாம்பூலந்தரித்து ஆடையாபரண அலங்கிர்தனாய்ப் புறப்பட்டு தனது சிம்மாசனத்தில்வந்து வீற்றிருந்தான் அப்படி வீற்றிருக்குங் காலையில் அரசனுடைய கொலுவிற் கெப்போதும் வழக்கமாய் வந்து சங்கீதக்கியானஞ் செய்யக்கூடிய மோகனு னென்னுந்தாசியானவள் தானெப்போதும்போல் வழக்கமாய்ப் பாடுவதைப் போல்பாட ஆரம்பித்தாள் அதைக்கேட்ட அரசன் அத்தாசியாகிய மோகனுவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஏ பெண்பாவாய் உனது பாடலை நிறுத்தென்று சொல்லவே அப்படிச்சொன்ன அரசன் வார்த்தையைக்கேட்ட அத்தாசியானவள் தான்பாடுவதை நிறுத்திவிட்டாள் அப்போது அரசன் அச்சபையார்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் சபையோர்களே இங்குள்ள யாருக்காவது அம்பலத்ததிசயம் பாடத்தெரியுமா வென்று அரசன் கேழ்க்க அச்சபையிலுள்ள யெல்லோரும் பேசாமலிருந்து விட்டார்கள்.

அப்போது மோகனுவென்னுந் தாசியானவள் எழுந்து அரசனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள் ஏ ராஜசேகராயானந்த அம்பலத்ததிசயம் பாடுகிறேனென்று சொல்ல அரசனதைக்கேட்டு ஏ

மோகனு பெத்தனைகளிற்பாடுவோமென்று கேழ்க்கதாசியானவள் சொல்லுகிறாள்சகன் இன்னும் ஒருவாரத்திற்குள் வந்துபாடுகிறேனென்று சொல்ல அரசன் சொல்லுகிறான் அப்படி நீ ஒருவாரத்திற்குள்வந்து பாடாவிட்டால் உன்னைக் கட்டாயம் சிரச்சேதஞ்செய்து விடுவேனென்று சொல்ல அதைக் கேட்டவளாய்த்தனது கிரகம்வந்துசேர்ந்தாள் வந்துசேர்ந்து ஒருநாளைக்கு இரண்டு நாளைக்கு இப்படி ஏழு நாளைக்கும் தனக்கு அப்பாடத் தினசயம் இன்னது தானென்றுகண்டு பிடித்துப்பாடத் தெரியாதவளாய் மகாதுக்கப்பட்டுக்கொண்டு ஐயோ நாமும் எல்லோரையும்போல் சும்மாவிராமல் பாடத் தெரியுமென்று அரசனிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டோம் நாம்னைந்தினம் போய்ப்பாடாவிட்டால் நம்முயிர் போய்விடுமேயென்று வியாகுலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் (இது) இப்படியிருக்க கலிங்க தேசத்தைப்பரிபாலனஞ் செய்துவரும்யாதவ மகாராஜன்தான் கொலுவிருந்து சிம்மாஸனாதிபதியாய் இருக்கின்ற சமயத்தில்தனக்கு வெகுகாலமாய்ப் புத்திரனில்லாததைப் பற்றிமகாவியாகுலப்பட்டுத் தனது மந்திரியினிடம் முறையிட்டுச் சொல்லுகின்றான் ஏ மந்திரியே யான்முன் ஜென்மத்தில் என்னகர்மத்தைச் செய்தேனோ இந்த ஜென்மத்திலெனக்குப் புத்திரனில்லாமல் போய்விட்டது மேலும் புத்திர னில்லாதவர்களுக்கு ஈசுவரனுடைய திருவடிகிடைப்பது மகா அரிதென்றும் இதிகாசங்களில் முறையிட்டிருப்பதோடு கூடபுத்திரனில்லாத கிரகம் கிரகமல்ல அதுநரக மென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அதுவுந்தவிர நமக்குப்பின்னிட்டு இந்த ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்து வருவதற்குஞ் சந்ததி இல்லாமற் போய்விட்டதே நானென்ன செய்வேனென்று மந்திரியினிட முறைக்க அம்மந்திரியானவன் தனதுஅரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஏ மகாராஜனே தாங்களிப்படி வியாகுலப்பட வேண்டியதில்லை யாதொருஉபாயஞ் சொல்லுகிறேன் அதின் பிரகாரந் தாங்கள் நடந்தால் புத்திர சந்தானமுண்டாகு மென்று அமைச்சஞ்சொல்லவே அதைக்கேட்ட அரசன் மகாசந்தோஷப்பட்டுத் தனது மந்திரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் எனதுயிர் போன்ற அமைச்சனே அது என்ன உபாயஞ் தெரிவிப்பா யென்று அரசன் கேழ்க அம்மந்திரியானவன் சொல்லுகின்றான் ஏ பிரபு தாங்கள் மரவுரிதரித்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று சாக்ஷாத் சந்திரசேகரனைக்குறித்து தவஞ்

செய்வீர்களேயானால் அக் கைலயங்கிரிவாசன் தாங்கள் செய்யுந் தவத்திற் கிரங்கி ரிஷபவாகனரூடராய் வந்து தாங்களுக்கு தெரிசனங் கொடுப்பதுமன்றியில் தாங்கள் கோரியபடி புத்திர பாக்கியமுண்டாகும்படி வரமருளிச் செல்வாரென்று மந்திரிசொல்லவே அந்தஅரசன் இந்தவார்த்தையைக்கேட்டவுடன் மகா சந்தோஷித்துத் தனது இராச்சியத்தை அம் மந்திரிவசமொப்பிவைத்துவிட்டுத் தான் மரவுரி தரித்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று தவத்திற்குரிய இடமெதுவோ அந்தஇடத்தைப்பார்த்து அவ்விடத்தில் பஞ்சாக்கினிமேற்படுத்தி அதின் மத்தியில் நின்று தவஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான் அப்படிச் சிவனைத்தவஞ்செய்துக்கொண்டுவர இவனது தவத்திற் கிரங்கிப் பரமசிவன் உமையவள்சகித

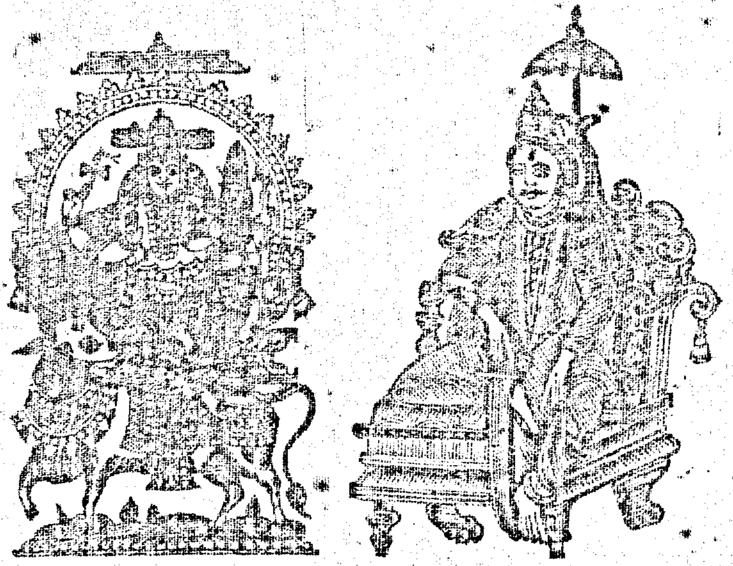

மாய் ரிடபவாகனரூடாகத்தானே புறப்பட்டு யாதவமகாராஜன் தவஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு வந்து அரசனைக் கண்டு சொல்லுகிறார் ஓ யாதவமகாராஜனே நீ செய்த தவத்திற்கு மெச்சி யானிவ்விடம்வந்தேன் உனதிச்சையெதுவோ அதைக்கேளவ்வித இச்சையைப் பூர்த்திசெய்கின்றேனென்று சுவாமிசொல்ல அரசன் கண்விழித்துப்பார்த்து ரிடபவாகனரூடாகத்தானே வந்திருக்குங் கடவுளைத் தெரிசித்து அரசன் ஆனந்தபரவசமடைந்தவனாய் சுவாமிக்கு அஷ்டாங்கம் பஞ்சாங்கம் திரியாங்கங்களினால் நமஸ்கரித்துச் செய்யுந் தோத்திரம்.

தேவாரம்.

திங்கள்முன் சடையாய்போற்றித் திரிபுர மெரித்தாய்போற்றி
மங்கையோர் பாகாபோற்றி மான்மழு தரித்தாய்போற்றி
துங்கவெண் விடையாய்போற்றித் துலங்குமுக் கண்ணுபோற்றி
எங்கள்நா யகனேபோற்றி ஈசனே போற்றிபோற்றி. 1

ஆதியே அரனேபோற்றி அம்பிகை பாகாபோற்றி
வேதியன் மதலைதன்னை விருத்தாண்ட நாதாபோற்றி
நீதியா முலகையாள நீசுதன் வேண்டிவந்தேன்
பாதியா மதியைச்சூடும் பரமனே போற்றிபோற்றி. 2

காமனை யெரித்தாய்போற்றிக் கரியுரி தரித்தாய்போற்றி
சோமனைத் திருக்கண்கொண்ட சுந்தர வடிவாபோற்றி
சேமமாய்ப் புதல்வன்வேண்டி யின்றனன் றவத்தில்யானும்
சேமமா யருள்தந்தாளுஞ் செஞ்சடை நாதாபோற்றி. 3

மூவர்க்கு முதலேபோற்றி முக்கணா போற்றிமுன்னாள்
காவலன் றனக்கிரங்கி கர்த்தனே குழவியாளும்
ஆவலாய் மகவுவேண்டி அருந்தவம் புரியநிற்றேன்
தேவனே சுதன்றந்தாளுஞ் சேவடி போற்றிபோற்றி. 4

வசனம்.

என்று சுவாமியைத் துதிபண்ணி ஏ சங்கரா கெங்காதரா பார்வதி மனோகரா ஏ சந்திரசூடா ஏ சந்திரமௌலி யென்று சுவாமியைவணங்கிச் சொல்லுகிறான் ஏ சுவாமி அடியேன் எதைக் கோரி தவஞ்செய்ய வந்ததென்றால் எனக்குப் பின்னிட்டு எனது ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்துவருவதற்குப் புத்திர னில்லாததால் தங்களுடைய திருவடியைப் பிரார்த்தித்து தவஞ்செய்ய வந்தேன் ஆகையால் அவ்வித புத்திராபேட்சையைப் பூர்த்திசெய்து அடியே னுடைய சந்ததி விளங்கும்படியாய் ஓர் சற்புத்திரனைப் பாலித்தரு ளவேண்டும் சுவாமியென்று அரசன் வணங்கிக்கேட்க அப்போது ஈஸ்வரன் மகாசந்தோஷமடைந்தவராய் அரசனைப்பார்த்துச் சொ ல்லுகிறார் ஓ யாதவமகாராஜனே உனது அபிப்பிராயம்போலவே நல்ல சற்புத்திரனாய் உண்டாகும்படி அனுக்கிரகம் பண்ணினோம் ஆகையால் நீ உன்னுடைய நகரம்போய்ச் சேருவாயென்று சொ

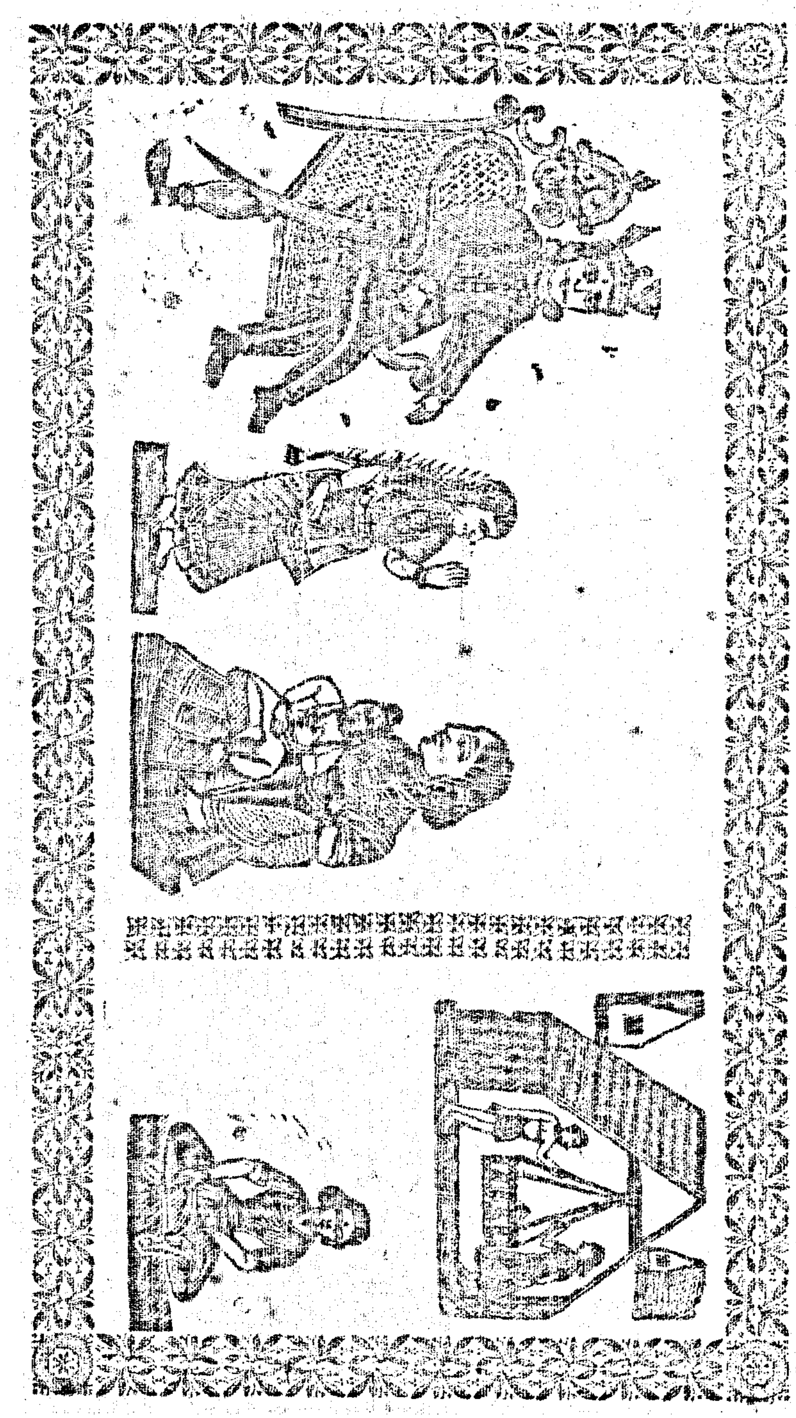

ஸ்வாமி அந்தர்த்தியானமாய்விட்டார் பின்பு யாதவமகாராஜன் வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தன்னகரம்வந்து சேர்ந்து தானும் தனது பட்டமகிஷியும் சந்தோஷ வார்த்தையாடித் தான் தவஞ்செய்ததும் ஈஸ்வரன் பிரசன்னமாக வந்து தனிஷ்டம் போல் நல்ல சற்புத்திரனை உண்டாகும்படி வரமளித்ததையும் பேசிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்துவந்தார்கள் இப்படியிருக்க ஈஸ்வரன் வரப்பிரசாதத்தினால் யாதவமகாராஜனுடன் மனைவியாகிய செண்பகவதி யென்பவள் அதுவே மாதகுலாயிருந்து பத்து மாதமுஞ்சென்று நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் கோடிசூரியப்பிரகாசம்போன்ற ஓர் புத்திரனை ஈன்றாள் இச்சேதி அறிந்த தாதியானவள் ஓடோடியும் வந்து அரசனிடத்தில் தெரிவித்தாள்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அரசன் மகா சந்தோஷப்பட்டவனாய் அநேகங்கோடி பிராமணர்களையும் யாசகர்களையுந் தருவித்து அவரவர்களுக்குரியபடி கோதானம் பூதானம் சொர்ணதானம் வஸ்திரதானமென்று சொல்லக்கூடிய தானங்களையெல்லாஞ் செய்து பிறகு தனது மந்திரியைத் தருவித்து யெனதன்பிற்குரிய அமைச்சனே நமது புத்திரனுக்கு ஜாதகம் கணிக்கவேண்டியதிருப்பதால் நமது நாட்டிலுள்ள ஜோதிடர்களுக்குள் யார் கெட்டிக்காரர்களோ அவர்களை அதிசீக்கிரத்தில் வருவிக்கவேண்டுமென்று அரசன் சொல்ல அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட மந்திரி அதிசீக்கிரத்தில் அரசனுடைய உத்திரவுப்பிரகாரம் ஜோதிடர்களை வரவழைத்தார்.

ஜோதிடர்கள் வந்தவுடன் அரசனவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஐயா ஜோதிடர்களே நீங்கள் எனது குழந்தை ஜெனித்த வாரம் திதி நக்ஷத்திரம் இதுகளைப்பார்த்து சொல்லவேண்டுமென்று அரசன்சொல்லவே ஜோதிடர்கள் அதற்கு சம்மதித்து குழந்தை ஜெனித்த நாழிகையைக்கேட்டு அஷ்டவர்க்கப் போட்டுப்பார்த்து அதில் அந்தஜாதகப்பலன் எப்படியிருக்கிறதென்றால் இந்தஜாதகன் புஜபலபராக்ரமத்தில் சிறந்தவனாகவும் மகாதேஜசுடையவனாகவும் வித்வானாகவும் மகாராஜனாகவும் கொடையாளியாகவுமிருப்பான் ஆனால் இந்த ஜாதகனுக்குப் பதினாறவது வயதில் ஓர் ஸ்திரியினுடையகாரணத்தால் மரணமடைந்து மீண்டும் தனது மந்திரியால் உயிர்பெற்று அன்னியதேசத்திற்கு அரசனாக இருப்பானென்று ஜோதிடர்சொல்ல இந்தச்சங்கதியை அரசனிட

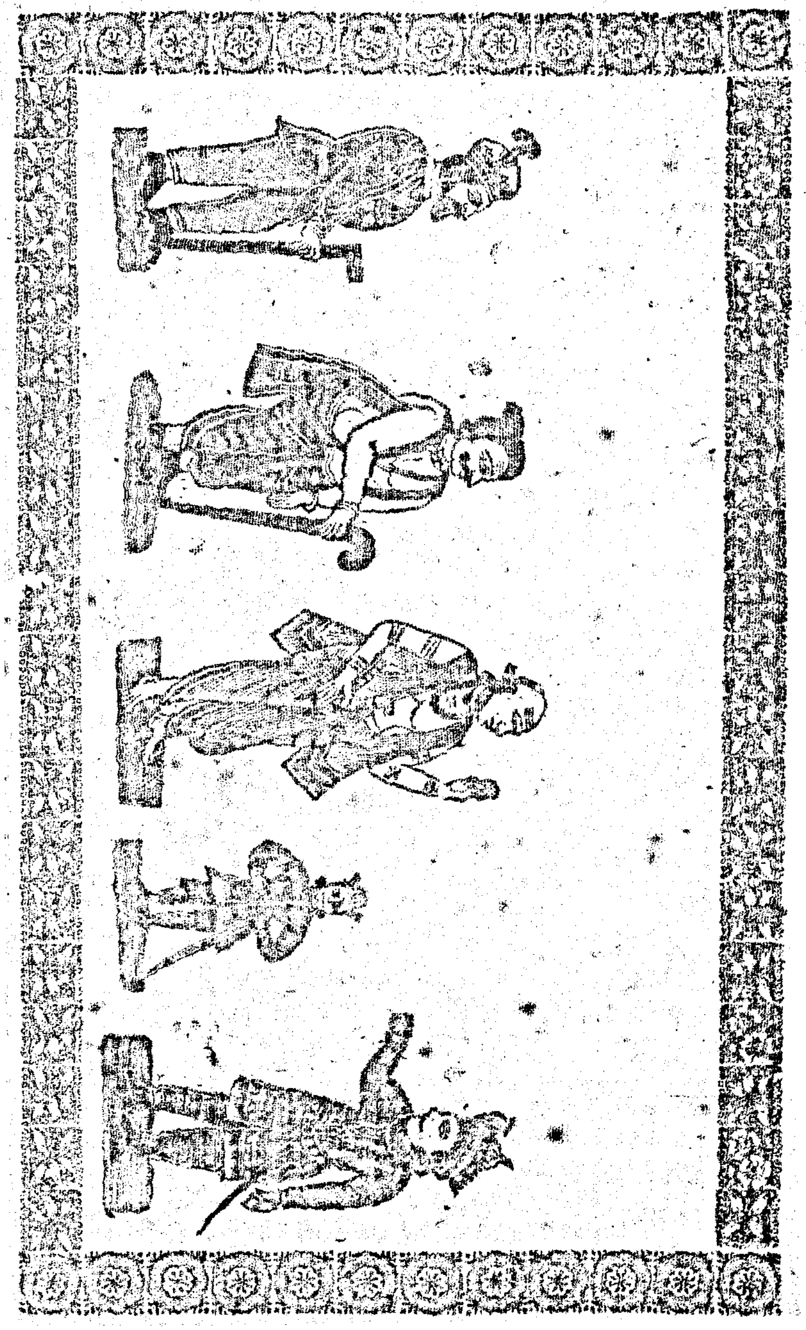

ந்தெரிவிக்கப்பயந்து பதினாறுவதுவயதில் மாரகம் யேற்பட்டிருக்கிற சங்கதி ஒன்றைமாத்திரம்மறைத்து மற்ற விசேஷங்களையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாக அரசனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள்.

அதைக்கேட்ட அரசன் மகா சந்தோஷப்பட்டவனாய் அந்த ஜோதிஷர்களுக்கு வேண்டிய வெகுமதிகள் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பிவைத்து பின்பு குழந்தைக்கு கேசரியென்கின்ற நாமகரணமிட்டு குழந்தையை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்துவந்தார்கள் இப்படி வளர்த்துவருகையில் குழந்தைக்கு ஐந்துவயதாயிற்று இனிநாம் சும்மாயிருக்கலாகாது நமது புத்திரனுக்கு வித்யாரம்பம் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டவனாய்த் தனது மந்திரியை அழைத்துச் சொல்லுகிறான் மந்திரியே நமது புத்திரனுக்கைந்துவயதாயிற்று நீரதிசீக்கிரத்தில் நமது ராச்சியத்திலுள்ள உபாத்தியாயர்களில் கெட்டிக்காரர்கள் யாரோ அவரை உடனே தருவிக்கவேண்டுமென்று அரசன் சொல்ல அதைக்கேட்ட அமைச்சனப்படியே ஆகட்டுமென்று உடனே உபாத்தியாயரைத் தருவித்தான் உபாத்தியாயர் அரசனுடைய சமுகம்வர அரசன் உபாத்தியாயரைக் கண்டவுடன் சொல்லுகின்றான் ஐயா உபாத்தியாயரே நீர் எனது குமாரனுக்கும் எனது மந்திரி குமாரனுக்கும் தளகர்த்தன் குமாரன் தனடத்தலைவன்குமாரன் இந் நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் வித்தையைக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்ல உபாத்தியாயர் அப்படியே கற்றுக்கொடுக்கின்றேன் மகாராஜனேயென்று சொல்லி இந் நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் வித்தையைக் கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டேவர இப்பிள்ளைகள் நான்கும் ஒன்றுக்கொன்று இணைபிரியாமல் வித்தையைக் கற்று நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் பதினெண்புராணம் அறுபத்துநான்கு கலைக்ஞானம் தொண்ணூற்றாறுதத்துவ மனுவிக்யான முதலானதுகளெல்லாங் கற்றுணர்ந்தார்கள்.

இன்னுந்தங்களுக்குரிய யானையேற்றங் குதிரையேற்றம் வில்வித்தை முதலாகியதுங் கற்று தேர்ச்சியடைந்தவர்களாயிருக்கின்றநாளையில் ஓர்நாள் அரசகுமாரனாகிய கேசரி மற்று மூவரையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஏ நேசர்காள் நாம் நால்வரும் வித்தையில் யார் உயர்ந்தவர்கள் யார் தாழ்ந்தவர்களென்று பரிட்சிக்கவேண்டிய திருப்பதால் நம்முடைய தாய் தந்தையர்களை அழைத்

துக்கொண்டு நமது உத்தியானவனத்தை நாடிச்செல்வோம் வாருங்களென்று அரசகுமாரனழைக்க அப்படியே மற்றுமூவர்களும் ஒத்துக்கொண்டவர்களாய்த் தங்கள்தங்கள் தாய் தந்தையர்களை அழைத்துக்கொண்டு உத்தியானவனம் வந்தார்கள் அப்போது அரசகுமாரனாகிய கேசரியானவன் தனது தோழர்களைப் பார்த்து சொல்லுகிறான் ஏ நேசர்காள் பாரீர் இதோ நிற்கின்ற பலாவிருக்ஷத்தை என்னுடைய சாமர்த்தியத்தால் பாடி எரிக்கின்றேன் பாருங்களென்று பாடுங் கவி.

அரசகுமாரனாகிய கேசரி சொல்லும் கவி.

தருசமென் றேழைத் தம்மைவந் தடையச்
சமயமென் றெண்ணியத் தருணம்
வருசனைபுரியு மாகொடும் பாவி
வம்சமு மினைத்துமே வுலகில்
பருதினிற் பொரியும் படிக்கிதிற் றன்மைப்
பாரினிற் பலருமே காண
பிருகடன் காயும் பழமுடன் வருக்கைப்
பெருமரம் பற்றிவீ தம்மே.

வசனம்.

என்று இக்கவியை அரசகுமாரன் சொன்னவுடனே அனற் பொரியானது பஞ்சப்பொதியிற் பட்டமாத்திரத்தில் அப்பஞ்சுப் பொதியானது எப்படிப் பற்றியெரியுமோ அதைப்போல் பலாவிருக்ஷமானது பற்றி யெரிந்துவிட்டது. இதைக்கண்ட மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுகிறான் ஏ மித்ரா இதோபார் ஒருக்ஷணத்தில் பழயமாதிரியாக தழைக்கும்படி பாடுகின்றேன் பாருங்களென்று சொல்லுங் கவி.

மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுங் கவி.

அடுத்தவர் தம்மைக் கெடுத்தவன் செல்வ
மானதுமே அம்பலந் தனிலே
கொடுத்தவன் பொருளை வெடுத்துக்கொண் டவன்மேற்
குடியுறுங் குறைசொலு மவனைத்
தடுத்துதன் னெரியை யுரைத்தவன் கிளைகள்
தழைப்பதெப் படியோ அதுபோல்

தொடுத்திட மலரின் சரமுடன் வருக்கைத்
தோன்றுமென் றமைச்சனு முரைத்தான்.

வசனம்.

என்று இக்கவியை மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லவே பூமியின்கண் எரிந்து சாம்பலாய்க் கிடக்கின்ற அச்சாம்பல் பலாவிருக்ஷமாகத் தோன்றி தழைத்துநின்றது இதைக்கண்ட தளகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிகுணன் சொல்லுகின்றான் ஏ மித்திரர்காள் யானே இவ்விருக்ஷத்திலுள்ள இலை மலர் பிஞ்சு காய்முதலியதுகளெல்லாம் உதிரும்படி செய்கின்றேன் பாருங்களென்று சொல்லுங் கவி.

தளகர்த்தனாகிய மதிகுணன் சொல்லுங் கவி.

தன்னிட மனையன்றித் தாயெனப் பிறரையெல்லாம்
எண்ணிடா வினர்வாழ்க்கை கெடுதிக் கதுபோலின்றேன்
மன்னவீர் காணப்பாரில் வருக்கையின் மலர்பிஞ்சொடும்
உன்னிய மாகவேதான் உதிரென வுரைத்தான்மாதோ.

வசனம்.

என்று இக்கவியைத் தளகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிகுணன் சொன்னவுடனே பலாவிருக்ஷத்திலிருந்த இலை மலர் பிஞ்சு காய் முதலானதுகளெல்லாம் பலபலவென்று உதிர்ந்துவிட்டதுகள் இதைக்கண்ட தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசேனன் சொல்லுகின்றான் இதோ இப் பூமியின்கண்ணே உதிர்ந்துகிடக்கின்ற இலை மலர் பிஞ்சு காய் முதலானதுகளெல்லாம் முன்னிருந்தபடி போய் ஒட்டிக்கொள்ளும்படி பாடுகின்றேன் பாருங்களென்று சொல்லுங் கவி.

தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசேனன் சொல்லுங் கவி.

அமரர்க ளிடுக்கண் களைந்திட வரிபு
மயோத்தி நகர்வளர் கோமான்
குமாரக னாகி இராமலக்ஷ் மணனுங்
கோமுறை விதிப்படி நடந்தான்
தமரொடு சுற்றங் களித்திட பகைவர்
பயமொழித் திடுதல்மெய் யாகில்
நமதுவாக் கியத்தால் வருக்கையின் மலர்காய்
பிஞ்சுமுன் போலிதி லொட்டும்.

வசனம்.

என்று இக்கவியை தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசேனன் சொன்னவுடனே பலாவிருக்ஷத்தினின்றுங் கீழே உதிர்ந்து கிடக்கின்ற இலை மலர் பிஞ்சு காய் முதலானதுகளெல்லாம் பழையபடி விருக்ஷத்திற்போய் ஒட்டிக்கொண்டது அப்போ திந்த ஜெயசேனனும் மற்று மூவர்களும் தங்கள் தங்கள் சாமர்த்தியங்களைப் பேசிக்கொள்ள பின்பு இந் நால்வர்களுடைய தாய்தந்தையர்கள் இந்த ஆச்சரியங்களைக்கண்டு மகா சந்தோஷப்பட்டவர்களாயிருக்கின்றசமயத்தில்,

அரசகுமாரனாகிய கேசரியானவன் மற்று மூவர்களையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அப்பா சேசர்களே நாம் நால்வர்களுக்குள் வித்தையில் ஒருவர்க்கொருவர் உயர்வு தாழ்வில்லாம லிருக்கின்றோமாகையால் நாம் நால்வரும் நமது தேசத்தைவிட்டு தேசசஞ்சாரஞ் செய்து அவ்விடங்களிலுள்ள ஒவ்வோர் ராசர்களிடத்திலும் நாம் சென்று நமது வித்தையினுடைய சாமர்த்தியங்களையெல்லாம் அவர்களுக்குக் காண்பித்து அனேக பரிசுகளைப்பெற்று திரும்பவும் நமது நாட்டைத்தேடி வருவோம் வாருங்களென்று அரசகுமாரனழைக்க மற்றுமூவர்களும் அதற் கிசைந்தவர்களாகி தங்கள் தங்கள் தாய் தந்தையர்களிடம் இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாந் தெரிவிக்க அவர்கள் இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாங் கேட்டு மகா துக்காக்கிராந்தர்களாகி குழந்தைகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் அப்பா குழந்தைகளே உங்களுக்கு என்னகுறைவிருக்கிறதென்று தேசாந்தரஞ் செய்து திரவியத்தை சம்பாதித்து வரப் போகிறீர்கள் போகவேண்டாம் மேலும் நீங்களோ அதி பாலியர்களாகையால் போகவேண்டாமப்பா குழந்தைகளேயென்று தடுக்க இவர்கள் நால்வர்களும் அவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் ஐயா தாய்தந்தையர்களே பூமியின்கண் எப்போது மானிடர்களாய் ஜெனித்தயோ அப்போதே யெதாவது ஓர் கீர்த்தியை அடையவேண்டும் அப்படி யாங்களடையவேண்டியதிருப்பதால் எங்கள் கட்டாயம்போகத்தான் வேண்டுமென்று சொல்லவே இவர்களுடைய தாய்தந்தையர்கள் இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு மகா துக்கப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் நமது பிள்ளைகள் ஒரே பிடிவாதமாய்ப் போகத்தான்வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்

கஜைநாம் தடுத்தாலும் கேழ்க்கமாட்டார்கள்போலுந் தோன் றப்படுகிறதாகையால் அவர்களி னிஷ்டம்போல் போய்வரும்படி உத்திரவு கொடுக்கும்படியாகத்தா னிருக்கிறதென்று ஒருவாறு மனத்தெளிவினவர்களாய் இந்நால்வர்களுக்குஞ் சொல்லுகிருர்கள்.

அப்பா குழந்தைகளே நீங்களோ ரொம்பவும் இளமைவய துடையவர்கள் நீங்கள் எவ்வளவு வித்தையைக் கற்றிருந்தாலும் உங்களுக்கு வாலிபசேஷ்டைகள் பேற்படும் அதற் குட்படா மலே நீங்கள்நால்வர்களும் ஒருவர்வார்த்தையை ஒருவர் தட்டாமல் அதிஜாக்ரதையாய் நீங்கள் எவ்வெந்த தேசத்திற்குப் போக வேண்டுமோ அந்தத்தேசங்களையெல்லாம் பேரிப் பார்த்துக்கொ ண்டு அதிக சீக்கிரத்தில் வந்து சேரவேண்டியதென்று சொல்லி இன்னுஞ் சொல்லுகின்ருர்கள் அப்பா குழந்தைகளே உங்களுக்கு யெந்தெந்த வஸ்துக்கள் வேண்டுமோ அதுகளைச் சித்தப்படுத்திக் கொண்டு சுகமாகப் போய்வாருங்கள் ... இவர்கள் சொல்லவே அந்த நால்வரும் மகாசந்தோஷ ... வாய்த் தங்களுக்கு வேண்டியவை திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சில சேனைகளை யுந் தங்களுடன் வரும்படித் திட்டஞ்செய்து இவர்கள் நால் வரும் தங்கள் தாய்தந்தையர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு அஸ்வாருடராகத்தானே தங்கள் தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வேறுதேசம் வருகிருர்கள் அது எந்தெந்த தேசங்களென்ருல்,

ஏலப்பாட்டு,

கலிங்கராஜனும்வேந்தனவன் குருத்திறகிசைக்குறித்த வலி மையுள்ளமைந்தன்கேசரியும் மற்றோர்வளாகரன் போகவெண்ணி நிலைதவறுஅன்பர்கேசரொடு தான் நினைத்தவிடஞ்செல்லவெண்ணி

(அருக.)

விரைவுடன் போகவே புரவிகள் நான்கு
வேண்டியே அட்சணம் விரைவுட னங்கு
அழைத்துமே கேசரோ டவ்வாசியேறி
ஆனந்த மாகவே அன்னைகளை விட்டுக்
கொத்துள்ள மணிகளைக் குப்பலாய்க் கொண்ட
கங்கைசூழ் சோகாண தேசத்தைக் கண்டு
அத்தேய காட்சியை அருளோடு கொண்ட

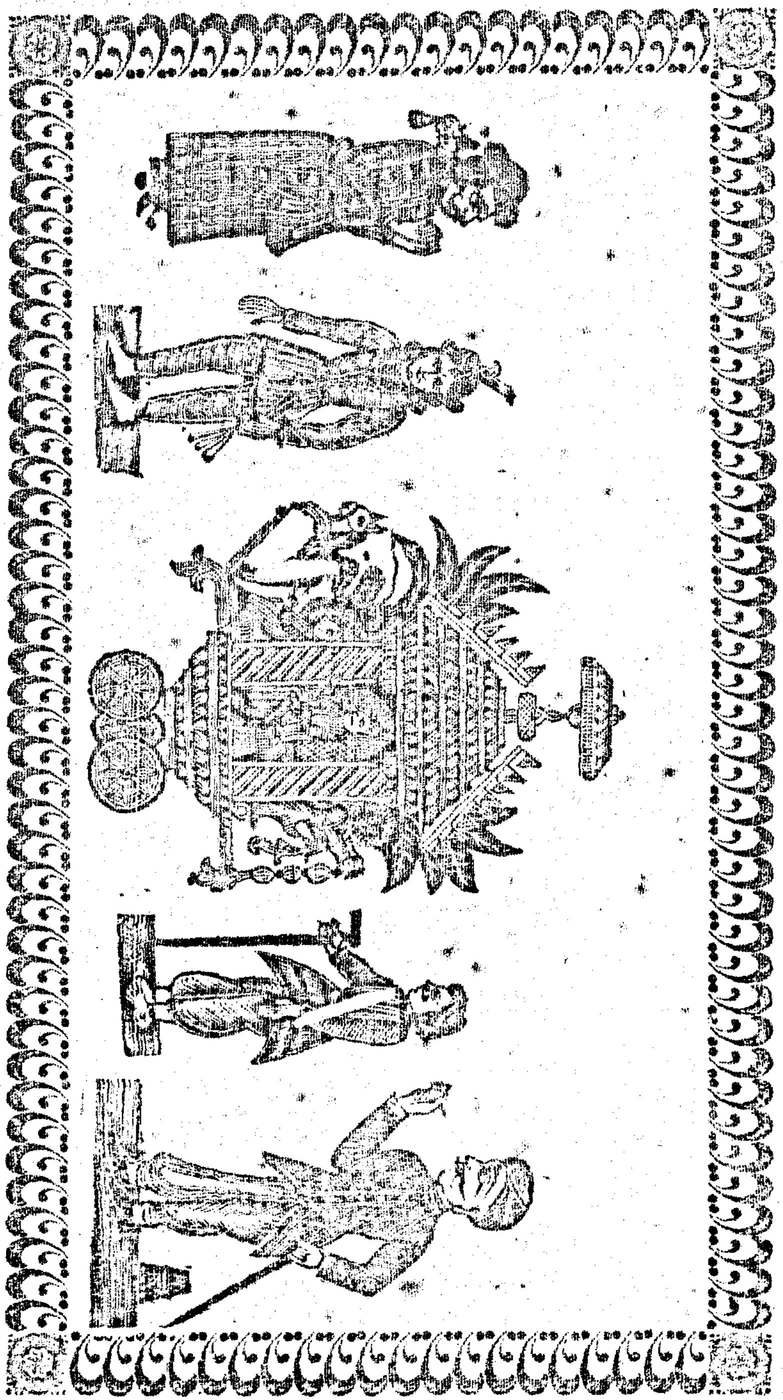

அன்பாக வவ்வூரில் அப்பொழுது நின்று
சேத்மீரங் காம்போஜங் காஸ்மீரந் தோட்டுச்
சேர்ந்துவாழ் நல்வளஞ் சிந்தூரம் விட்டு
ஜாத்திரம் பேசிடுங் கர்னாடம் கெட்டும்
சமஸ்தருங் கண்டஞ்சும் நேப்பாள மீண்டும்
நேசித்த பப்பர நாட்டையுந் தீண்டி
தேசரோ டங்ககரம் திருபனும் புக்கி
வேந்தனு மப்பொழுதோர் வேதியரைக் கண்டு
விடுதிகள் ளெமக்குநீர் விடுவீரோ வென்று
வேண்டிய படியாக அமைத்ததைக் கண்டு
வீரரோ டவ்வளவில் விரைவுடன் சென்று
ஏலேலோ ஏலிலோ

வசனம்.

மேற்சொல்லிய நால்வர்களும் எந்தெந்த தேசம் வந்தார்களென்றால் அங்க வங்க கலிங்க காஷ்மீர மராட விராட மச்சம் குச்சரம் சோழம் விடதம் சாலவம் கொச்சி மலையாளம் கோகரணம் சேத்மீரம் காம்போஜம் சிந்தூரம் கர்னாடம் நேப்பாளம் இன்னும் அநேக தேசத் தரசர்களையெல்லாம் போய்க் கண்டு அங்கு தங்கள் வித்தையினுடைய சாமர்த்தியங்களையெல்லாங் காட்டி அநேக பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு கடைசியாக பப்பர நாட்டிற்குவந்து அங்கோர் வேதியனைக்கண்டு ஐயா எங்களுக்கு ஓர் விடுதி வேண்டுமென்று அரசகுமாரன் கேட்க அந்த வேதியனும் இவர்களுக்கு ஓர் விடுதி யேற்படுத்திக்கொடுக்க இவர்கள் அதிற்போ யிறங்கியிருக்கப் பின்பு முன்னாற் சொல்லிய மோகனு ளென்னுந் தாசியானவள் தனது மாடியின் முன்பக்கத்தில் எல்லோருக்குந் தெரியும்படியாய்த் தனது ரூபலாவண்யத்தைப்போல் ஓர் சித்திரப்படமொன்று வரைந்து அதனடியில் ஒரிவிற்கு ஆயிரம்பொன் வாங்கிக்கொண்டு அவளது பதிவிரதாத்தன்மைக்குப் பங்கம்வராமல் ஓர் நாயகனைச்சேர்ந்து அனுப்புவளென்று கீழே யெழுதி மேற்சொல்லியவிடத்தில் கொண்டுவந்து கட்டிவைத்து அநேக இராஜாக்களை யேமாற்றிக்கொண்டு வருகிறாள் அவள் எப்படி யேமாற்றிவருகிறாளென்றால் தன்னைப்போல வுருவுடைய இரண்டு தாசிகளை வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய கிருகத்திற்கு வரக்கூடிய அரசர்களிடத்தில் ஆயிரம்பொன் வாங்கிக்கொண்டு

அந்தத் தாசிப்பெண்களில் ஒருத்தியை அலங்கரித்து அங்குவந்திருக்கிற அரசர்களிடத்தில் அனுப்பிவைக்கிறது அவளு மப்படியே சென்று அவனுடன் கூடிக்கலந்து அவனுக்கு நல்ல இன்பத்தைக் கொடுத்து பொழுதுவிடிந்தவுடன் அனுப்பிவிடுகிறது அந்த அரசர்களும் இந்தச் சூதை அறியாமல் இவளை அந்த மோகனுளென்று தங்களிடம் வரக்கூடிய அத் தாசிப்பெண்ணுடன் கலந்துவருவதோடுகூட தாங்கள் ஏமாந்துவருவது தங்களுக்கே தெரியாமல் வந்துவிடுகிறது.

இப்படியாகவே அந்த மோகனுளென்னுந்தாசி அநேக அரசர்களை யேமாத்தித் தனது கற்புக்குக் கெடுதல்வராமலே காலத்தைக் கழித்துவந்தாள் இப்படி வருங்காலத்தில் தான் அவ்வூரரசனாகிய சிதாநந்தனுக்கு ஒருவாரத்திற்குள்வந்து அம்பலத்ததிசயம் பாடுகிறேனென்று சொல்லிவந்தவன் ஏழுநாளாகியும் ஒன்றும் பாடத்தெரியாமல் மயங்கி ஐயோ தெய்வமே நாம்போய் இராஜசமுகத்தில் பாடாவிட்டால் நம்முடைய சிரசு போய்விடுமேயென்று ஏங்கி அன்னாகாரமும் நித்திரையுமில்லாமலும் மயங்கி அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் பின்பு வேதியர் வீட்டில் வந்திறங்கியிருக்கின்ற நால்வருள் அரசகுமாரனாகிய கேசரியானவன் மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான் அப்பா மதிவதனா நாமிருவரும் இவ் வூருக்குட் பிரவேசித்து ஆங்குள்ள ஒவ்வொரு வேடிக்கைகளையுங் கண்டுற்று திரும்பவும் இவ்விடம் வரலாம் வாவென்று அரசகுமாரனழைக்க மந்திரிகுமாரனு மதற்கிசைந்து மற்றவர்களையெல்லாம் அவ்விடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு இவர்களிருவரும் புறப்பட்டு அவ்வூருக்குள் பிரவேசித்து ஆங்காங்குள்ள ஒவ்வோரதிசயங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு முன்னால் சொல்லிய மோகனுளென்னுந் தாசியிருக்கிற வீட்டின் வழியாக வரும்போது அவளது உப்பரிகையின் பக்கத்தில் ரொம்பவும் பிரகாசமாக ஓர் வெளிச்சமானது தோன்றப்பட்டது அதை இவர்களிருவருங் கவனித்துப் பார்க்கும்போது அதற்கு சமீபத்தில் ஓர் படமானது எழுதியிருக்கவே அரசகுமாரனாகிய கேசரியானவன் அப்படத்தி லெழுதியிருக்கின்ற ஸ்திரீயினுடைய ரூபத்தைப் பார்த்தவுடன் ரொம்பவும் மோகாக்கிரந்தனாகி மூர்ச்சித்து கீழேவிழுந்துவிட்டான் அப்படி கீழே விழுந்த அரசகுமாரனை மந்திரிகுமாரன் தூக்கித் தனது மடியின்

பேரில் வைத்துக்கொண்டு சமித்திரோபசாரங்களால் அவனது சோகத்தை மாற்றவே அரசகுமாரன் கண்தெளிந்தெழுந்து அப்படத்தை செவ்வையாய்க் கவனிக்கவே அதனடியில் ஆயிரம் பொன் வாங்கிக்கொண்டு அவளது கற்புக்கு பங்கம்வராமல் ஓர் நாயகனைச்சேர்க் குனுப்புவனென்று எழுதியிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுத் தனது மந்திரிகுமாரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அப்பா மதிவதன இதைப் பார்த்தால் இரதிதேவியும் இவளுக்கு இணையாகமாட்டாள்போலுந் தோன்றுகின்றதே மேலும் இவளது கூந்தல்நிறமானது மேகத்தினையுங் கருங்கம்பளியினையுங் கொன்றைக்காயினையும் உகாந்த இருளினையும் கரியமணலையுங் கொடிப்பாசியினையுங் கருமைபொருந்திய வண்டுக்கூட்டங்களையெல்லாம் பழித்த கூந்தலையும் மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனையொத்த நெற்றியினையும் மன்மதன்வில்லையும் இந்திரன்வில்லையும் பழித்த புருவத்தையும் வள்ளைக்கொடியையும் கத்திரிக்கோலினைப்பழித்த காதுகளும் வேலையுஞ் சேலையும் வாளையும் நீலோற்பலத்தையும் அம்பையும்பழித்த கண்களும் குமிழம்பூவையும் சாளைக்கல்லினையும் கண்ணாடியினையும் பழித்த கன்னங்களும் கொவ்வைக்கனியையும் இலவம்பூவையும் முருக்கமலரையும்பழித்த இதழும் முத்துகளைப்பழித்த பற்களும் பூரணச்சந்திரனையொத்த திருமுகமும் வலம்புரிச்சங்கையொத்தகண்டத்தினையும் மூங்கிலடியைவிகர்த்த தோளினையும் பைங்குரும்பையோ பம்பரமோ பர்வதமோ பூங்கமலமோ பூரணக்குடமோ புற்புதமோ சொர்ணச்செப்போ சொக்கட்டான்காயோ தாளமோ சக்கரவாகமோ யானைமத்தகமோ இவைகளில் யாதோ தெரியாதென்று சந்தேகிக்கும்படி கவிந்து குவிந்து சிறுத்துப் பருத்து உருண்டு திரண்டு நிமிர்ந்து உணர்ந்து அண்ணாந்து இருமார்புப் புடைத்து பூரித்து புளகாங்கிதங்கொண்டு அன்னரேகை அரசரேகை மயில்ரேகை குயில்ரேகை கிளிரேகை முதலிய சித்திரங்களெழுதி முத்துக்கச்சையிட் டிறுக்கி பொற்சரிகை தாள்கொண்டு பூட்டி வாகுமாலை வச்சிரமாலை பச்சைமாலை பவளமாலை முத்துமாலை மோகனமாலை இவைமுதலிய நவரத்தினமாலைகளை யணிந்து விளங்காநின்ற கனஸ்தனங்களும் ஆலிலையை நிகர்த்தவயிறும் தாமரைமலர்போன்ற கரங்களும் மகிழம்பூவுக்கொப்பாகிய நாபியினையும் சிறுசங்கிலிபோன்ற ரோமத்தாரையும் சிற்றுடுக்கையையும் மின்னற்கொடியையும் பூங்கொடியையும் மன்மதன் உடலினையும் நூலிழையையும் மூன்றாம்பிறைக் கொழுந்

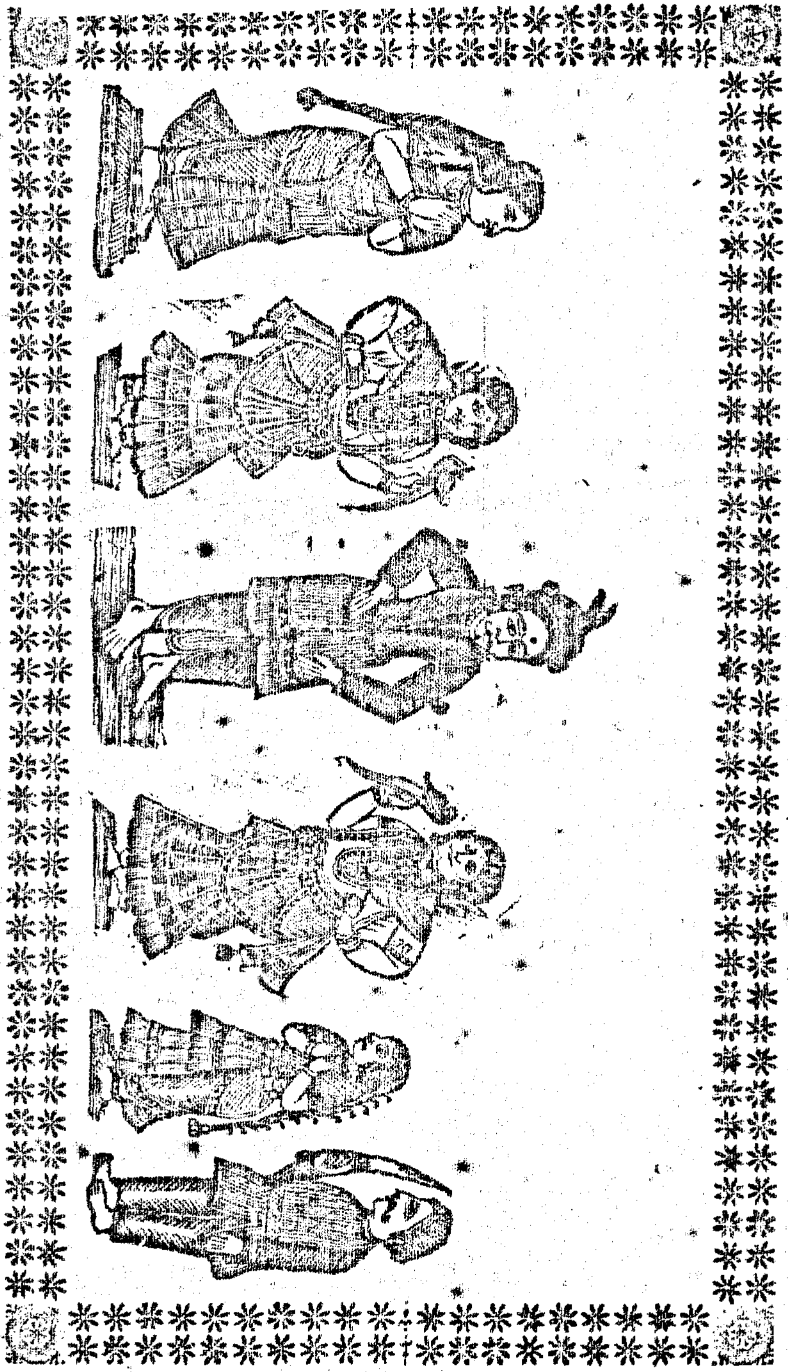

ணையும் தோற்கச்செய்யும் இடையும் இளவாழைத் தண்டையும் யானைத்துதிக்கையையும் பழித்த துடையையும் கணைக்காற்பழிக்கும் முழங்காலும் வரால்மீனையும் சக்கரத்தினையும் அம்புறாத்தூணியையும் ஒப்பான கணுக்கால்களும் தாமரைக்கொப்பான பரடுகளும் அனிச்சமலரினும் மெல்லிய செம்பஞ்சுக்குழம்புகூட்டிய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களும் தங்கத்தைப் பழித்த திரேகமும் இத்யாதி லாவண்யமுடைய இப்பெண்ணையல்லவோ நாம் சேர்ந்து சல்லாபசுகத்தை யடையவேண்டுமென்று அரசகுமாரன் சொல்ல அதைக்கேட்ட மந்திரிகுமாரன் சொல்லுகிறான் ஏ மித்திரா பாரும் க்ஷத்திரிய உதிரத்தில் ஜெனித்த அரசகுமாரனாகயிருக்கும் மேலவனான இத்தாசிவீட்டிற்குச் செல்லுவது இராஜநீதியல்ல மேலும் நாமோ அன்னியதேசமாகிய இப்பட்டணத்திற்கு வந்திருக்கின்றோம் மேலும் இத்தாசியானவள் இப்படத்தின்கீழே விரித்திருக்கின்ற சங்கதியைப் பார்த்தால் வேதோ கபடமாகத் தோற்றப்படுகிறது ஆகையால் நீ அவ்விடம் போகவேண்டாம் வாவென்று மந்திரிகுமாரன் அழைக்க அதைக்கேட்ட இராஜகுமாரன் மந்திரிகுமாரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அப்பா மந்திரிகுமாரனே மதிவதனா நான் சொல்வதைக் கேள் இந்தமோகனமென்னுந் தாசியானவள் தான் ஆயிரம் பொன்னை வாங்கிக்கொண்டு தனது கற்புக்குப் பங்கம்வராமல் ஓர் நாயகனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவதாய் இப்படத்தின் மூலமாய்த் தெரியவருகிறது ஆகையால் நான் அவளுடைய கிரகத்திற்குச் சென்று அவளது கற்புக்கு பங்கம்வராமல் எப்படி நம்மைச் சேருகிறாளென்று பரிக்ஷிக்கவேண்டியதிருப்பதால் நீ சீக்கிரம்சென்று ஆயிரம்பொன்னை யெடுத்துக்கொண்டுவாருமென்று சொல்ல மந்திரிகுமாரன் எவ்வளவோ தடுத்தும் அரசகுமாரன் கேட்கவில்லை ஏனென்றால் இவனுடைய ஜாதகப்பலனும் இப்பெண்ணால் இன்று இவன் மரணமடையவேண்டியதிருப்பதால் கட்டாயம் போகவேண்டுமென்று அரசகுமாரன் சொல்லுகிறான் மறுபடியுந் தடுத்து மந்திரிகுமாரன் சொல்லுங் கவி.

கவி.

நெற்றியில்திலதமிட்டு சேர்விழிமையுந்தீட்டி
பற்றியுடலுக்கெல்லாம் பசைதருவாசம்பூசி
பொற்றிறமணிகளாடை புகழ்ந்திடுஞ்சிலம்புங்கொஞ்ச
வெற்றியைக்கெடுக்குமந்த வேசியின்வலைதன்னை.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரன் சொல்லவே அதைக்கேட்ட அரசகுமாரன் மந்திரிகுமாரனைப்பார்த்துச் சொல்லுங் கவி.

கவி.

கணிகைமேற்கொண்டகாதல் கருத்தினிலறிந்தேசொன்ன
மணிவடமணியுமெந்தன் மனதினிற்றிகைத்ததோளா
தனியல்லிசொல்லவேண்டாம் தையலாளோடுகூடி
துணைவனேவாரேனென்று தோகையினகமேசென்றான்.

வசனம்.

என்று அரசகுமாரன் மந்திரிகுமாரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அப்பா மதிவதனா நீ யெனக்குத் தெரிவிக்கின்ற வார்த்தைகளெல்லாம் உண்மையேயானாலும் யானெப்போது அவள்மீது காதல் கொண்டேனோ அவ்விதக்காதலைத் தீர்த்துவிட்டு சூரிய உதயத்திற்குள் உம்மிடம்வந்து விடுகின்றேனாகையால் நீ அதிசீக்கிரஞ்சென்று ஆயிரம்பொன் எடுத்துக்கொண்டு வாவென்று சொல்ல அப்படியே மந்திரிகுமாரன் பெற்றுக்கொண்டுவந்து கொடுக்க அதைப் பெற்றுக்கொண்டு மோகனமென்னுந் தாசி வீடுவந்துசேர்ந்து தான் கொண்டுவந்த ஆயிரம் பொன்னையும் அவளுடைய காரியஸ்தர்களிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தான் அவளது அம்சதூளிகாமஞ்சத்திற் போய் அமர்ந்துகொண்டு தனது வரவை மோகனைக்குத் தெரிவிக்கும்படியாய் கற்றுச்சொல்லிகளிடமுரைக்க இதாசிகதியைக் கற்றுச்சொல்லிகள் அறிந்து தங்கள் யெசமானியாகிய மோகனையிடம்போய்த் தெரிவித்தார்கள் இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட மோகனை தன்னிடத்திலிருக்கின்ற இரண்டுபெண்களில் ஒருத்தியை தன்னைப்போல் அலங்கரித்து ஓர் தட்டில் அனேக பண்டிபலகார தாம்பூலவர்க்கங்களையெல்லாம் வைத்து அரசகுமாரனிடமனுப்பினாள் அத்தாதியு மப்படியேசென்று அரசகுமாரனமர்ந்திருக்கின்ற அம்சதூளிகாமஞ்சத்திற்போயமர்ந்தனள் அப்போது அரசகுமாரன் அவள் அம்சதூளிகாமஞ்சத்தில்வந்தமர்ந்ததையும் அவளது நடையொடிபாவனையையும் லக்ஷணங்களையும்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு என்ன கேவலம் இவளதுரூபத்தைப்பார்த்தால் ஆயிரம்பொன் வாங்கும்படியான யோக்கிதை யிவளிடத்திலில்லையே இவள் ஆயிரம்பொன் வாங்கக்கூடிய

தாசியானவளும் இவனது யோக்கியதையை இன்னமும் பரிக்ஷிப் போமென்று அன்னவனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள் ஓ பெண்பா வாய் நீ எனக்குக்சற்று சுருள்மடித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்ல அப்போது அவனுமப்படியே மடித்துக்கொடுக்க கடைசி யில் தான் கிழித்த வெற்றிலைக்காம்பை வாயிற்போட்டுக்கொண் டாளதைப்பார்த்த அரசகுமாரனவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அடிதாசி கேவலம் நீயோ இவனுடைய கிரகத்தில் புழக்கவேலை செய்யக்கூடியவளாய்க் காணுகின்றாய் நீயோ என்னை யேமாற்றக்கூ டியவளென்று கோபங்கொண்டு சொல்லுங் கவி.

கவி.

கயல்விழியாளைமாதைக் கருதியான்வந்தஅந்தப்
புயல்நிகர்கூந்தலாளைப் பூவையேவிட்டுநீதான்
பெயராதுபெறலாமென்று பேதையேநினைத்திவந்தாய்
மயல்வலைப்படுவேனோநான் மங்கையேயகலப்போடி.

வசனம்.

என்றுஅரசகுமாரன் இப்படிச்சொல்லவே இதைக்கேட்ட தாதியானவள் மகா வெட்கப்பட்டு அடடா நாம் இதுவரையில் பெத்தனையோ இராஜாக்களையெல்லாம் ஏமாத்திவைத்தோம் இவனை யாம் ஏமாற்ற முடியவில்லையேயென்று விசனப்பட்டு தனது எஜ மானியிடம்வந்து அங்கு நடந்த சங்கதிகளையெல்லா முரைத்தாள் இதைக்கேட்ட மோகனாள் மகா துக்கப்பட்டவளாயிருந்தாலும் இன்னொருபெண் ணிருக்கிறாள் அவளையும் அனுப்பிப்பார்ப்போ மென்று அவளையழைத்துச் சொல்லுங் கவி.

கவி.

மங்கையாளுரைத்தசொல்லை மருங்குழாள்தானுங்கேட்டு
அங்குறும்பதறிவேறு அரிவையின்வதனம்நோக்கி
இங்கனம்நீயேசென்றவ் வேந்தனைக்கலவியாலே
அங்குறுமகிழச்செய்யென் றனுப்பினாள்தவித்தாளும்.

வசனம்.

என்று மோகனாள் தனது இரண்டாவது தாதிப்பெண்ணைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் ஓ பெண்ணே நீ அந்த அரசகுமாரனி டத்திசென்று அவனை எப்படியாவது யேமாற்றி அவனுடன் கூடிக் கலந்து வரவேண்டுமென்று சொல்லவே அவளுமப்படியே சம்ம

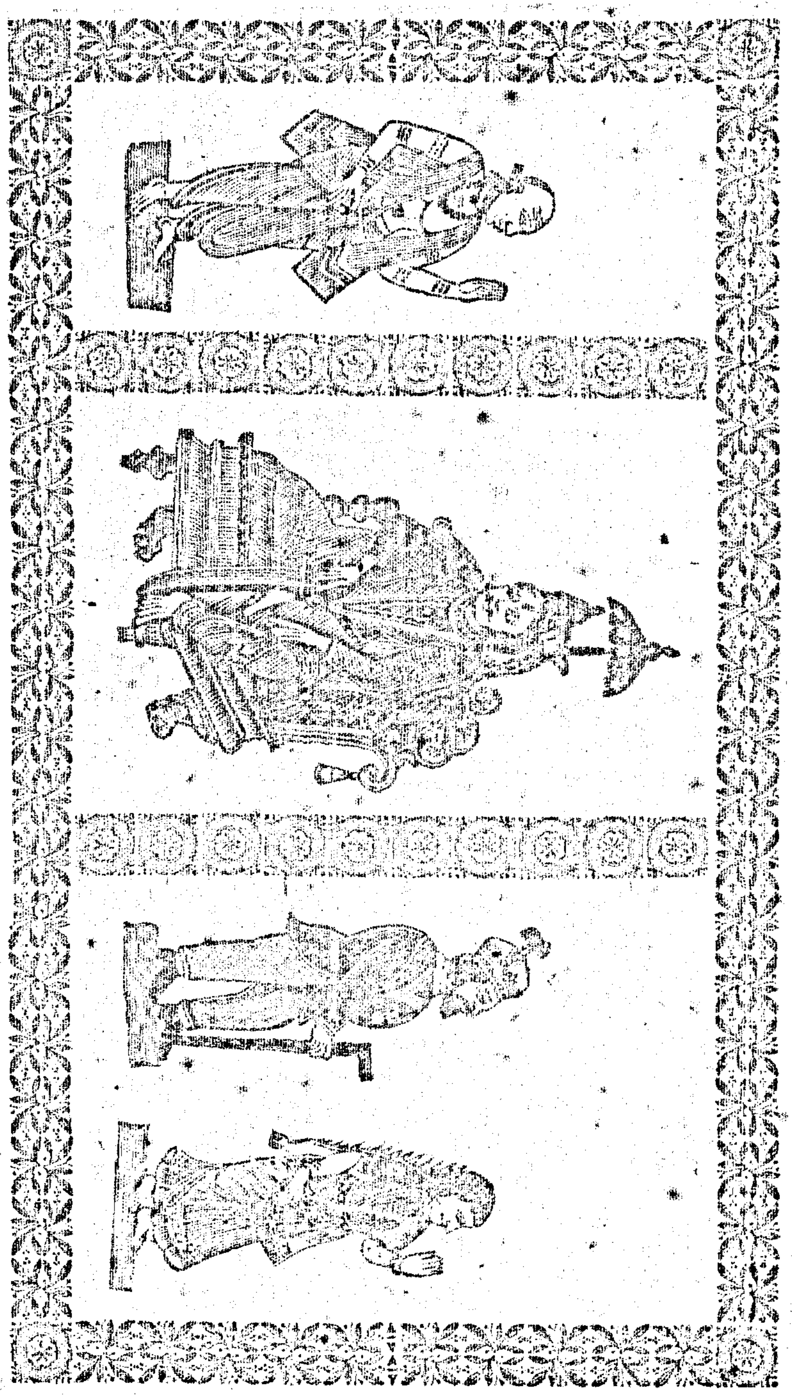

நித்து அரசகுமாரனிடஞ்சென்றாள் அப்படி இவள்சென்றபோது அரசகுமாரனிவளைப்பார்த்தான் பார்த்தவுடன் அடடா காம்படத்திற்கண்ட மாது இவளல்லவே இதுவேதோ கபடமாகத்தோற்றப்படுகிறது ஆகையால் இவளையும்பங்கப்படுத்தி அனுப்பவேண்டுமென்று பெண்ணேகொண்டு அவளைத்தன்னருகிலழைத்துச் சொல்லுகிறான் அடிபெண்ணே இதோயிருக்கின்ற தீபமானது மங்கலாய் எரிகின்றது அதை சீக்கிரந் தூண்டிவிடென்று சொல்லவே இவளவசரத்தில் தனதுவிரலால் தூண்டிவிட்டு அவ்விரலைத் தனது சிரசில் தடவிக்கொண்டாள் இதைக்கண்ட அரசகுமாரன் மகா கோபங்கொண்டு அத்தாதியைப்பார்த்துச் சொல்லுங்கவி.

கவி.

கலியுஞ்செய்வாயென்று கருத்துடனுனக்குச்சொன்ன
தலைவியைவிட்டுவேந்தன் தனையனைக்கெடுக்கவெண்ணி
குலமுறைதப்பச்செய்த கோதையேநீயின்றுன்பாவோடி
சிலைமதன்கணையைவெல்ல சீக்கிரம்வரச்செய்வாயே.

வசனம்.

என்று அரசகுமாரன்சொல்லத் தாதியானவ ளதைக்கேட்டு மகாவெட்கப்பட்டுத் தனது யெஜமானியிடத்தில்வந்து அவ்விடம் நடந்த சங்கதியைச்சொல்லவே அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட மோகனாள் மகாதுக்கப்பட்டவளாய் ஐயோ தெய்வமே நானென்னசெய்வேன் யாரோ இதுவரையில் யெனதுகற்புக்குக் கெடுதல்வராமல் காலத்தைக் கழித்துவந்தேன் நாளைய சூரியனுதயத்திற்குமேல் கமனுகிரகம் போய்விடப்போகிறது இப்போது நமது கற்புக்கும் பங்கம் வந்துவிட்டது நாமென்னசெய்வோம் நம்மால் ஆகப்போகிற காரியம் ஒன்றுமில்லை யெல்லாவிஷயத்திற்கும் கடவுள் ஒருவரிருக்கிறாரென்பதாக ஒருவாறு மனந்தேறியவளாய் தனது கரத்தில் வீணையை யெடுத்துக்கொண்டு அரசகுமாரனிருக்குமிடம் வருகிறாள்.

மோகனாள்வருகிற கவி.

வாதித்தமன்னரை கெலித்துஅவர்பொருளை
வந்தித்துக் கொள்ளவெண்ணி
சாதித்துஅவரோடு ஆதித்தன்வருமளவுந்
சாசத்தில் சூழ்ந்தவளை

பேதித்தனுப்பிய பெண்ணவருமுன்றனில்
பெற்றதோர் வீணைகொள்ள
காதித்தகாளையைக் காணவேவந்தனள்
கடிமனங் கொண்டநல்லாள்.

வசனம்.

என்று மோகனாள் அரசகுமாரனிடத்திற்கு வரவே அரசகுமாரன் அவளைப்பார்த்து சபாஷ் இவளல்லவோ ஆயிரம்பொன் வாங்கும்படியான தாசி இவளுக்கல்லவோ அந்த ஆயிரம்பொன் தருமென்று மகாசந்தோஷமடைந்து அவளை தன்னருகில் அழைத்து அவள்மீது மகாமோகங்கொண்டவனாய் சொல்லுகிறான் ஆ என் னுயிரே நான்மகாபாவியே யென்னைக் கொல்லுவது உன்னுடைய சுனையே வசந்தகாலமன்மதப்போல் உன்வாய் மலரில் அதரக்குக்கேதினையன்றி பிரமாணஞ்சமைடயக் கருதுகின்றேன் ஆ அந்தகமே மிஞ்சியமோகத்தால் கெஞ்சம் யாரோ உனக்குடன்பாடாகிய கிட்டிபோ யெனக்கிசைவாகிய கன்றுகுட்டி அடிமோட்டி பார் உலகின்கண்ணுள்ளவர்களெல்லாம் உன்னழகைக்கண்டு உன்பின் தொடரவேண்டுமேயன்றி வேறுண்டோ அடி அலங்காரமென்பனவெல்லாம் அலங்காரமாக அமைந்த அடி மையலே நீ யெவ்வளவு சுகங் கொடுக்கின்றனையோ அதற்கிசைந்த யோகம் யான் தருகின்றேன் இதுசமயம் யெனதருகாமையில் வீற்றிருந்து காதுக் கினிமையாக சிங்காரரசத்தில் ஓர்பதம் பாடுவாயடி கண்மணியேயென்று அரசகுமாரன் சொல்ல அதைக்கேட்ட தாசியாகிய மோகனாள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று தான்பாட ஆரம்பித்தாள் அப்படி இவள் சிங்காரரசமாய்ப்பாடினாலும் தனக்கு விடிந்தால் பிராணன் போய்விடப்போகிறதேயென்கிற வியாகூலம் அடிக்கடி இவளை வந்து பற்றிக்கொண்டிருப்பதினால் இவள் எவ்வளவோ சாமர்த்தியஞ்செய்து சிங்காரரசம்பாடினாலும் அது சோகரசமாகவேவந்து முடிவாகிறது இதைக்கண்ட அரசகுமாரன் அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ பெண்பாவாய் நாமோ ஏகாந்தமாய் சையாக்கிரகத்தி லம்சதூளிகாமஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்து உல்லாசமாயிருக்கிறசமயத்தில் யேதோ சிங்காரரசமாய்ச் சில பாடலைப் பாடென்றால் நீ சோகரசமாய்ப்பாடுகிறாய் மேலும் உனது முகாரவிந்தமானதும் ஓர்வித வாட்டத்துட னிருக்கின்றது அப்படி உனக்கு யாரால் என்ன துக்கம் நேரிட்டதென்று கேட்டப் பின்னுந் தான்சொல்லுங் கவி.

கவி.

முறைமையைவிடுத்தாயும் பொய்குழலாரிருவர் தம்மை
குறைமுறைஅறுப்பினைவைத்துக் குறும்பைமென்முலையினானே
அறைகுவாயுனக்குவாய்த்த அத்தயரினைத்தீர்த்து
இறையவன்செய்வினைமுன் பெற்றிமைபகருவையே.

வசனம்.

என்று அரசகுமாரன் மோகனாளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் பெண்ணே இன்னும் உனக்கு எப்போப்பட்ட துன்பங்களிருந்தாலும் அதை என்முன் தெரிவிப்பாயாகில் அவ்விதத்துன்பங்களையெல்லாம் நீக்கிப் பின்பு உன்னோடு கூடுகின்றேனென்று அரசகுமாரன் சொல்ல அதைக்கேட்ட மோகனாளாகிய தாசி சொல்லுங் கவி.

கவி.

ஏருற்ற வளநாட்டை விறைவாக விட்டுநீ
நினைவாய் வந்தவேந்தன்
வாருற்றமடவார்கள் காதலைப்போக்கிட
வந்தித்தனுப்புமன்று
பேருற்றமயிப்பதியில் நிகழ்ந்திடார்காரியம்
பேறுயா னறியாமையால்
ஊறுற்றிருந்தனன் புன்மையைவினைத்திடேல்
உலகாளு மன்னர்மன்னா.

வசனம்.

என்று மோகனாள் அரசகுமாரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் ஓ பிராணேசா யானோ இவ்வூ ராசனிடத்தில் அம்பலத்ததிசயம் பாடுகிறேனென்று சொல்லிவந்து ஏழுநாளாயிற்று இந்நாளில் எனக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை நாளையதினத்தில் போய் பாடாவிட்டால் என்னுடைய சிரசு போய்விடுமே நானென்ன செய்வேனென்று அயர்ந்து மஞ்சத்தின்மீது விழுந்துவிட்டாள் அப்போது அரசகுமாரன் அவளையெடுத்து தனது மடியின்மீதுவைத்துக்கொண்டு பிரியமான வசனங்களால் அவளது சோகத்தைமாற்றிச் சொல்லுகிறான் அடி பெண்ணே நீ இந்தப் பெரியகாரியத்திற்குத் தானோ இவ்வளவு சோகமுற்றாய் இதோ ஒரு நிமைக்குள் நான்

பாடித்தருகிறேன் நீ நாளைக்கு அரசசமுகத்திற்போய்ப் பாடுவாய் அதற்காக நீ பயப்படவேண்டாமென்று பாடிக் கொடுக்கும்.

கவி.

திருவுலாவிய மார்பனைமற் றெவரோடாயினும்
மருவிவாழ்வது மங்கையர்க்கழகுதான்
உருவிலாதெருவினை உயர்குலந்தனைவிட்டுப்போய்
அரியதோள்சேர்வது அம்பலத்ததிசயந்தான்.

வசனம்.

என்று அரசகுமாரன் இக்கவியை எழுதிக்கொடுக்கவே அந்தாசியானவள் அக்கவியைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசகுமாரனை முடித்துவிடவேணுமென்று வஞ்சகமனமுடையவளாய் அரசகுமாரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் ஓ பிராணபதி நான் இதோ வெளியேபோய் சற்றுநேரத்திற்குள் வந்துவிடுகிறேன் எனக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க அரசகுமாரன் அச்சூதை யறியாமல் அதிசீக்கிரத்திற் போய்வாவென்று உத்திரவு கொடுக்க உடனே மோகனாள் வெளியேவந்து தனதிடத்திலிருக்கின்ற காவலர்களில் இருவரை அழைத்துச் சொல்லுகிறாள் அடா காவலர்களே நீங்கள் சென்று வந்திருக்கின்ற அரசகுமாரனைச் சம்மாரஞ்செய்து அடக்கஞ்செய்துவிட்டு வந்துவிடுங்களென்று சொல்ல அப்படியே காவலர்கள் சென்று அரசகுமாரனை இருதுண்டாக வெட்டி அடக்கஞ்செய்துவிட்டு தங்களிருப்பிடம் வந்துவிட்டார்கள் இதற்கு மேற்சொல்லிய அவ்வூ ரசனாகிய சித்ராங்கதனானவன் தனது சமுகத்தில் ஓர் தாசியானவள் அம்பலத்ததிசயம் பாடப்போகிறபடியால் தாங்களெல்லோரும் வந்து அவ்விதசாமர்த்தியத்தைப் பார்த்து ஆனந்திப்பீர்களென்று திருமுகமெழுதி ஐம்பத்தைந்துதேசத்தரசர்களுக்குந் தெரிவித்தான் உடனே ஐம்பத்தைந்துதேசத்தரசர்களும் வந்து சேர்ந்து கொலுவிறைந்தார்கள் அப்படி கொலுவிறைந்திருக்கின்றசமயத்தில் மேற்சொல்லிய மோகனாளென்னுந் தாசியானவளும் அச்சபைக்குவந்துசேர்ந்தாள் அவளை அரசன் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ பெண்பாவாய் நீ தெரிவித்தபடி அம்பலத்ததிசயம் பாடும்படியான தினம் இன்றல்லவா ஆனதால் அரசர்களெல்லோரும் வந்திருக்கின்றார்கள் இச்சபையின்கண் பாடுவாயாவென்று அரசன் கேட்க ஆ ஆ அப்படியே பாடுகிறேனென்று தாசியானவள் சொல்ல அதைக்

கேட்ட அரசன் பாடும்படி உத்திரவளித்தான் உடனே இராத்திரி தன்னிடம் வந்திருந்த கேசரிமகாராஜன் எழுதிக்கொடுத்த அம்பலத்திசயக் கவியில் முதலாவது அடியை இவள் எடுத்துச் சொன்னமாத்திரத்தில் அரசன் சந்தேகங்கொண்டு பாடுவதை நிறுத்தச்சொல்லி தாசியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ தாசி இக் கவியானது ஆண்பாலின் வாக்கியமாயிருப்பதால் இக்கவியை நீயே பாடினையா அல்லது இன்னும் யாராவது பாடிக்கொடுத்தார்களாவென்று உண்மையை விசாரித்துக்கொண்டிருக்க அப்போது நாழிகை ஏழரையானபடியால் இராத்திரி தாசிவீட்டிற்குப் போன நமது அரசனைக் காணோமேயென்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் வருத்தப்பட்டு தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசூரனை அழைத்துச் சொல்லுங் கவி.

கவி.

கல்லானின்மைக்கத்தாலே கவிசொன்னமையிற்புக்கி
மல்லனும்விரகம்போக்க மகிழுறச்சென்றகோமான்
எல்லையுதித்துநாழி யேழரைக்குமேமாச்ச
சொல்லுதல்தவிர்க்கவண்ணம் தேடுவினையழைத்துவாராய்.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொன்னவுடனே தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசூரன் சீக்கிரம் ஓடோடியும் வந்து தாசிவீட்டிற் புகுந்து பார்க்கையில் அரசகுமாரன் அங்கு இல்லாமையால் நியமமே இராஜசமூகத்தில் ஏதோ அதிசயம் நடக்கிறதென்று தெரிந்து அந்த இராஜசமூகத்திற்குள் பிரவேசித்து அரசகுமாரனைத் தேடிப்பார்த்துவருகையில் இவனை மேற்சொல்லிய சிதாகந்தமகாராஜன் பார்த்து ஏதோ இவன் வேற்றுதேசத்து இராஜசேவகமுள்ளவனாக இருக்கிறதென்று சந்தேகங்கொண்டு மேற்படி ஜெயசூரனை அரசன் அருகழைத்து நீயார் எந்தேசத்திலுள்ளவன் இந்தேசத்திலுள்ளவனல்லவே இந்தப் பெருத்த ராஜசபையில் பிரமாக விழித்துச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டேவேண்டியகாரணமென்னவென்று அரசன் கேட்க ஜெயசூரன் சொல்லுகின்றான் ஓ மகாராஜேஸ்வரா நான் கலிங்கதேசத்து அரசனுடைய தண்டத்தலைவனது குமாரன் என் பெயர் ஜெயசூரன் என்னுடன் இன்னம் மூன்றுபேரோடு இத்தேசத்திற்கு ஓர் காரணார்த்தமாக வந்தோம் இராத்திரி எனது அரசகுமா

ரன் ஓர் தாசிவீட்டிற்குப் போய்வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தவனை இந்நேரவரையில் காணாமையால் அத்தாசிவீடுமுதல் மற்ற விடுதியெல்லாந் தேடிப்பார்த்துங் காணாமையால் இச்சமூகத்தில் ஏதோ அதிசயம் நடக்கிறதாகத் தெரிந்து இவ்விடத்திற்கு எங்கள் அரசகுமாரன் வந்திருப்பானென்கிற நினைவுகொண்டு அரசகுமாரனைப் பார்த்துக்கொண்டுவந்ததும் தாங்க ளென்னைக் கண்டதும் இதுதான் என்னுடைய வரலாறென்று ஜெயசூரன் சொல்ல அரசன் இவைகளையெல்லாங் கேட்டு சற்றுயோசித்து இவனுக்கு கவித்திறமை உண்டென்று தெரிந்து உனக்கு அம்பலத்திசயம் பாடத்தெரியுமாவென்று கேட்க பாடத்தெரியுமென்று ஜெயசூரன் சொல்ல ஆனால் பாடுமென்று அரசன் உத்திரவளிக்கவே ஜெயசூரன் அம்பலத்திசயம் பாடுங் கவி.

1 கவி.

கடிமலர்பந்துகொண்டு கனைவளையரியக்காய்ந்து
இடியெனச்சோர்ந்துவீழ்ந்த யேந்திழையொருத்திசென்று
அடியையாய்முடவன்முன்னே அகம்வெருந்தடியும்பட்டு
வடிகணீர்துடைந்துச்சேர்ந்த வகையதுமதிசயந்தான்.

வசனம்.

என்று ஜெயசூரன் பாடி முடித்தவுடனே அரசன் கேட்டு ஆச்சரியமும் நாணமுமுற்று இன்னமும் என்ன நடக்குமோ பார்ப்போமென்று ஜெயசூரனை ஓர் அறையில் காவலுக்குள் வைத்து மறுபடியும் தாசியினுடைய உண்மையை விசாரித்துக்கொண்டிருக்கப் பின்பு மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் நாம் அனுப்பிய ஜெயசூரனைக் காணோமேயென்று சற்று வியாகுலமடைந்து தனகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிகுணனை யழைத்துச் சொல்லுங்

கவி.

உலகமும்பழிக்கும்நம்பி துயர்ந்தவன்மெல்லியோடு
கலவியுஞ்செய்யச்சென்றான் கழிபெருமமறுகோமான்
திலகமுமணிந்துசெம்பொன் திரட்டுவாள்மையற்சிக்கி
நலமதைத்தவிர்த்துக்கொண்ட நேர்ந்தினையழைத்துவாராய்

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரன் இக்கவியைச் சொல்லி முன் தாசிவீடுசென்ற அரசகுமாரனையும் அவனை யழைத்துவரும்படி பின்

னுப்பிய தண்டத்தலைவன் குமாரனையும் இன்னோரிவரைக் காணேம் ஆகையால் நீ சீக்கிரஞ்சென்று அவ்விருவரையும் அழைத்துவாருமென்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லும்படியே அழைத்துவருகிறேனென்று ஓடோடியும்வந்து தாசிவீடு முதல் மற்ற சகல இடங்களிலுந் தேடிக்காணமல் மேற்சொல்லிய இராஜசமுகத்திற்குட் பிரவேசித்து இருவரையுந் தேடிப்பார்த்து வரும்போது அரசன் இவனையுங் கண்டு சந்தேகங்கொண்டு இவனது விர்த்தாந்தங்களையெல்லாங் கேட்டு ஓகோ இவனும் கவி பாடும்படியான சமர்த்துள்ளவனென்று தெரிந்துகொண்டு ஓ பிள்ளாய் உனக்கு அம்பலத்ததிசயம் பாடத் தெரியுமாவென்று கேட்க அப்போது மதிகுணன் சொல்வதாவது ஓ ராஜேஸ்வரா வேந்தா கூடியமட்டும் பாடுவேனென் றுரைக்க பாடுமென்று அரசன் உத்திரவளிக்க மதிகுணன் அம்பலத்ததிசயம் பாடும்

கவி.

வெண்பா.

கம்பத்துளாட்டிக் கனகவிளக்கேற்றிச்
செம்பொன்மலரிணையைச் சேரமல்—அம்புவியில்
புல்லுருவிலூட்டிப் புகைத்தாளிளமுலையாள்
இல்லுதிரமுத்துதிரச் சென்று.

வசனம்.

என்று இக்கவியைச் சொன்னவுடன் அரசன் சந்தோஷமடைந்து நீயும் காவலிலிருவென்று அவனைக் காவலில் வைத்து பிறகு அத்தாசியிடத்தில் உண்மையை தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்ற எண்ணத்தினால் அத்தாசி அம்பலத்ததிசயம் பாடிய உண்மை விளங்கும்படியான முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தான் இப்படியிருக்க முன்சொன்ன மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் நெடு நேரமாயில் இவர்கள் மூவரும் வராதிருப்பதைக்கண்டு மகாதுக்காக்கிராந்தனாய்ப் பரமசிவனைநினைத்துச் சொல்லிய கவி.

கவி.

பரிகசமடைவோமென்று பற்பலகாட்டைத்தேடி
வரிசையாய்வந்தவேந்தன் வஞ்சிமேற்காதல்கொண்டு
உரிதமேற்கொண்டயெந்தன் தோழனைத்தேடிச்சென்ற
பரிசனத்தாரைக்காணேம் பரமனேயென்செய்வேனே.

வசனம்.

என்று இப்படி மனவருத்தமுற்று மகாகோபாக்கிராந்தனாய் தனக்குரிய மந்திரி சன்னத்தனாய்ப் புறப்பட்டு தாசி மோகனாளுடைய வீட்டிற்குச்சென்று பார்க்கையில் அவ்விடத்தில் அத் தாசியைக் காணாமல் வியப்புற்று நம்முடைய ராசகுமாரனுக்கு என்னமோ ஆபத்து நேரிட்டதென்று தனக்குத் தோன்றி மகா வீராவேசத்துடனே அவ்விடம் சுற்றிப்பார்க்கையி லவ்வீட்டைக் காக்கும் காவற்காரர்க ளிருக்கக்கண்டு மந்திரி இவர்களை விசாரித்தாலுண்மை வெளியாகுமென்று மகா கோபதிப்தனாய் அடா காவலாளிகளே இராத்திரி யென்னுடைய அரசகுமாரன் உங்கள் எஜமானியிடத்திற்கு வந்தாரே உங்க ளெஜமானி எங்கே என் அரசகுமாரன் எங்கே உண்மையைச் சொல்லுங்களென்று கண்களில் தீப்பொறி சிதற மந்திரிகுமாரன் கெர்ச்சித்துக் கேட்குமளவில் காவலாளிகள் மிக [illegible] நாவெழாமல வாய் குழறுவதைக் கண்டு மந்திரிகுமாரன் இவ்விருவரையும் அவ்வூர் காவற்காரர்களிடம் இவர்களை இந்த இராஜசமுகத்தில் கொண்டுவந்து விடவேண்டியதென்று மந்திரிகுமாரன் உத்திரவளித்துத் தான் அஸ்வத்தின்பேரில் ஏறிக்கொண்டு இராஜசமுகஞ் செல்லுகையில் காவற்காரர்கள் இக்காவலாளிகள் இருவரையும் கட்டி மந்திரியோடு கூடவே இராஜசமுகத்தில் கொண்டுவந்து விட்டார்கள் இவர்களையெல்லாம் இராஜன் கண்டு மந்திரிகுமாரனுக்குத் தகுந்த மரியாதைசெய்து ஆசனமளித்து அதிலமரச்செய்து மந்திரிகுமாரனைப் பார்த்து அரசன் ஐயா தாங்கள் யெந்ததேசம் உங்களுடைய வரலாறென்னமோ அதையும் குற்றவாளிகளைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து என்சமுகத்தில்விட்டகாரணம் யாதோ தாங்க ளொருதேசத்து மந்திரிகுமாரன்போலுங் காண்கின்றது ஆகையால் விவரங்களையெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று அரசன் கேட்க அப்போது மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுகிறான் ஓ இராஜசேகரா நாங்கள் கலிங்கநகரத்தையாளும் யாதவமகாராஜன் புத்திரனாகிய கேசரியென்னும் ராஜகுமாரனும் அவருடைய மந்திரிகுமாரனாகியயானும் தளகர்த்தன்குமாரன் தண்டத்தலைவன் குமாரன் ஆகநாங்கள் நால்வரும் ஓர் காரணார்த்தமாக யாத்திரைவாசிகளாய்த் தேசங்கள்தோறும்போய்த் திரும்பிவருகையில் இந்நகரத்தைக்கண்டு இவ்விடத்தில் ஓர் அதிசயம்நடப்பதாய்த் தெரிந்து இவ்வூர் நகரத்தில் ஓர் வேசியால் எங்களுக்கு ஓர் விபத்தி எற்படு

த்திக்கொடுக்க அவ்விடுதியில் நாங்க ளிருக்குந்தருணத்தில் எங்க
ளரசகுமாரனுகிய கேசரியானவர் என்னை யழைத்து அப்பா நாமி
ருவரும் உல்லாசமாக இப்பட்டணத்தைப் பார்த்துவரலாம் வா
வென்று அழைக்க யாதுமப்படியேயல்லவென்று புறப்பட்டு நாங்
களிருவரும் வீதிகள்தோறும் பார்த்துக்கொண்டுவருகையில் ஓர்
வீட்டில் மோகனுவென்னுந்தாசியானவள் தன்வீட்டின் தெருவா
சற்படியில் ஓர் பட்டமெழுதி அதன்கீழ் ஓரிரவிற்கு ஆயிரம்பொன்
வாங்கிக்கொண்டு அவளது கற்புக்கு பங்கம்வராமல் ஓர் நாயகனை
சேர்த்துவைப்பவளென்று எழுதியிருந்ததை எங்க ளரசகுமாரன்
கண்டு காமாக்கிராந்தனாய் ஆயிரம்பொன்னை எடுத்துக்கொண்டு
இராத்திரி குமார் பத்துநாழிகைக்குச் சென்றவர் இன்னேரமவரை
விதுவரை காணுமையால் எனக்கு மகாவருத்தமுற்று அரசகுமா
ரனைப்பற்றித் தேடித்தவன் குமாரனைப் பழைப்பிவைத்தே னவர்களை
புகாருமையால் ...க்கு இனிச்செவிக்கோபமிறந்து உடனே
அத்தாசியின் வீட்டில்வந்து பார்க்கும்போது இக ...ளிகள்
தவிர மற்றவர்களைக்காணுமையால் இவர்களுடைய முகக்குறி
யையுங்கண்டு இவர்களை விசாரித்தால் உண்மை விளங்குமென்று
தங்கள்சமுகத்திற்குக் கொண்டுவந்தேன் இதுதான் எங்களுடைய
விர்த்தாந்தம் என்று மந்திரிகுமாரன்சொல்ல அதைக்கேட்ட அர
சன் சகலமுந்தெரிந்துகொண்டவனுய் பிறகு விசாரிப்போமென்று
எண்ணிக்கொண்டு மந்திரிகுமாரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்
ஓ மந்திரிகுமாரனே உனக்கு அம்பலத்திரயம் பாடத்தெரியுமா
வென்றுகேட்க மந்திரிகுமாரன் பாடத்தெரியுமென்றுசொல்லவே
ஆனால் பாடுமென்று அரச னுத்திரவளிக்க மந்திரிகுமாரன் பாடு
ங்கவி.

கவி.

காரிருள்பின்னுசோரக் கடுத்தனல்கையிலேந்தி
வாரிடைப்பொருக்கிக்கோர்த்த மலரிளக்கொங்கைமின்னுள்
ஊரைவிட்டகலச்சென்றே ருனைத்தழுவிக்கொண்டான்
ஆருடன்சொல்வேனிந்த அம்பலத்திரயத்தை.

வசனம்.

என்று மதிவதனனுகியமந்திரிகுமாரன் இக்கவியைச்சொல்ல
சித்ராங்கதமகாராஜன்கேட்டு ஆனந்தபரவசமடைந்தவனுய் அம்மந்
திரிகுமாரனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான் அப்பாமந்திரிகுமாரனே

நீ யாதொன்றுக்குங் கவலைப்படவேண்டாம் உன் அரசகுமாரன்
எங்கிருந்தாலும் ஒரு முகூர்த்தநேரத்திற்குள் இவ்விடம்வரும்படி
யாகச்செய்கிறேன் நீ சிந்தனைபடாமல் அமருவாயென்று சொல்ல
மந்திரிகுமாரன் அப்படியே அமர பிறகு சித்ராங்கதமகாராஜன் சற்
றுநேரம் யோசித்து இக்கட்டுக்கையுள்ள தாசி இவள்தானே
என்று அத்தாசியைப்பார்த்து மகாகோபாக்கினிக்குங்கண்களில்
தீப்பொறியெழ புருவத்தெழுந்தெகிவிழ அட்ட ஆடுதாசி இதி
னுடைய உண்மையை ஒளியாமற் சொன்னுயாகில் இக்கணப்
டசிப்போதே உன்னைச் சிரச்சேதஞ்செய்துவிடுவேனென்றுசொ
ல்லிக்கேட்க தாசியாகிய மோகனுள் பயந்து ஓ ராஜேந்திரா உண்
மையைச்சொல்லுகிறேனென்று சொல்லுகிறுள் இராத்திரி குமார்
பத்துநாழிகைக்கு யாரோ ஒர் அரசகுமாரன் என்னுடைய ருபத்
தை யான் பட்டத்திலெழுதி தொங்கவிட்டிருக்கும்படியானவியா
க்கினத்தைக்கண்டு காமாந்தகாரனாய் என்பேரில் மையலாகி ஆயிரம்
பொன் கொணர்ந்துக் கொடுத்தனுப்பினுர் நான் தாதிகளை யனுப்பி
அப்பொன்னை பெற்றுக்கொ... தாதிகளிருவரையும் அலங்
கரித்து அவரிட மனுப்பினே... இச்சூதைத் தெரிந்துகொ
ண்டு உங்கள்வசமானியை ...று அனுப்பிவிட்
டார் உடனே அவர்கள் என்னிடம்வந்துசொல்ல நா...ந்துபோ
ய்த்துப் பிறகு யான் சென்றபோது அவர் என்னைக் கண்டு
மகா சந்தோஷத்துடன் உல்லாசமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டு
என்னை சங்கீதம்பாடும்படிச் சொன்னார் நான் பாடுந்தருணத்தில்
பெண்முகக்குறியாலும் நான் பாடும்படியான சுரத்தாலும் உனக்
கென்ன மனக்குறையென்று கேட்டார்.

நான் தங்களுடையசமுகத்தில் ஆக்ஷேபித்த பாட்டின் கீ
ர்த்தனையைச் சொன்னேன் உடனே உன்மனக்குறையைத் தீர்க்கி
றேனென்று அவர்தா னிக்கவியைப் பாடித்தந்தார் உடனே அக்க
வியை நானெழுதிக்கொண்டு அவரைய...டாக ஏமாற்றி வெளி
யில்வந்து என் தாதிகளாகிய இவர்களிருவரையும்விட்டு அவ
ரைக்கொன்றுவிடும்படி உத்திரவுசெய்தேன் அப்படியே கொன்று
அவ்விடத்திலேயே அடக்கம்செய்துவிட்டார்கள் விடிந்தபின் அப்
பாட்டையெடுத்துக்கொண்டு தங்கள் சமுகத்தில் கொண்டுவந்து வா
சித்தேனிதுதான் என்னுடைய உண்மையென்று தாசியாகிய மோ
கனுள் சொல்ல உடனே அரசன் மகா கோபத்தோடு அடக்கஞ்

செய்திருக்கும்படியாகிய சவத்தைக்காண்பியுமென்று சேவகரை யனுப்ப அவர்க ளித்தரசியைவிட்டுக்கொண்டுபோய்க் காண்பிக்கச் சொல்லி சவத்தை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து இராஜசமுகத்திற்கொணர்ந்துவைத்தார்க ளுடனே இச்சவத்தைப்பார்த்த அவனுடைய தந்தையாகிய யாதவமகாராஜன்கண்டு ஐயோமகனே என்று வாயிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறான் அடா குமாரகா நான் இதற்குத்தானோ மாவுரிதரித்து காட்டிற்குச்சென்று பஞ்சாக்கினிமத்தியில்நின்று தவஞ்செய்து உன்னையின்றெடுத்து வளர்த்துவந்தேனடா என்கண்மணியே என்று அச்சிரசை தூக்கி முத்தங்கொடுத்து தனது இருநேத்திரங்களிலும்ஒத்திக்கொண்டு யாதவமகாராஜன் துக்கப்பட்டுச் சொல்லும் கலி.

கலி.

மைந்தன்றன்சிரசை தூக்கி மலர்கண்ணிலொத்திக்கொண்டு
எந்தையைவிட்டுப்போனா யென்னுயிர்ப்பாலா நீயும்
சந்தராவாய்இறந்து சொ[illegible]றை பந்தன்றோ
தந்தையாம்யாதவ[illegible]பமண்மேல்வீழ்ந்தான்.

வசனம்.

என்று இப்படி யாதவமகாராஜன் பூமியில் விழுந்து புரண்டு அழுவதைக்கண்ட மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லும்

கலி.

வீழ்ந்தபோர்மன்னன்றன்னை விற்பனமுடையமந்திரி
சாந்தனுமதிவதனன் றனியுமா[illegible]வேனைப்பார்த்து
எந்தலையுந்தன்பால னியல்[illegible]நடிக்க
வேந்தனைச்செய்வேனந்த விந்தையைப்பார்த்திடீர்.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் யாதவமகாராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஐயா ராஜேஸ்வரா தாங்கள் யாதொன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை தங்கள்குமாரனை இப்போதே யான் எழுப்பித்தருகின்றேன் தாங்கள் சிந்தனையுறவேண்டியதில்லையென்று அச்சவத்திற்குப் பன்னீரால் ஸ்நானஞ்செய்துவைக்கச்சொல்ல உடனே பன்னீரைக்கொண்டுவந்து ஸ்நானஞ்செய்துவைக்கிறபோது அவ்வூ ராசனாகிய சிதானந்தமகாராஜன் இச்சவத்தைப்பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு இந்த ராஜகுமாரன் உயி

ரோடிருந்தால் இவனுக்கு லட்சணத்திற்கு நமது புத்திரியைக் கொடுத்து விவாகஞ்செய்துவைப்பதோடுகூட நமதுராச்சியத்தையும் பட்டங்கட்டிவைக்கலாம் இனி அதை நாம் நினைத்து என்னபிரயோஜனம் ஆயினும் இவனைக் கொன்ற இச்சண்டாளியாகிய தாசியை சிரச்சேதஞ்செய்வதும் கூடாது கழுவில் போடவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்க அரசனுடைய எல்ல நினைப்பையும் மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் தெரிந்துக்கொண்டு சவத்தை யெழுப்பும்படி சிரசையும் உடலையும் பொருந்தவைத்து உயிர்பெற்றெழும்படி மந்திரிகுமாரன் பாடும்

கலி.

சொன்னசொற்கேளாத்தோகை துடியிடையாளுந்தன்னை
மன்னவன்கழுவிலேற்ற மனந்தனிலெண்ணங்கொண்டு
தென்னிலம்புகழுமாறுந் திருச்செந்தூர்வேலாவுனை
இன்னிலம்புகழமன்று மெழுந்திருமெழுந்திராயே.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் இக்கலியைச் சொன்னவுடனே கேசரி தூங்கியெழுந்தவன்போ லெழுந்து இச்சபையைப்பார்த்து தனக்கு ஒன்றுந் தெரியாதபடியால் தனது மந்திரியாகிய மதிவதனனைப்பார்த்துச் சொல்லும்

கலி.

மதிமுகத்திறந்தவேந்தன் மந்திரிசெப்பக்கேளாய்
விதிவசத்தாலேயாளிர் வினையமொழியைத்தட்டி
சதிசெய்தித்தாசிவீட்டில் தனித்துயான்சென்றபோதந்
ததியிளிலென்னைக்கொன்ற தன்மையறிகுவாய்ந்தாய்.

இதுவுமது.

வந்தபாவையேயுந்தன் வஞ்சியைவிட்டுநீபோன்
சிந்தையுமகிழ்ந்தோனுஞ் செயினைத்தாதியாரே
தந்திரமாயத்தாலுஞ் சாரிலென்பதுமையொத்த
சுந்திரமாதுதன்னைச் சுருக்குடன்வரச்செய்யென்றேன்.

வசனம்.

என்று இக்கலியைச் சொன்னவுடனே நாதிகள் கேட்டு அவளிடம்போயி இச்சங்கதியைச் சொல்ல உடனே அந்தாசியானவள் வந்து என்னைக் கண்டு சரசவார்த்தைகளெல்லாமாட அவன்

நோக்குறினை யான் கண்டு நீ விசனமுற்றிருப்பதற்குக் காரணம் யாதோ அதை விளம்பென்று யான் கேட்க உடனே அவன் இச் சபையில் அம்பலத்ததிசயம் பாடுகிறேனென்று சொன்னதும் அரசன் எட்டுதினத்திற்குள் நீ வந்து பாடாவிட்டால் சிரச்சேதஞ் செய்துவிடுவேனென்று ஆக்ஞாபித்ததையும் சொல்லி பொழுது விடிந்தால் என் சிரசும் போய்விடுமென்று சொன்னான் அதற்கு யான் மனதிரங்கி அக்கவியைப் பாடிக்கொடுத்தேன் உடனே வெளியில்வந்தான் பிறகு இரண்டு காவற்காரர்கள் என்னிடம் வந்து கட்டிய கவி.

கவி.

அலத்தல்தகைதை வளர்த்திப்பொருந்தி
அணுகிவந்த கயவர்கள்
நிலத்தில்தள்ளி குருத்தலோடு
நீண்டகைகளைப் பிடித்துமே
பலத்தாற்குத்தி முறித்துவெகித்து
புண்ணீர்சொரிய வெண்டலை
தலத்தில்விழவே வாளைக்கொண்டு
தறித்தசெய்கை யறிவனே,

வசனம்.

என்று அரசகுமாரன் தன்னுடைய விர்த்தாந்தங்களைச் சொல்லிப் பிறகு தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசூரனைப்பார்த்து நீ இவ்விடம் வரவேண்டிய காரண மென்னவென்று கேட்க ஜெயசூரன் சொல்லுகிறான் ஐயா தங்களைக்காணாமையால் மந்திரிகுமாரன் என்னை யழைத்து அப்பா நமதரசனைக் காணோம் நீ சீக்கிரம் சென்று அழைத்துவாவென்று சொல்ல அப்படியே நான் வந்து எங்குந் தேடிக் காணாமையால் இச்சபையில் தங்களைவந்து தேடிப் பார்க்கும்போது இவ்வரசன் என்னைக்கண்டு நீ யாரென்றுகேட்க அப்போது யான் என்னுடைய விர்த்தாந்தங்களைச்சொல்ல பிறகு உனக்கு அம்பலத்ததிசயம் பாடத் தெரியுமாவென்று கேட்க நான் பாடத்தெரியுமென்று பாடிய

வெண்பா.

கஞ்சமலர்வதனக் காரிகையின் றன்கணவன்
பஞ்சணையிற்கூடிப் படுத்திருக்க—வஞ்சனையாய்ச்
சென்றுமுட்டவனையுஞ் சேர்த்தணைத்தாளென்றுரைத்தேன்
அன்றடைத்து விட்டா னவன்.

வசனம்.

என்று தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசூரன் சொல்லவே அரசகுமாரன் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு தனகர்த்தன் குமாரனைப்பார்த்து நீ இவ்விடம் வரவேண்டியகாரணம் யாதென்று கேட்க தனகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிகுணன் சொல்லுகிறான் தங்களைத் தேடிவந்தேன் அம்பலத்ததிசயம் பாடச்சொல்லி யான் பாடிய

கவி.

சடைதனை அன்னங்கண்டு காணமுற்றேங்கும்வசனழத்
தடைதனையுடையபின்னுள் தோழனைத்தூங்கவைத்து
தடையுடைப்பாடம்நீக்கித் தழுவினன்முட்டவனையென்றேன்
அடைவுடனரசனென்னை யடைத்தனன்சிறையிலென்றான்.

வசனம்.

என்று தனகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிகுணன் சொல்ல அதைக்கேட்ட அரசகுமாரன் சந்தோஷப்பட்டு பின்பு மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனனைப்பார்த்து நீ இவ்விடம் வந்தகாரண மியாதென்று கேட்க அப்போது மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுகிறான் ஓ மித்திர யாரும் தெரியாமையில் உன்னைக் காணாமையால் ஜெயசூரனை அனுப்பி உன்னை அழைத்துவரச்சொன்னேன் அப்படியே அவன் உன்னைத் தேடிவந்தவன் அப்படியே உன்னைத் தேடிவந்த அவனையுந் தெரியாமையால் காணாமல் மதிகுணனை யனுப்பினேன் அவனும் வராதபடியினால் பிறகு நானே புறப்பட்டு இந் நாட்டிற்போய்த் தேடி அங்கு உன்னைக் காணாமல் பிறகு இவ்விடம்வந்து அரசனைக் கண்டேன் அவர் என்னை அம்பலத்ததிசயம் பாடத்தெரியுமாவென்று கேட்டார் நான் பாடத் தெரியுமென்று பாடிய

கவி.

கச்சைகொண்டு குசனிம்முதல் வியாவுதனையுடையபின்னுள்
இச்சைகொண்டமனம்பீது இல்லாம்விட்டுநீக்கி
அச்சமில்லாமற்கூடி அதனைத்தனன்முட்டவனையென்றேன்
இட்சணமருகிலென்னை யிருமென்றிருத்தினன்மன்னன்.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன்சொல்ல அதைக்கேட்ட அரசகுமாரன் மனசந்தோஷப்பட்டு இருவர்க்கொருவர் கட்டித்தழுவிப் பிறகு தனது பிதாவைக்கண்டு அவருடைய திருவடியைவணங்க அவ்வரும் தனது குமாரர்களையும் மற்றுமவர்களையும் வாரித்தழுவி முத்தமிட்டு மகா சந்தோஷித்தர்களாயிருக்க பின்பு அவ்விடத்தில் வந்திருந்த ஐம்பத்தைந்துதேசத் தரசர்களும் இந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அடங்காமகிழ்ச்சியைக்கொண்டு இருநேத்திரங்களிலும் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருகி அதுவேபோகட்டும் இன்று என்ன நடக்கின்றது பார்ப்போமென்று இருக்குந்தருவாயில் சித்ராங்கதமகாராஜன் இந்த மோகனனென்னுந் தாசியை கழுவில்போடும்படியாய் ஆக்ஞாபித்து இந்த காவலர்களிருவரையும் தண்டித்து பிறகு தனது இளையமனைவியாகிய சுந்தரவடிவையும் குஷ்டரோகியையும் தனது சபைக்குக் கொண்டுவரும்படியாய் காவலர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்தான் உடனே அக்காவலர்கள் சென்று இராஜனது இளையமனைவியையும் குஷ்டரோகியையும் கொண்டுவந்து அரசனுடையசமுகத்தில் விட்டார்கள் அப்போது சித்ராங்கதமகாராஜன் இவர்களிருவரையும் பார்த்தவுடன் மகா கோபங்கொண்டு சொல்லுகிறான் அடி துரோகி அடி சண்டாளி நீயோ இராஜபத்தினியாயிருந்தும் கேவலம் இந்தக் குஷ்டரோகியைச் சேர்வதற்காக என்னிடத்தில் எவ்வளவு பாசாங்குபண்ணி கபடமாகத்தானே இந்தக் குஷ்டரோகியினிடம்போய்ச் சேர்ந்தாயல்லவா ஆகையால் அவனையும் அவனை அன்போடு கூடிக்கலந்த உன்னையும் சித்திரவதைசெய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேன் அப்படி நான் எண்ணங்கொண்டிருந்தாலும் இச்சபையில் அனேக அரசர்கள் கூடியிருக்கின்றமையால் அவர்களுடைய அபிப்பிராயமுங் கேட்போமென்று உத்தேசித்து சபையாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ ராஜர்க்களே இதோ என்னெதிரில் நிற்கின்ற பெண்ணானவள் எனது இளையமனையாள் இச்சிறுவர்களாகிய நால்வரும் பாடிய அம்பலத்ததிசயத்தினுடைய நடவடிக்கையைப்போல் நடத்தியவளிவளே ஆகையால் இவளையும் இவளைச்சேர்ந்தனுபவித்த இந்த குஷ்டரோகியையும் என்னசெய்யலாமென்று சபையோர்களைக்கேட்க அச்சபையோரெல்லாம் ஆலோசித்துச் சொல்லுகிறார்கள் ஐயா ராஜேஸ்வர இவர்களிருவரையும் தங்கள் கரத்தாலேயே சம்ஹாரஞ்செய்துவிடுங்களென்று சொல்ல உடனே அரசன்

மிக்க கோபாவேசத்துடன் அவர்களிருவரையும் அந்தச் சபையிலேயே கொண்டுவந்து நேராக நிறுத்தி தனது மந்திரவாளால் இரண்டு [illegible] பூமியில் விழும்படி வெட்டித்தள்ளினான் அப்படி அரசன் [illegible] வுடனே இரண்டு சிரசும் பூமியில் விழுந்துவிட்டது [illegible] அந்நேரத்திற்குள் சபையிலிருந்தவர்களெல்லாம் திடுக்கிடும்படி ஓர் ஆச்சரியமானது தோன்றிற்று.

அதாவது,

கவி.

கல்லினிராமன் காலடிபட்டவே
காரிகை யுருவெனுங்கதைபோல்
தொல்முனிசாபம் நீக்கியுடலவன்
தோன்றிடுஞ்சிலையதுவ
வல்லியங்கொடியாள் வந்தனள்பழைய
வடிவுறத் தோன்றிடன்று
எல்லவையிலியாவருங் காணவேயிருவர்
பெயிறைப் பொன்றுலகன்றே.

வசனம்.

என்று சித்ராங்கதமகாராஜன் இவர்களிருவரையும் வெட்டினவுடனே கௌதமமகாரிஷியினுடைய சாபத்தைப்பெற்று சிலையுமாயிருந்த அகலிகையின்மேல் ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தியினுடைய திருவடிபாததூளியானது பட்டவுடனே சிலைரூபமாக விருந்தது மாறி பழையபடி பெண்ணுருவமாகி எப்படி தோன்றினளோ அது போலவே இவர்களிருவருடைய மாமிசசரீரத்தைவிட்டு காந்தர்வசரீரத்தைப்பெற்று இவர்கள் சித்ராங்கதமகாராஜனைப்பார்த்து சொல்லுகிறார்கள் ஓ சித்ராங்கதமகாராஜனே யாங்களோ காந்தர்வர்கள் இப்பெண்ணே எனது மனையாள் யாங்கள் ஓர்காரணார்த்தமாக பூலோகத்திற்குவந்தோ மப்படிவந்தபோது ஓர்மகரிஷியால் எங்களுக்கு கொடியசாபம் நேரிட்டது அச்சாபமானது இன்று உம்மால் தீர்ந்தது நாங்கள் எங்களுடைய காந்தர்வசரீரத்தைப்பெற்றோம் ஆகையால் நீ இப்பூலோகத்தின்கண் பல்லாண்டுபல்லாண்டாய் வாழக்கடவாயென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து இவர்களிருவருந் தங்களுடையபொன்னுலகமடைந்து தங்களினத்தாருடன் கூடிக்கலந்து அதிகமகிழ்ச்சியுடனிருந்தார்கள் இதனிற்க மேற்சொல்லிய சித்ராங்கதமகாராஜனும் அச்சபையிலுள்ள ஐம்பத்தைந்துதேசத் தரசர்க

ளும் இந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு மகாசந்தோஷப்பட்டவர்களாய் அதிக மகிழ்வடைந்திருந்தார்கள்.

பின்பு சிதாகந்தமகாராஜன் தனது மூத்த... ளுக்கு ஜெனித்திருந்த கலாவதியென்கின்ற பெண்ணை கேசரிக்கு கொடுத்து மணம்புரிவித்து தனது ராச்சியத்தையு மவனுக்கே பட்டங்கட்டி வைத்து பின்பு அவ்விடம் வந்திருந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் தக்கபடி மரியாதைசெய்து அவரவர் நகரத்திற்கு அநுப்பிவைக்க அவர்களுமப்படியே தங்கள்தங்கள் நகரம்போய்ச் சுகமாகவாழ்ந்து வந்தார்கள் பின்பு யாதவமகாராஜன் சிலநாள் அவ்விடமிருந்து தனது புத்திரியையழைத்துச் சொல்லுகிறார் அப்பா கேசரி நீயும் உனது பத்தினியுமாக நமது ராச்சியத்திற்கு வந்து சிலநாளிருந்து விட்டுப் பின்பு இவ்விடம் வரலாம் வாவென்றழைக்க அப்போது கேசரியும் அப்படியேயாகட்டுமென்று ரதகஜதுரகபதாதிசைன்னியங்களுடன் புறப்பட்டுப்போய் அவ்விடம் சிலநாளிருந்துப் பின்பு பப்பாதேசம்வந்து தானும் தனது பத்தினியுமாக வெகுகாலம் சுகமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

வாழிவிருத்தம்.

அரியரனயனும்வாழி அமரருமுனிவர்வாழி
கரிமுகன்கந்தன்வாழி கமலைகள்திருவும்வாழி
திரிபுரத்துமையாள்வாழி சிறந்தநற்கவிஞர்வாழி
செகமுளமன்னர்வாழி சிவனைத்தோர்வாழி.

நாரதர் கலகம் இரண்டாம்பாகம்

சுந்தராங்கியின்

சாபவிமோசனச் சரித்திரம்,

முற்றுப்பெற்றது.

உ

கடவுள் துணை.

சிறுமணவூர்-முனிசாமிமுதலியாராலியற்றிய

புதிய புத்தகங்களின்

விளம்பரம்.

வியாசன் விபரீதம்	0	4	0
நாரதர் கலகம் முதல்பாகம்	0	6	0
நாரதர் கலகம் இரண்டாம்பாகம்	0	4	0
அகடவிகடசம்சாரி	0	4	0
சண்டாளர் சகவாசம்	0	8	0
கொழுத்தச்சிரிப்பு	0	6	0
பக்காக்கதை	0	6	0
பதிவிரதைகள் சரித்திரம்	0	12	0
பிரபஞ்சவுற்பத்தி	2	0	0
இங்கிலீஷ் தமிழ் வைத்தியசிகாமணி	3	0	0
சகுனசாஸ்திரம்	0	4	0
பெண்கள் ருதுஜன்னஜாதகம்	0	4	0
திருநேத்திரசிந்தாமணி	0	5	0
இராஜவம்சபரம்பரை	0	10	0
சரீரசாஸ்திரம்	0	8	0
மூலிகைமர்மம்	0	8	0
போலீசு ஆக்டு	0	4	0
ஸ்டாம்பு ஆக்டு	0	8	0
தஸ்தாவேஜுகள் சட்டம்	1	4	0
இந்தியன் பீனல்கோட்	3	0	0
கிராமமுன்சீப்கோடு	3	0	0
இந்து லா	2	0	0

சிறுமணவூர்,
தமிழ்வித்வான்,
முனிசாமிமுதலியார் அச்சுக்கூடம்,
பெரம்பூர் பாரக்ஸ்போஸ்ட்,
மதராஸ்.

கிராமமுன்சிப்கோட் போதினி.

இதனையில் அச்சிடாமல் விட்டுப்போயிருந்த அச்சுகளையும், கெவர்ன்மெண்டாரால் சேர்த்து வெளிப்படுத்திய சட்டங்களையும், சானதனையில் செய்யவேண்டிய ஆக்டுகளையும், இப்போது மாறுதலான அநேக புதிய ஆக்டுகளையும், ஜட்ஜுகளுக்கான சலவையப்படுத்திய நாதன ஸ்டாம்பு ஆக்டுகளையும், கிராம முன்சிப்புகள் எதனையில் அமுல் நடத்தக்கூடிய அதனையின் அவர்களுக்குச் சகிதமான போலீஸ் அதிகாரங்களையும், கொடு வைவுமாகிய கேஸ்களை பைஸல்செய்வதற்கு கிரமமாகவேண்டிய விவகாரத்தொடர்புகளும் கிராமச் சேர்த்துதல் முதலியனவும் அடங்கியிருக்கின்றது. ... அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. சுமார் 450-பக்கங்களுக்கு மேற்கொண்ட பெரியபுத்தகம்.

இதன் விலை ரூபா 2. தபாற்கூலி வேறு.

சிவில் விவகாரபோதினியென்னும்

தஸ்தாவேஜுகளின் சட்டம்.

இந்த சட்டப்புஸ்தகத்தில் பத்திரங்கள், பத்திரங்களின் மாதிரி, பத்திரங்கள் எழுதிவைக்கவேண்டிய விதமும் அதன் ஸ்டாம்புகளும், அதற்கு ஒட்டவேண்டிய ஸ்டாம்பு இல்லாவிட்டால், கடன்பத்திரம், அடமானபத்திரம், ஒத்திப்பத்திரம், சர்டி, தானசாசனம், பேட்டோர் பத்திரம், வாடகைபத்திரம், போக்கியம், உடன்படிக்கை, ஜாமீன், பாகம், பரிவர்த்தனை, ஸ்வீகாரம், ஸ்வீகார அதிகாரம், மூச்சலிக்கா, அதிகாரப்பத்திரம், வக்காலத்து, பவர்ஆப்அட்டர்னி, விடுதலைப்பத்திரம், குத்தகைப்பத்திரம், பொருப்புப்பத்திரம், விற்பனை முதலிய அநேகவித பத்திரங்கள் எழுதும் விதமும், ஸ்டாம்புவிவரங்கள், ரெஜிஸ்ட்ரேஷன், கோர்ட்டுக்கட்டணம், காலவரையும், இன்கம்டாக்ஸ், தபால், தந்தி, தந்திமணியார்டர் முதலான சிவில்கோர்ட்டில் நடத்தவேண்டிய சகல விவகாரங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன.

☞ இந்த தேவையான ஆக்டுகள், பாயிண்டுகள், சிவில் ப்ரொஸிஜர், இன்சால்வென்ஸி, சிவில் ஆக்ட், கிரிமினல் ஆக்ட், போலீஸ் ஆக்ட், லக்ஷத்தான முதலான எல்லாவிஷயங்களும் அடங்கியிருக்கின்றது. இதன் விலை ரூபா 1 4 0

தமிழ்வித்வான்

சிதம்பரம்-முனிசாமி முதலியார் கம்பெனி,

பெரம்பூர், பாரெக்ஸ் போஸ்ட், மதராஸ்.

டிம்மி திக்குக்கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்ட

கம்ப ராமாயண வசனம்.

இதனையில் ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணவசனத்தை எந்த அச்சுக்கூடத்தாரும் இவ்வளவு நன்றான திக்குக்கடிதத்தில் அச்சிட்டதில்லை. பூர்வீக இராமாயணத்தையும் வால்மீகிராமாயணத்தையும் ஒத்திட்டு எம்மால் கூடியவரையில் பிழையில்லாமல் பரிசோதித்து அச்சிட்டிருக்கின்றோம். இதில் ☞ அச்சுப்பிழையாவது காகிதம் இளப்பமாயாவது வைண்டு மட்டமாயாவது ☞ இருக்கும்பக்ஷத்தில் உடனே திருப்பிவிடலாம். பணத்தை வாபீஸ் செய்துவிடுகிறேன்.

2 வாலியம் விலை ரூபா 4.

☞ இராமாயணம் தேவையுள்ள புண்ணியவான்கள் தயவுசெய்து டிம்மி திக்குக்கடிதத்தில் பதிப்பித்த இராமாயணம் அனுப்பவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

உயிரெழுத்து

மூலிகைமர்மம்.

உலகத்திலுள்ள எல்லாவித மூலிகைகளும் அகரமுதலாக உயிரெழுத்துவரிசையாய்ப் பிரித்து ஒவ்வொரு மூலிகையின் சாயிவர்த்தியும் சேர்த்து அச்சிட்டிருக்கின்றது. இம்முறையாக நாட்டுவைத்தியமுதல் வைத்தியர்களும் டாக்டர்களும் சகலஜனங்களும் தாங்கள் தாங்களே கையாண்டு உபயோகப் படுத்தலாம். 640-முறைகள் அடங்கியிருக்கின்றது.

இதன் விலை அணா 8. தபாற்கூலி அணா 2.

Tamil Pandit,

C. Munisawmy Mudaliar & Co.,

Peramber, Barracks Post, Madras.